BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

UZAYLI

A.E. VAN VOGT

UZAYLI

A.E. VAN VOGT

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **A. E. VAN VOGT**
Çeviren : OSMAN TALAT TAŞKIN

«Childern of Tomorrow»

Ali Rıza Baskan
Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A.Ş.
İstanbul — 1984

Birinci Bölüm

DÜNYA gözetleniyordu. Gecenin koyu karanlığında bile herşeyi açıkça seçebilen görünmez mercekler, Spaceport'un bir caddesi üzerinde odaklanmıştı.

Bir an için gözlemcinin bütün ilgisi güzel bir ev üzerinde toplandı. Cadde boyunca sıralanmış, ilkini andıran bir dizi güzel görünümlü ev vardı. Bakışları caddenin sonuna doğru kaydı. Burada bir kavşak ve kavşağın bir köşesinde basık metal bir yapı göze çarpıyordu.

Kare biçimindeki bu yapı yaklaşık birbuçuk adam boyundaydı. Bir dikme üzerine yerleştirilmiş panoda şu sözcük ışıldıyordu : METRO.

Gördüğü yapı ve bu yazı ilgisini çekti. Göz açıp kapayıncaya dek geçen süreden daha kısa bir anda mercek değiştirerek, gözlem sistemini bu uzaklığa ayarladı. Yapının otomatik bir sürme kapısı olduğunu gördü ve yanıbaşındaki büyük panoda şu yazıyı okudu:

TEK RAYLI YÜKSEK HIZ SERVİSİ

Downtovwn 8 dakika
New York 5 saat
— Şehirlerarası Hatlar Aktarma Gerektirir —

Islık sesinden bile zayıf sesler geliyordu. O sırada sürme kapı yana çekildi. Metal yapının içinde kaybolan dar bir koridor belirdi. Kapının hemen yanında beliren asansörden, ikisi kadın, beşi erkek, yedi kişi çıktı. Erkeklerin ikisi dışında kalanlar canlı adımlarla kavşağa yöneldiler ve görüş alanından uzaklaştılar.

Öteki iki adam güzel evlerin sıralandığı cadde yönünde hızlı adımlarla ilerlediler. Onların yolu üzerinde duran gözlemci aceleyle geri çekildi.

O, insanları tam olarak değerlendirebilecek nitelikte değildi. Yine de, gördüklerinden birinin kırk yaşlarında; şakakları kırlaşmış olanının ise daha yaşlı olduğu kesindi. Daha genç olan oldukça iyi görünümlüydü. Oturmuş ve güvenli bir havası vardı. İri yapısı onun saldırgan kişilikte olduğu izlenimini verebilirdi. Bunun ötesinde kararlı ve yetenekli olduğunu anlamak pek güç değildi.

Yaşlı adam kibar tavırlıydı. İyi giyinmişti ve davranışlarıyla, başarılı ve aklı başında bir kişi olduğunu hissettiriyordu. Hafifçe başını salladı ve suçlayıcı bir ifadeyle söze başladı:

— Garip geliyor John dedi, buradan ayrılışın sırasında yaptığın gibi, yaklaşık on yıl sonra da, beni Estelle ile aranda bir tampon gibi kullanman çok garip geliyor.

«John» diye seslendiği kişi buna karşı çıktı:

— Öyle bir yola başvurduğumu hatırlamıyorum, Dez. Herbirimizin bir yana dağıldığı günü, o günü kutlayışımızı düşünüyorum da ...Fakat, inan bu gece yardıma ihtiyacım olacak. Bu sabah yere indiğimizde, bir saat içinde evde olabileceğimiz belli olunca Estelle'ye telefon ettim. Bu yanlıştı, çünkü onun hemen bana gelme isteğine karşı çıktım. Ve Estelle'nin ses tonu, bu tür olaylardan hâlâ bir şey anlamadığını gösteriyordu. Üstelik de eve ne kadar geç gidiyorum şimdi.

— Oh, o da değişti kuşkusuz, diye sözü aldı karşısındaki. Gerçek de burada, Spaceport'da pekçok şey değişti. Örneğin, kızın altı yaşındaydı, şimdi onaltı yaşında. Üstelik de birlik üyesi, yani birliğe katıldı.

— Nereye?

— Bekle, göreceksin.

John Lane omuz silkti. Yine de davranışları arkadaşçaydı:

— Aziz dostum Desmond Reid; eski arkadaşım, yol göstericim, önemli anlardaki dayanağım benim. Sen gizemliliğini sürdürebilirsin, ben dert edinmem. Aklımın

erdiği, filo kumandanı olarak kalacağım, fakat zamanımı masa başında tüketeceğim. Gerçekte bunların tümü de benim çözmem gereken sorunlarım ve -sesini yükseltti-, her biri üstüne düşündüklerimi tam olarak uygulayacağım. Kızım, karım, görevim, uzayda zorunlu olarak yarım bıraktığım işler...

Desmond Reid alışılmış inceliğiyle:

— Nasıl şoke olduğunu görüyorum, John. Ayrılışından bu yana senin tipin psikolojik olarak kategorilendirildi. Yeni gelişmelerin gerçekliği öncelikle bir bilgi boşluğunu harekete geçirdi, diye konuştu.

Lane sakindi:

— Oldum olası doğru ve bilimsel düşünceye açığımdır. Hiçbir yeni aracı incelemeden, denemeden reddetmem...

— İyi, dedi Desmond Reid, şimdi sesinin tonu alışılmış inceliğinden daha güçlüydü. Genç adam meraklı bakışlarını ona çevirdi. Fakat bu tek sözcüğün arkası gelmedi.

Şu anda iki adam, görünmez gözlemcinin önceden ilgisinin odaklandığı ilk evin, o güzel evin avlusundaydılar. Verandaya çıktıkları sırada birdenbire açılan kapıdan fırlayan kadın John Lane'nin boynuna atıldı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Adam da kadına sıkıca sarıldı ve öyle sıkı sarıldı ki, sarışın ve ince yapılı kadının sevgi dolu bakışlarını tam olarak izleyebilmek olanaksızdı.

Az sonra Lane karısını kucaklayarak eve soktu. Onları izleyen Desmond Reid de eve girdikten sonra kapı kapandı.

Bu karşılaşmayı izleyen gözlemci, içeriye giren üçlünün ardından hiçbir girişimde bulunmadı. Yolun kuytusuna çekildi ve beklemeye koyuldu.

Evde, yaklaşık on yıldır birbirlerini göremeyen karı ve kocanın ilk karşılaşmalarıyla engellerini yıkan duygu ırmağı taşıp coşuyordu. Özlem dolu eşlerin mutluluktan

boğulurcasına sürüp giden öpücükleri ve tutkulu sözler egemendi havaya. Gerçekte ise, hiç de göründükleri kadar gönül huzuru içinde değildiler.

Bir köşede dikilip kalan Desmond Reid, gerçeğin kaçınılmaz yüzünün anbean yaklaşmakta olduğunu görüyordu.

İlk önce adamı gözlemledi, Lane biraz sıkılmış görünüyordu ve kadının öpücüklerini azalan bir arzuyla karşılıyor gibiydi. Yokluğunda geçmiş kimi olayları bir an önce öğrenmek isteğiydi bilincinde ağır basan. Bu düşünceyle, sevecen fakat kararlı bir tavırla karısını divanın üstüne bıraktı ve «Susan nerede?» diye sordu.

Kadın gözyaşlarını sildi ve burnunu çekerek, mırıldanırcasına bir sesle:

— Oh, Birliğe gittiydi. Sanırım işleri geç vakte kadar sürer bu gece, dedi.

Bu cevap üzerine Lane kaşlarını çattı ve saatine baktı:

— Onbiri geçiyor, dedi. Umarım bu karışıklığın içinden çıkabilirim. Fakat, onaltı yaşında bile olsa, bir genç kız için çok geç bir saat...

Heyecanını gizlemeye çalışan kadın adamın göğsüne yaslandı ve ona sımsıkı sarıldı:

— Susan için üzülme, dedi. Sana sevgilerini iletmemi söyledi.

Eşlerin karşısındaki bir koltuğa oturmuş olan Reid, Lane'nin yüzündeki anlamlı ifadeyi yakaladı. Onun ilgisini çekmek için bir harekette bulundu ve Lane ile göz göze geldi. Ne var ki çok geçti. Odayı ağır bir sessizlik kapladı. Başını iki yana sallayıp duran düşünceli adamı artık hiçbir güç durduramayacaktı.

Sonunda sessizliği bozan da o oldu:

— Korkarım ki, hiçbir şey anlamıyorum, dedi. Reid'in uyarıcı bakışlarına aldırmadan, güç duyulur bir sesle konuşmasını sürdürdü: 3488 gün ve gece boyunca uzayın uçsuz bucaksız boşluğunda kaldım. Ve sen şimdi, döndü-

ğüm günün akşamında bana bunu söylüyorsun. Kızım nerede, bunu bilmiyorum. Geleceğimi bildiği halde, arkadaşlarıyla yapacağı ufak bir toplantıyı erteleyemiyor...

Kadın, belirgin bir sert hareketle başını kocasının göğsünden çekti ve yüzünü ona çevirdi. Otuzlu yaşların sonuna yaklaşmış görünüyordu. Dikkatli bir göz, gözkapaklarının altındaki şişlikleri ve yüzündeki kırışıklıkları rahatça seçebilirdi. Yüzüne üzgün bir ifade veren bu değişiklikler, kocasından ayrı geçirdiği uzun yılların çizgileriydi; kederi, yalnızlığı ve özlemi anlatan çizgilerdi bunlar. Ve bir de kırgınlığı...

Kırgındı. Yumuşak ve düşünceli bakan gözlerinden, gergin dudaklarından okunuyordu bu kırgınlık:

— Sevgilim dedi, bu sabah telefon ettiğinden beri, günboyu boş umutlarla kendimi avutmaya çalıştım durdum. Kararım bunu sana anlatmamaktı. Ne var ki, eskiden de olduğu gibi, sesindeki o anlamlı tonu işitince düşüncemi değiştirdim. Olanı biteni sana anlatmalıyım, sevgilim. Yokluğunda, babalık için uygun olmayan tipler kategorisine sokuldun. Sinirlenme ne olur. Sen, dünyamızdan uzaklarda, her an için eve dönmek arzusuyla dolu da olsan, yine de işinle dopdoluydun. Susan'ı ve birliğini bırak şimdi. Tamam mı?

Köşede oturan Desmond Reid alkışlamaya başladı.

— Yaşa Estelle, çok iyi söyledin. Eğer ertelenecek olsaydı, öncelikle Lane'yi altüst edecek bu noktayı tam bir açıklıkla ortaya koydun, dedi, sonra Lane'ye döndü; John, karın akıllı bir kadın ve iyi öğütleri var. Onu dinlemelisin, diye tamamladı sözlerini.

Lane suskundu. Yüzünde karmakarışık bir ifade vardı. Bir an için bakışlarını Desmond Reid'e çevirdi, sonra tekrar karısına yöneltti. Şaşkına dönmüş gibiydi. Birdenbire dişlerini sıktı:

— Haydi anlat bana, dedi. Hakkımda bir şeyler söylü-

yorsun, özellikle, uygunsuz bir baba olmak gibi. Böyle suçlanıyorum galiba?..

Reid sözü kaptı:

— Spaceport'lu tüm uzay personeli, geçmişiyle ilgili kayıtlar ve bilgiler sonucunda kategorilendirildi ve senin kategorin...

Durdu ve sözü Estelle tamamladı:

— Biraz önce söylediğin kategori.

— Ve Susan bunu biliyor, öyle mi? diye sordu Lane. Yüzünü ateş basmıştı.

— Kuşkusuz, dedi kadın. Senin için fantaziler geliştirmeye gerek yok.

— Beni çok sevdiği gibi örneğin, diye homurdandı Lane. Kendini görevine adamış bir subay olarak...

Estelle'nin yüzü aydınlandı bir anda:

— Şu adanmışlık sorununu uygun bir zamanda konuşmalıyız, dedi. Sesinin tonundan hoşnutluk, özellikle kimi gerçeklerin ortaya dökülmesinden duyduğu hoşnutluk belli oluyordu.

Kocasının yüzündeki patlamaya hazır ifadeye karşı derhal harekete geçmeliydi. Onun koluna sarıldı ve:

— Şimdi, beni dinleyiniz, Bay Lane, dedi. Evinizdesiniz ve hoşgeldiniz. Geri dönüşünüzden çok mutluyuz. Hiç kuşkum yok, Susan da babasını özlemiştir. Ben, iyi kalpli küçük karıcığın, unutma ki düzenli olarak sinir hapları alıyorum. Haydi, ikimiz de anlamsız duyguları bir yana bırakalım...

Desmond Reid oturduğu yerden ayağa kalktı ve Lane'ye baktı:

— Karın herşeyi çok iyi anlattı. Sanırım gönül rahatlığıyla seni onun ellerine bırakabilirim, dedi.

Lane de askerliğin verdiği alışkanlıkla ayağa fırlamıştı. Dudaklarında isteksiz ve buruk bir gülümseme dolaştı:

— Her zamanki gibi, zamanlaman bir harika, dedi.

Bu üstü örtülü sorunların çözülmesinde bana güvenebilirsin...

Reid dostça: Elbette, dedi. Ama unutma! Kısa sürede çözülebilecek bir sorun değil bu.

Lane duymazlıktan gelerek konuşmayı sürdürdü:

— Susan'a gelince... O geldikten sonra, onunla bir görüşme yapmaya çalışacağım; ve genç bir bayanın gece vakti, dışarıda, bu saate kadar kalıp kalamayacağı konusunda bir anlaşma yapacağız.

Kadın da ayağa kalkmıştı; ellerini iki yana açarak:

— O senin dediğin biçimde bakmaz olaya, dedi çaresiz bir ses tonuyla.

Lane bakışlarını karısının yüzünden arkadaşına çevirdi. Düş kırıklığına uğramış gibi bir ifade vardı yüzünde:

— Pekâlâ, dedi, eğer ben ikiniz kadar zeki değilsem ve aptalın tekiysem eğer söyleyin de anlayayım: Susan şu an nerede ve ne yapıyor?..

— Birliğinde, dedi Estelle kısaca.

Sözü Reid tamamladı:

— Bilmen gerekenin de tümü bu, John.

Holü izleyerek kapıya doğru yöneldi. Estelle'yi başıyla selamladı ve «Hoşçakal John» dedi. Sonra kapıyı açıp verandaya çıktı. Kapıyı çekti ve otomatik kilidin kapandığı duyuldu...

DESMOND REİD'ın Kumandan Lane'nin evinden çıkmasından birkaç dakika önce, görünmez gözlemci bütün caddeye egemen olan konumunu terketti. İlgisini derhal üç blok öteye yöneltti. Nereye gideceğini iyi bildiği belliydi. Mercekler şimdi de, sıra halinde koşmakta olan bir gruba odaklanmıştı. Bir delikanlı, kendinden biraz daha büyük kızlı oğlanlı bir gruptan, gözlemciye doğru koşarak uzaklaşmaktaydı. Gözlemci ilgisini oraya yöneltti. Büyükçe bir oğlan, gruptan ayrılarak diğerinin peşine düştü.

Daha genç olan delikanlının koşuş biçimi acemiceydi. Zayıf yapılıydı ve bir ara sendeleyip dengesini yitirişine bakılırsa, oldukça da güçsüzdü. Kovalayan kişi onu kolaylıkla yakaladı ve bir sporcu çevikliğiyle yol kenarındaki çimlerin üzerine boylu boyunca uzattı.

Yakalanan çocuk direnmeyi sürdürdü ve diğeri de üstünde olmak üzere birkaç metre emekledi. Böyle yapmakla, gözlemcinin 40 metrelik menziline girdi. Bu da, gözlemcide bir düşüncenin oluşmasına yol açtı.

— *Yardıma ihtiyacın var mı, oğlum?*

— *Hayır, baba.*

— *Öyleyse işler yolunda?*

— *Bana öyle geliyor ki, birinin bana dokunmasının tam zamanı. Bu karışıklıkta onun bana dokunduğunu duyumlama yeteneğimi sınayabilirim. Bunun adı Mike Sutter, bu birliğin iki önderinden biri. Onu, bir insan olduğuma inandırmayı başardığımı sanıyorum.*

— *Güzel. Önerilerim uygulanabilir nitelikte mi?*

— *Evet. Beni evine yerleştirdiğin babadan korkmuş gibi davrandım. Eve geç kalırsam beni azarlayacakmış gibi yapıyorum. Kızıl Kedi Birliği diye adlandırılan grubun,*

beni ondan koruyamayacağını söylediğimde, kesinlikle koruyacaklarını söylediler.

Gözlemci hoşnut oldu.

— *Madem ki, dokunma ve duyma karar verici algılar oluyor, bu olay sonuçlanıncaya kadar izleyeceğim .*

— *Teşekkürler, baba.*

Bu sessiz görüşme süresince, daha büyük olan oğlan Mike, ayağa kalktı ve tutsağını bacaklarından çekti. Onlara doğru yürüyen kızlı oğlanlı grup yanlarına varasıya dek de bırakmadı.

Gerektiğinde süratle çocuğuna yardıma gelebilecek olan bu yabancı, garip bir ilgiyle gençleri seyretti. Yine de belirtelim, daha önce Lane ve Reid olayında olduğu gibi, herhangi bir yaş grubundaki insanları değerlendirmekte pek usta sayılmazdı. Spaceport adı verilen insan kentini görmesine de bu nedenle karar verilmişti.

İnsanların yaşamını tam olarak anlamalıydılar, ne derece aciz olduklarını, ya da neyi ne kadar yapabildiklerini; savunmalarını ve silahlarını öğrenmeliydiler.

Gözcü önce Mike Sutter'e baktı. İnce, sırım gibi ve yakışıklı olduğunu gördü. Kendi çocuğunun Mike hakkında verdiği raporu hatırlayarak -ki o, liderlerden biriydi-, gözlemci oğlanın zeki, gri gözlerine ve onun sabırsız biri olduğuna dikkat etti. John Lane hakkında edindiği benzer duyguları hatırladı.

Yabancı, kendi çocuğunun bir insan adı olan Bud Jaeger adını taşıdığını, fakat görünümünden başka, diğer çocukların herhangi bir niteliğine sahip olmadığını biliyordu. Değil mi ki, gençlerin her biri isimleriyle tanınacaklardı, görerek ve dinleyerek, ileride onları her yerde tanıyabilecek biçimde kendini ayarlamıştı.

Mike ve Bud'un yanına kadar gelen oğlan tıknaz yapılı ve sert bakışlıydı. Ne var ki Mike'nin sertliğinden yoksundu ve gerçekte vurdumduymaz bir görünümü vardı. Yabancı onun pek zeki olmadığına karar verdi. Çelişkiler

ve çelişkilerin birliği yolunu izleyerek yargılıyordu çevresini. Öteki beş oğlan ve dört kız da dikkatle baktı. En geride kalan iki kız can havliyle Mike'ye yetişti. Kızların biri sarışın ve orta boyda, öteki esmer ve ufak tefekti.

Tam kızlar yaklaştığında, Bud kaçmak için bir hamle yaptı. Fakat Mike, ona yapışmış gibiydi, bırakmadı. Hamlesi boşa çıkan Bud, Mike'nin incik kemiğine sertçe vurdu. Öteki bu vuruş karşısında bakakaldı. Canı yanmış olmalıydı ki, acıyla geri çekildi ve Bud'un göğsüne bir yumruk indirdi. Bununla yetinmedi, bir kez daha vurdu ve omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladı.

Kızlar bu olayı pek önemser görünmüyordu. Sarışını kız, birkaç metre ötede, bu sorunun nasıl sonuçlanacağını izleyen hoş görünümlü sarışın oğlana doğru döndü.

— Lee, dedi, Mike'nin Bud'a vurmaya hakkı olduğunu sanmıyorum. Bud'a vurması için izin verilmiş olamaz...

Lee'nin karşılık vermesine fırsat kalmadan Mike atıldı:

— Susan, herhangi bir yargıya varmadan önce lütfen dikkat et. Yaralanmış olan kişi benim. Bud ayak bileklerime vurdu, çok kötü bir yerdeki kemiği seçti. Can havliyle vurduğum için de parmaklarımı incittim...

Bu ikili mücadeleyi endişeyle izleyen yabancı, kendi görüşünü çocuğa aktardı:

— *Bu kadar kısa bir süre içinde fazla deneme yapmıyor musun?*

— *Hayır baba. Bir anda, beklenmedik bir kargaşalık anında, Mike'nin ilgisi birliğin öteki üyeleri üzerindeyken, bana saldırıp vurması düşüncesini soktum kafasına. Onun, birliğin şefi durumunda olan Lee David'den emir almadan ani çıkışlar yapacak kadar saldırgan karakterli biri olduğunu analiz etmiştim.*

— *Lee David? Şu sırada gelmiş olan sarışın genç mi?*

— *Evet.*

— *Ve şu kız, hani Susan dedikleri, sarışın kız. Susan Lane değil mi o?*

— *Evet. Yanındaki de Marianne Baker. Pek ilgilenmiyormuş gibi görünmekle birlikte, Mike'nin kız arkadaşı olmak için uğraşıyor.*

— *İlk gecende pekçok şey öğrenmişsin.*

— *Tüm zamanımı öğrenmeye ayırıyorum.*

— *Pekâlâ, oğlum.*

Gözlemci şimdi daha da rahatlamıştı. Zaman geçtikçe sahte-insan Bud Jaeger, becerikliliğiyle yaşlı yabancının gözünde daha bir değer kazanıyordu.

Lee David saatine baktı. Birliğin yaşça en büyük üyelerinden biri olan bu sarışın genç, başını kaldırdı ve derinden gelen bir sesle:

— Pekâlâ, Jabberler, saat onikiye yirmibeş var, dedi. Sanırım bu gece Bud'la yeterince uğraştık. Sack, Mike?..

Siyah saçlı oğlan durakladı:

— Lee, niye onikiye kadar değil? Hep bu saatte bitiririz.

Lee gülümsedi:

— Bud yeteri kadar korkutuldu. Sanırım beklediğimiz sonucu aldık... Sonra çevresinden onay beklercesine göz gezdirdi. Sack?

Kımıldamadan duran Mike'nin dışında herkes gitmeye hazırdı. Sonunda Mike de gönülsüzce konuştu:

— Öyle diyorsan, öyle olsun.

Mavi gözlü Lee, delikanlıyı önemsemez gibi baktı. Bakışlarında meydan okurcasına bir ifade vardı. Çok geçmeden, bir soruyla sessizliği bozdu:

— Derdin ne, Mike?

Mike durakladı. Ardından:

— Hiçbir derdim yok, diye söylendi.

Lee bekletmeden karşılık verdi:

— Korkarım ki gizlediğin bir derdin var. Söyle de, anlayalım...

Mike'nin yüzü sarardı. Bud'u paltosunun yakasından kavrayan ellerini çekti.

— Bıraktım Lee, dedi. Yüzünde dostça bir gülümseme belirdi. Oldu Sack.

— Sack, dedi Lee. Ötekiler döndü, dağılma işareti yaptı Sack dedi yeniden. Geri döndü ve hızla Susan'a doğru yürüdü. Sack şekerim, dedi. Susan oğlanın koluna girdi. Bud dışında kalan herkes, birlik üyeleri arasındaki bu kararlaştırılmış sözcükle cevap verdiler: «Sack!»

Esmer kız Mike'nin koluna girdi ve ikisi birlikte durarak, Lee ile Susan'ın acele acele gidişlerine baktılar. Mike, bir yandan da başını sallıyordu anlamlı anlamlı:

— Çok kötü, diye konuştu.

Marianne gözlerini ona dikti:

— Derdin ne, Mike?

Mike omuz silkti:

— Eve varınca anlatırım, dedi. Kızın bir şey demesini beklemeden Bud'a doğru döndü: Sack, Bud!

Bud endişeyle sordu:

— Gidebilir miyim yani?

Mike başıyla onayladı.

— Ama benimle birlikte kim eve gelecek? Bizim ihtiyarı kim göğüsleyecek? Eğer birliğe gidersem beni bir güzel döveceğini söyledi... Sesi korkudan titriyordu.

— Bizim için hava hoş, dedi Mike. Seni Birlik Evi'ne ya da evine bırakabiliriz. Sen karar ver.

— Oh, eve gitmeliyim, dedi tiz bir sesle. Evet, evet. Öyle yapmalıyım. Bütün gece dışarıda kalmaya cesaret edemem...

Mike dudaklarını büzdü ve hantal görünümlü bir oğlana dönerek: Albert, Bud'u evine bırak, dedi. Ona küçük bir âlet vererek: Eğer babası şiddete başvuracak olursa, şu düğmeye bas. Üç dakika içinde yardıma gelinecektir. Sack?

Bud bir türlü kendini güvenlikte hissetmiyordu. Ne tür bir yardım? diye sordu hayretle.

Mike ona dik dik baktı. Sack Bud, dedi kararlı bir sesle.

Bu ses tonu Bud'un dikkatini çekti. Küçük yüzünü Mike'ye çevirdi:

— Bu ne demek oluyor? diye sordu.

— Bu, ne söylediğimi işittiğini gösteren bir cevap istiyorum demektir.

— Nasıl bir cevap, diye sordu Bud.

— Sack Mike, de yeter.

— Ve eğer Sack dersem, diye üsteledi, bu, seni işittim, sana inanıyorum ve görüşmemiz bitti, eve gidiyorum demek midir?

— Çok zekisin, Bud. Anlamı budur işte.

— Fakat inanmıyorum, dedi Bud.

Mike soğukkanlı bir sesle:

— Yakında sözümüze güvenmeyi öğreneceksin, Bud. Ender durumların dışında, ne düşünüyorsak onu söyleriz.

— Böyle yapmadığınız durumlarda, bunun ender durumlardan biri olmadığını nasıl bilebilirim?

— Çünkü, öyle olmadığını söylerim... Mike hoşgörüsüz ve sert biçimde kestirip attı. Sack, Bud.

Uzun süren bir duraklama oldu, bu sırada gözlemci, yabancı çocukla telepati kurdu.

— *Söyle, oğlum!*

— *Hâlâ deniyorum, baba.*

— *Biliyorum. Durumu inceledim, Mike ile anlaşmanın zamanı geldi.*

— *Yine de ,baba, eve gitmekten korkuyorum. Senin seçtiğin Bay Jaeger, çocukların denetimindeki birliklere karşı olan biri. Oysa o bana, eğer onunla kalacaksam, birliğe katılmamakla daha doğru davranmış olacağımı söyledi. Koskoca bir adam, ödün vermeden onu idare edebileceğime emin değilim.*

Oraya seninle birlikte geleceğim, üzülme oğlum.

Yabancı çocuk buna bekletmeden cevap verdi:

— *Kendim için korkmuyorum. Fakat görevimi tamamlamadan açığa çıkmak istemiyorum. Bununla birlikte, şunu*

demek istiyorum ki, türümün soylu bir evlâdı olarak ben, her zaman bu insanların tümünden üstünüm. Hatta diyebilirim ki, bizim gibi bir halka karşı hiçbir savunma güçleri yok. Bana öyle geliyor ki, baba bu gezegeni rahatça ele geçirebilirdik.

Bu ummadığı görüş gözlemciyi rahatsız etti.

— *Aceleci oğlum. Bazı şeyler sürekli göründükleri gibi değildir. Bunu zamana bırak. Sen casusluk görevini tamamlamaya bak.*

Bu hızlı ve gizli görüşme bittiğinde, Bud Mike'ye baktı ve alçak bir sesle, yavaşça:

— Sack Mike, dedi.

Bud, Albert'le birlikte uzaklaşırken, Mike Sutter ve Marianne Baker yanyaan durmuş onları izliyorlardı. İşitilmeyeceklerinden emin olduktan sonra Mike alçak sesle: Sevimli delikanlı. Yolda yürüyüşüne bak. Değişik bir tip, diye mırıldandı.

Hâlâ orada, bakışları onların üzerine odaklanmış bulunan gözlemci ısrarla bekledi. Oğlandan kuşkulanmış olabilirler miydi? Bu yakın temas durumu iyi işlenmemiş olabilir miydi?

Mike başını salladı:

— Bir başka sorun daha var, diyek onuştu. Sorunların sonu gelmeyecek gibi görünüyor.

Marianne oğlana daha da sokuldu. Küçük oval yüzüyle tapar gibi bakıyordu ona:

— Mike, Lee ile ilgili derdin ne?

Oğlanın sözlerinden, ilgisinin korktuğu noktaya yönelmediğini anlayan gözlemci rahatladı. Mike omuz silkti:

— Açıklamadığı özel bir nedenden ötürü geceyi vaktinden önce kapadı...

— Peki, sen niye sürdürmedin?

Mike düşünceliydi:

— Neyi ne zaman yapacağını bilmek, her zaman kolay olmuyor. Nitekim şimdi de olduğu gibi. Susan'ın ba-

bası, Spaceport tarihinin en uzun uçuşunu gerçekleştirdikten sonra, bugün eve döndü.

— Oh! Düşünüyorsun ki, Lee...

Mike başıyla onayladı:

— Lee'nin Susan'ı erkenden eve götürmek istediğini sanıyorum.

— Hatalı olan ne var bunda? Bu gece Susan'ın erken ayrılmasına neden izin vermedik? Bunu daha önce yapmıştık.

Oğlan başını iki yana salladı. Dudakları titriyordu:

— Hayır. Susan'ın babası ihtiyar bir gemicidir, babam gibi. Birlikler bu gibi insanlarla uyuşamaz, çünkü onlar uyuşmak istemezler. Ve unutma, teslimiyet zayıflık olarak görülür, diye konuştu.

Sözlerini bitirmeden yürümeye başladı. Marianne telâşla ona yetişti. Mike düşündüklerini noktaladı:

— Ne zaman biraz olsun barıştan söz etsek bir sürü sorunla karşılaşıyoruz gibi geliyor bana. Öyleyse diyorum; jabberliği güçlendirmek gerek Jabber...

— Sack, Jabber!..

Üçüncü Bölüm

YAKLAŞIK on dakika geçmişti. Bu sırada, Lane'nin evinde, Estelle yatak odasına çekildi. Soyunduktan sonra, kararsızlıkla durakladı. Böylesi bir kavuşmanın kocasını üzmüş olmasından ötürü burulmuştu. Yarım kalmış bir mutluluk bekliyordu kocasını. Sessizliği dinledi bir süre. Dudakları titriyordu. Birdenbire, kararlı bir biçimde geceliğini giydi ve boylu boyunca yatağa uzandı.

Bir süre geçti. Hâlâ kocasının yanına gelmesini, kırık bir umutla beklemekteydi. Yatağın kenarına oturdu. Kuşku dolu bekleyiş onu geçmişe sürükledi, biriken kırgınlıklara... Bu, birdenbire yenilenen bir öfkeye dönüştü.

Ne var ki onda, böylesi duygular sürekli barınamazdı. Düşünceleri bir noktaya takılıp kaldı: «Ah bu adam, bu inanılmaz adam!» diye düşündü.

Gerilimden yorgun düştü. Kalktı, yatak odasından çıktı ve kitaplık ile barın bulunduğu odaya yöneldi. Barın karşısındaki pencerenin önünde ayakta duran kocasının karartısını farketti. İçkisinin sonunu yudumluyordu.

Adam, her zamanki kibarlığıyla bardağını ona sundu. Hâlâ konuşacak cesareti kendinde göremeyen kadın, başını hayır anlamında iki yana salladı.

— Sevdiğin içkiden hazırlayayım mı, diye sordu kocası.

Bir an için yüzünde bir kuşku ifadesi dolaştı. Kocası onun sevdiği kokteyli hatırlıyordu. Kadın yine de istemedi. İçki iradesini zayıflatabilirdi. Davranışlarına çok dikkat etmeliydi. İçki duygusallaştırabilirdi onu. Kendini yeterince iyi hissetmiyordu. Teşekkür etti.

Bunu yaptığı anda, kocasının gözlerini ona diktiğini farketti. İrkilip kendine geldi. Eskiden olsa, gözleriyle onu yediğini düşünür ve bu heyecan verici bakıştan hoş-

lanırdı. Bu tadına doyulmaz bir zevk verirdi ona. Bu kez, tam tersine, kocasının basmakalıplığına sinirlendi. Gerçek oydu ki aradan geçen koca on yıldan sonra, kadın kendini güzel ve çekici olarak düşünemiyordu. Kocasının uzun yokluğunda geçen hergün, bu düşünceyi zihnine acımasızca yerleştirmişti.

Kocasının önerisini reddetmesine rağmen, heyecanı, red sözcüklerini bulup söylemesini engelliyordu. Şöyle düşündü: «Bütün olanlardan sonra, bu kötü adamla barışıyorum... ve kuşkusuz on sene öncesinin hatırına!» Oysa, eve dönmemecesine uzayın sonsuzluklarına atıldığında ondan ayrılmanın tam zamanıydı.

«Topluma borcumu ödemiştim,» diye düşündü şaka yollu. Hemen oracığa oturdu. «Çağıma hizmet etmiştim...» Yo ,hayır, ani bir çılgınlıkla bütün bunları silkip atmak anlamsız olacaktı.

Lane birden elindeki bardağı bıraktı ve karısının düşüncelerini okumuş gibi:

— Herşeye rağmen, sevgilim, dedi nazik bir sesle, Susan gelesiye, odasına girinceye kadar yatamayız.

Olması gereken de buydu. Fakat Estelle, Lane'nin davranışından doğabilecek kötü sonuçları engellemek derdindeydi. Bu gece -bunu kabul etmeliydi- Susan gelip de onları bulamazsa, kuşkusuz yatak odasına bakacaktı ve belki de, kadın-erkek ilişkisinde bir başkası tarafından görülmesi hiç de hoş olmayan bir durumla karşılacaktı. Gerçekte, bu düşüncenin bir parça saçma olduğu açıktı. Susan yetişkin, bir kadınla bir erkek arasındaki ilişkiyi kavrayabilecek kadar ergindi.

— Sanırım haklısın, dedi kadın. Yüzünde istemeyerek verilmiş bir onayın huzursuzluğu vardı.

Lane hemen cevap verdi ve şu anda oldukça rahatlamış görünüyordu. Yine de gözlerinde on yılın biriktirdiği yorgunluk vardı:

— Sevgilim, niçin yatmıyorsun? Susan'ı görür görmez yanında olacağım.

Kadın duraksadı. Hemen ardından: «Susan'ı görür görmez?» diyerek kocasının sesini taklit etmeye çalıştı.

Lane son derece kibar bir sesle:

— Çok nazik olacağım, dedi. Öncelikle mutlu bir karşılaşma, ardından, bir genç kızın bu denli gecikmesinin çok yanlış olduğu üstüne kısa bir uyarı. Ve bunlardan sonra, artık eve döndüğümü, onun sözkonusu çeteden ayrılabileceğini belirteceğim... Hepsinin ötesinde, henüz onaltı yaşında ve bana çok küçük görünüyor.

Estelle içini çekti:

— Farketmez, o-yine-kendi-yolunda-yürüyecektir, John Lane. Kafandaki güvensizlikle, bu dehşetli sorunu anlayamazsın.

Lane, ağır ağır bardağının bulunduğu yere doğru yürüdü. Bardağı aldı ve belirgin bir sinirlilikle sert bir dönüş yaptı. İçkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra, kendini toparladı:

— Şimdi, bak bana, sevgilim, sana şunu söylemeliyim ki, Susan'ın, babasıyla bir konuşma yapmasına engel olamazsın. Öyleyse ne diye gidip yatmıyorsun?

Bu beklemediği ters davranış karşısında Estelle de sertleşti. Gözleri parladı:

— Demek ki, bay Lane, hiçbir şey anlamamışsın. Oysa ben, elimden geldiğince anlatmaya çalıştım.

— Anlamamak mı, dedi Lane şaşkın bir durumda.

— Susan benim koruyuculuğuma gerek duymaz, dedi kadın.

Lane gözlerini kadının gözlerine dikti, şaşırmıştı:

— Rica ederim, açık konuş. Sen neden söz ediyorsun?

— Susan'ı birliği korur, diye sürdürdü kadın.

Adamın yüzü iyiden iyiye karıştı, yabancı bir ifadeyle donuklaştı. Sözcükler ağzında sıkışıp kaldı sanki. Bir tek

söz edemeden diklip duruyordu. Devam et, anlamında işaret etti karısına.

Kadının sesi, kocasının kafasındaki bulanıklığı gidermeye çalışan sakin bir tondaydı:

— Anlamıyor musun, tatlım? Birlikler kuruldu. Hiç kimse tek başına onlara karşı direnemez. Sen de direnemezsin... Hiç kimse.

Sözler hedefini bulmuştu. Adam birdenbire sarsıldı:

— Benim, kızımı koruyamıyacağımı mı söylemek istiyorsun? dedi.

Kısa süren bir sessizlik oldu. Lane elindeki bardağı yeniden bıraktı. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Kadının sözleri onu bugüne değin hayata bağlayan olumlu düşüncelerini, değerlerini alt üst etmiş gibiydi. Dudaklarını büzdü:

— Şimdi durumun önemini kavrıyorum. Ben... Ben... Susan'a anlatacağım, dedi.

Estelle derin bir iç geçirdi:

— Yanlış olduğunu söylemeliyim. Lütfen... bırak da birkaç söz edeyim. Birlikler, sekizbuçuk yaşını geçmiş Spaceport'lu çocukları topluyor...

Lane sabırsızlıkla başını salladı. Yine de hoşgörüyle gülümsemeye, olağanüstü kibar olmaya çalışıyordu.

— Sorunu kavramaya başladım. Bazı ahmaklar bir eğlence başlattılar ve yavrucaklar da hayatlarını yaşıyorlar.

Kadın sözünün kesilmesinden sıkılmıştı:

— O ahmaklar, uzaya çıkan ve kendilerinden uzaklaştırmak için çocuklarını burada bırakan, asla onların düşüncesini almayanlardır.

Lane sakin bir sesle:

— Kızımı güzel bir evde, annesinin koruyucu kanatları altında ve onu tehlikelerden koruyacak bir eğitim görebileceği bir ortamda bıraktığımı sanıyordum, dedi.

Kadının yüzünü ateş bastı:

— Düşündüklerinin gerçekle hiçbir ilişkisi yok. Okul

ve anne, tek başına yeterli değildir. Bırak bunları. Gerçekten... -sakinleşti- ...bazı babaların varlığının, çocuklar için, yokluğundan daha zararlı olduğu da doğrudur.

— Yani benim gibi, dedi Lane.

Ses tonu sertti ve bakışlarıyla karşısındakini sorguya çekiyordu sanki. Bunu farkeden kadın birdenbire öfkeye kapıldı:

— Susan'a zarar vermezsin mi? dedi.

Bu ummadığı kırıcı sözler adamı daha da sertleştirdi. Şaşırmıştı da:

— Kendi kızıma zarar vermek ha... Kızıma zarar verebileceğimi nasıl düşünürsün? Canım gibi sevdiğim kızıma! Onun ve senin fotoğraflarınızı kumanda masamın üzerinden bir an bile eksik etmedim, diye bağırdı.

İçinden çıkılması güç bir açmaza düşmüşlerdi. Ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. Kadın yumuşakça baktı. Onun için alışılmamış bir durum olan bu uzun tartışmaya rağmen en küçük bir usanç göstermiyordu. Yine de konuşma noktalanmıştı.

— Pekâlâ, dedi ve geri dönerek yatak odasına yöneldi.

— İyi geceler! diye seslendi Lane kadının arkasından.

Kadın buna cevap vermedi, geri de dönmedi. Adam, yatak odasına giden holde onun gözden kayboluşunu izledi. İçkisini masaya bıraktı ve koltuğa çöktü. Işığı ayarladı. Yanıbaşındaki gazeteye uzandı ve üstünkörü göz gezdirmeye başladı...

Dördüncü Bölüm

VAKİT ilerledi. Okunacak pek bir yeri kalmayan gazetenin ilk yaprağını, koltuğun yan tarafından halının üzerine bıraktı. Bir süre daha geçti. Lane, kalan gazete yapraklarını da ayaklarının dibine bıraktı ve düşünceli düşünceli bara doğru yürüdü. Bir anlık duraklamadan sonra, her zamanki içkilerinden birini hazırladı. Döndü, yeniden koltuğuna gömüldü. Gazetenin okumadığı yapraklarından birini eğilip aldı ve tekrar göz gezdirmeye başladı.

Öfkeyle gerilmişti. Gazete elinden düşer gibi oldu, iki eliyle birden yakalamaya çalıştı ve sonra birdenbire bıraktı. Kollarını, koltuğun iki yanından yere doğru sarkıttı. Parmak uçlarına değen gazeteleri bir süre sonra topladı ve dizlerinin üzerine koydu. Fakat okumadı. Saatine göz attı. Otomatik kadran 23.58'i gösteriyordu.

Dizlerinin üstündeki gazeteleri birdenbire fırlatıp attı. İçki bardağını hırsla kavradı, bardak yumrukları arasında erimişti sanki. İçkisinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Bardağını henüz bırakmıştı ki, bir ses duydu.

Sesler dışarıdan geliyordu. Ayağa kalktı ve barın yakınındaki pencereye doğru yürüdü. Perde aralığından dışarıya baktı. Işık yeterli değildi. Hafif bir ses duydu. Gençlik taşan soprano bir kadın sesi ile, yaşını kestirmenin güç olduğu boğuk bir erkek sesiydi kulağına gelen.

Şu an onları tam olarak görebiliyordu. Verandaya çıkmışlardı ve kapını nüzerinde bir lamba vardı. Uzun boylu, dal gibi sarışın kız, onbeş - yirmi yaşları arasında gösteriyordu. Güçlü bir yapısı olan delikanlı onsekiz yaşlarında olabilirdi ve o da sarışındı. Kollarını birbirlerine dolamışlar, öylece duruyorlardı. Tam anlamıyla bir kucaklaş-

ma denemezdi buna. Daha çok dans edişi andıran bir duruşları vardı.

Kız oğlanı sol yanağından öptü ve yumuşak bir sesle:

— İyi geceler Lee, dedi.

Oğlan da kızın sağ yanağını öperek karşılık verdi:

— İyi geceler tatlı Jabber!..

Karşılıklı öpücüklerden sonra birbirlerinden ayrıldılar.

Kapıya yönelen kız Lane'nin görüş hattından çıktı. Kilide sokulan anahtarın sesi geldi. Evin içinde yankılanan bir sesle kapı kapandı. Bunu kapının içeriden kilitlenişi izledi. Lane pencerenin önünde durmaktaydı. Oğlanın son bir kez dönüp baktığını gördü.

Giriş holünden hafif tıkırtılar geliyordu. Lane odadan çıktı ve kapıya yöneldi. Holü kaplayan halılar ayak seslerini örtüyordu. Susan hâlâ holündeydi ve arkası dönüktü.

Bir yavru kedi, büyükçe bir sandalyenin üzerine kıvrılmış uyukluyordu. Hol kapısının açılmasıyla ayağa kalktı. Gerindi ve yeniden yumak gibi kıvrılıp yattı. Kedinin hareketine dönen Susan, onu kucağına aldığı sırada Lane'yi gördü. Durdu, hafifçe sendeledi:

— Baba...

Biraz çekinerek ilerledi. Yavru kedi hâlâ kucağındaydı. Bir kolunu babasının boynuna doladı ve yanağından öptü.

— Oh, baba, nihayet döndün!

Bekleyiş saatlerinin Lane'de oluşturduğu gerginlik bir anda yokoldu. Kollarını kızına doladı ve özlemle öptü. Kız sağ yanağını çevirdi:

— Sağ yanak, baba. Erkek arkadaşlar ve anne-babalar kızları sağ yanağından öperler. Kızlar ve küçük çocuklar ise sol yanaktan. Şimdiden doğrusunu öğrenmelisin, dedi.

Lane için beklenmedik bir durumdu. Yeniden öpmek istedi kızını. Dudakları sevgiyle uzandı, fakat kızı onu itti.

Lane, geri dönüp gidecekti, ancak kız kollarını babasının boynundan çekmedi. Mavi gözleri buğulanmıştı.

— Oh baba, dedi fısıltıyla. Döndüğüne öyle sevindim ki. Ne kadar özlemiştim seni.

Lane yeniden toparladı kendini. Bütün kırgınlığı gitmişti. Kızının nemli gözleri duygulandırdı onu. Boğuk bir sesle konuştu:

— Ben de öyle güzelim ve şu an çok mutluyum. Umarım bunu duymaktan hoşnutsundur. Biz, üçümüz, kolay kolay bozulmayacak bir aileyiz...

Susan'ın kucağında bir an için dengesini yitirip, düşecek gibi olan kedi, ona daha çok sokuldu ve kız onu iki eliyle göğsüne bastırdı. Ardından yüzüne doğru kaldırdı:

— Baba, bu Muzzy, dedi. Küçük hayvanı yanağından bastırdı. Eğer gerçekten eve döndüysen, onu hep dizlerinde göreceksin. Bir başkasını sevmeyi de öğrenirsin böylece.

Kediyle ilgilenen Lane, yavruyu avuçlarının içinde yukarıya kaldırdı. Sonra bir koluyla Susan'ı sardı ve onu çalışma odasına doğru çekti:

— Seninle bir dakika konuşmak istiyorum, Susan.

Susan esnemesini güçlükle bastırarak:

— Ben seninle binlerce saat konuşmak isterim baba dedi. Fakat bu gece değil. Gözlerimi güçlükle açabiliyorum.

Lane'nin yüz hatları gerildi.

— Sana anlatmak istediğim de bu... Otur.

Kızını bir koltuğa oturmaya zorladı. Kız bitkin durumda koltuğa çöktü ve uzatılan kediyi elleri arasına aldı. Gözlerini babasına dikti. Yüzü çok ciddi ve endişeliydi. Lane, kitaplığın önündeki masadan bir sandalye çekti ve tam kızının karşısına oturdu.

— Kaç yaşındasın, Susan?

— Onaltı. Gözlerinde anlamlı bir ifade vardı. Babası-

na bakmadan konuştu: Bir kız olarak, aklıma geliveren şeyleri söylemem pek hoş olmaz.

— Ee?

— Gerçekten bir *booter* olarak gitmeyeceksin, değil mi, baba?

Konuşmanın beklemediği bir yöne kaymasının etkileri Lane'nin yüzünden açıkça okunuyordu. Sorunları kaçamak cevaplarla geçiştirecek birine benzemiyordu:

— *Booter*, dedi sakin bir sesle. Bu söz, bir kimsenin bir başkasına yakıştırıverdiği bir etiket -özellikle, dikkatsiz gençlerin- ve silik kişiliklerin hayatı hafife almak için kullandıkları bir söz değildir. Hemen tamamladı sözünü: Demek istediğim şu, sözlerimi bitirmeden benim hakkımda yargıya varma.

Susan başıyla onayladı. Bakışları rahattı. Güzel dedi. İnanın bana, gün doğasıya kadar durabilirim. Ancak söylenenleri tam kavrayamıyorum. Çok yorgunum çünkü.

— Kısa keseceğim, dedi Lane.

Hiç duraklamadan, daha önce karısına anlattıklarına benzer biçimde açıklamaya koyuldu. Eve döndüğü günün gecesinde karşılaştığı bu durum onun için tam anlamıyla bir sürpriz olmuştu ve büyük bir düş kırıklığı içindeydi. Kızı evde yoktu ve ancak geceyarısında eve dönmüştü.

— Birliğimdeydim, dedi Susan. Ses tonu, babasının endişelerini dikkate aldığını gösteriyordu. Devam etti: Eğer siz bir *booter* iseniz, bütün bu olanların sizin için bir anlamı olmayacaktır. Fakat birkaç gün bekleyip, yine bütün bu olanları kavrayabilirseniz, canınızı sıkmayacaktır.

— Hâlâ *booter* sözcüğünü tartışıyoruz, diye söze girdi Lane. Senin anlam yüklediğin, benim ise hiçbir şey anlamadığım özel bir işaret sanki bu sözcük. Niye konuşmamızın dışında bırakmıyorsun bunu ve niye kaldığımız yerden devam etmiyoruz?..

Yeniden, az önceki anlamlı ifade yerleşti Susan'ın gözlerine:

— Ne olursa olsun, önemli değil, baba. Bu abuk sabuk konuşan çocuğun seni sevdiğini ve bu sevginin hiç değişmeyeceğini hatırla.

— Görüyorum ki, hâlâ yüzeysel konuşuyorsun... diye sözü aldı Lane. Yerine oturdu. Yüzünde çaresizlik ifadesi vardı. Biraz durakladı: Sevgili kızım, verdiğin basmakalıp cevaplarla vakit harcıyoruz, dedi.

Susan başını salladı:

— Peki, dedi. Ne senin işlerin, ne birliğin işleri. Sack.

Buz gibi bir sessizlik çöktü. Lane, sağ elinin parmaklarını sinirli hareketlerle dizinin üzerinde oynatmaya başladı. Yüz hatları iyiden iyiye gerildi. Yine de kendini tuttu.

— Diyelim ki, diye söze başladı, sack; pekâlâ ya da tamam demektir. İyi ama, bu saçmalığa ne gerek var?

— Ondört yaşından büyük ve ondokuz yaşından küçük bir çocuk, dedi Susan gülerek. Yüzüne şaşkın bir ifade vermişti. Bu gülüş çok hoştu. Güldükçe, göz kamaştırıcı bir güzellikle süsleniyordu sanki. Bir yandan gülerken, bir yandan da devam etti: Jabber jabber'dır, baba! Haydi bakalım, anlat anlatabilirsen. İki dakikalık iş iki saati bulur.

Lane konunun sulandırılmasına izin vermedi:

— Babalık görevi ne olacak?

— Sen ne dediysen öyledir baba, dedi Susan bekletmeden. Ancak sözü bu kadarla kalmadı. Bak, baba. İstersen, yokluğunda beni özleyişini ele alalım. Bence bu yalandır ve sen asla yalan söylemeyecektin, baba.

Kendini güçlükle tutan Lane. Yalan olan ne var bunda? diye sertçe sordu.

— Biz ayrı kuşaklarız, baba. Biz bütün kuşakları geçeriz. Ama, onlara el de uzatırız. İyice anlayıp anlamadığını söyle bana, çünkü kesinlikle laf dolandırmıyorum. Sonra, ben bir yöne giderim, sen başka bir yöne. Bana karşı olan yakınlığın, senin için yalnızca bir görev. Sen, gerçek düşüncelerini bana açmaktan yana değildin ve be-

nim senin karşında açıkça konuşabilmemi görmek, seni deli etti, değil mi?

Tam bu anda hol tarafından garip bir ses geldi. Boğuk bir öksürük ya da buna benzer bir ses. Lane bu sese yöneldiği sırada Estelle içeriye girdi.

— Sesler duydum, dedi alışılmamış yumuşaklıktaki sesiyle. Ruhsal bunalım içindeymiş gibi bir görünüşü vardı. Ayakta dikilmiş, hafifçe sendeliyordu. Durumun tehlikesini kavrayan Lane hemen karısının yanına koştu.

— Ne oldu? diye sordu telaşla. Kadın hâlâ ayakta sallanıyordu. Bir bardak su vereyim mi? Kadın sessizce başını salladı ve adam aceleyle bara koştu. Elinde su dolu bardakla döndüğü sırada, çalışma odasından çıkan Susan, koridorda gözden kaybolmak üzereydi.

— İyi geceler, dedi başını çevirip omuzu üzerinden bakarak.

Bu kısa süre içinde Estelle gözle görülür biçimde kendine geldi. Yine de bardaktan bir yudum aldı ve Susan'ın yatağa gitmesine neden oldum galiba, dedi. Kalan suyu içip bitirdi ve ekledi: Konuşmanızın sonunu işittim ve bir gecelik uzun konuşmanın *etkili* olduğunu düşündüm.

Alışılmadık bir gerginlik vardı kocasının yüzünde. Adam, birdenbire yumruklarını sıktı ve gözlerini kıstı:

— Bana içinden gülüyorsun. Bu belli oluyor. Kızından yana olmaya uğraşıyorsun.

Kadın, şaşılası bir gayretle mücadele gücünü yeniden kazandı. Dudaklarında kırık bir gülümseme belirdi ve dudaklarını ısırarak yenebildi bu gülümsemeyi. Sonuçta, mırıldanır gibi bir sesle: Sevgilim, bağışla beni, fakat görebildiğim kadarıyla biraz kötü davrandın, dedi.

Lane burulmuştu. Yalan, dedi. Tümüyle yalan. Elimden geldiğince iyi olmaya çalışıyordum.

— Peki, peki, dedi sakinleştirici bir tarzda başını sallayarak. Kabul ediyorum. Ne yaparsan yap, ben razıyım...

Kocasına uzun uzun baktı: Tertemiz ve çok şirin, değil mi... bu giysileri?

Adam elden geldiğince sabırlı olmaya çalışıyordu. Son sözlerin etkisiyle yüzü daha da sertleşti. Kızgınlığı açıkça belli olmakla birlikte, düşünceleri bir başka yöne kayıyordu. Evet, belli bir süre oturup düşünmek daha iyi olacaktı. Böyle yapmakla içine düştüğü bunalımdan kurtulacakmış gibi, bir adım geriledi. Herşeye rağmen, bu konuşma ortaya çıkarmıştı ki, durum tümüyle ümitsiz sayılmazdı. Alçak bir sesle:

— Bu düşünceleri onların kafalarına sokanların yalnızca bazı yumurcaklar olmadığını rahatça söyleyebilirim, dedi. Fakat, oldukça geç kalınmış. Yeni bir olay olmadığı belli. Bir gecede değişecek gibi değil. Şimdilik üzerinde durmayacağım...

Karısı meraklı gözlerle baktı:

— Sesinin tonunda bir şeyler var. Senin şu eski 'herşeyi söylememe-gizleme' tavrını hatırlatıyor. Bana öyle geliyor ki, haklı da olsan, bu gizli tasarıların hoşuma gitmeyecek, hem -omuz silkti- sana bir şey söylemeye gelmiştim: Ben yatmaya gidiyorum. Başını anlamlı anlamlı salladı ve işveli bakışlarını adamın gözlerine dikti. Yatağa geldiğinde beni uyuyor bulmak istemezsin, değil mi?

Adamın gergin yüz çizgileri bir anda gevşedi. Gülümseyerek karısına sarıldı. Benim biricik sevgilim, dedi ve onu kucakladı.

Kollarını kocasının boynuna dolayan kadın, yumuşacık bir sesle: Senden ayrı geçirdiğim her dakika bana ıstırap oldu. Bu yüzden, yeniden başlamak için zamanı boşa harcamayalım.

Lane karısına sımsıkı sarılmıştı. Dinle! dedi. Sen yatağa git. Bir dakika içinde yanında olacağım.

— Ne yapacaksın? diye sordu kadın kocasından ayrılırken.

— Temizlik, dedi Lane, yerdeki gazeteleri ve boş bardakları göstererek.

— Ben sabah temizlerim, dedi Estelle ve hole açılan kapıya doğru ilerledi.

— Ertesi güne bulaşık bırakmaktan hoşlanmam, bilirsin dedi kocası.

— Aynı eski John, dedi kadın. Kapıya doğru gözden uzaklaştı ve karanlığa daldı.

Lane canlanmıştı şimdi. Gazete yapraklarını topladı, katladı ve özenle kütüphane masasına yerleştirdi. Ardından şişeleri bardaki yerlerine koydu. Bir bez parçasıyla barın üstünü sildi. Bezi düzenli biçimde barın gerisindeki bölmeye yerleştirdi.

Görev bitmişti. Kapıya doğru ilerledi ve orada durdu. Parmağıyla elektrik düğmesine uzandı. Odaya son bir kez göz attı. Eksik bir şeyler bırakmadığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Düğmeye dokundu ve bunu holde uzaklaşan ayak sesleri izledi. Ayak sesleri dindi. Bir kapının usulca kapanışı duyuldu.

Koyu bir sessizlik kapladı evi...

* * *

Yoksul mahallelerinden birinde, bir başka cadde üzerinde, görünmez gözlemci, tek katlı beyaz bir evin önünde durdu. Bu, bay Jaeger'in eviydi. Bud ve ondan daha büyük olan Albert kapıya ulaştıklarında, görünmez gözlemci çevreyi inceledi. Girişin dışında bekleyerek, onların kapıya kadar ilerleyişlerine baktı.

Bud durakladı. Bunun üzerine, Albert onu geçti. Zili buldu ve çekinmeden düğmesine bastı. Zayıf bir zil sesi duyuldu içeriden.

Uzunca bir süre beklediler. Sonuçta kapı açıldı ve üstüne geçiriverdiği rengi atmış uzun bir gece elbisesiyle zayıf bir kadın belirdi eşikte. Gözlerini onlara dikti:

— Bud, sen misin?

— Evet anne, dedi Bud.

Gözlemci, kadının sesinden bir başkasını beklediği sonucunu çıkardı.

Kadının saçları kahverengi ve cansızdı. Yüzüne bakılırsa otuzun ortalarında gösteriyordu, ama çizgilerle dolu bu yüz, elem ve boyun eğmişlik sergiliyordu.

— Baban henüz dönmedi .Geldiğin iyi oldu, dedi. Geldiğinde, geç vakte kadar dışarıda kaldığını anlamasın. Hemen yat!

Bud, bir an için kararsızlık geçirdi. Bu sırada görün mez gözlemciyle bağlantı kurdu: «*Kabul etmeliyim ki, çok rahatladım, baba. Fakat, bay Jaeger'in yokluğu, bir birliğin üyesi olduğumu öğrenmesini ancak bir gece için geciktirir.*»

Babaya göre, bu tür gençlik gruplarının bu durumu çok üzücü bir olaydı. Fakat tam bunları düşünürken, çok önemli bir gelişmeyi farketti. Derhal telapatiye girdi: «*Çabuk! İçeriye gir! Birilerinin geldiğini seziyorum.*»

Bud, kapıda duran kadını telâşla geçti. Kadın da içeri çekildi ve kapıyı kapadı. Albert döndü, bahçe girişine doğru yürüdü, kapıyı açtı ve kaldırıma çıktıktan sonra, dönüp kapıyı kapattı. Bir an için durdu. Köşeyi dönen bir karaltı farketmiş gibiydi. Yaklaşan adamın, Bud Jaeger'in babası olduğunu tanımakta güçlük çektiği belli oluyordu. İki duygu arasında belirgin bir bocalama geçirdi: Çekip gitmek ya da bekleyip ne olacağını görmek.

Kararsızdı. Birdenbire harekete geçti ve bir ağacın arkasına gizlendi.

Bu durumda bir iki dakika geçti. Bu sürenin sonunda, iri ve hantal görünümlü, kırk yaşlarına yakın bir adam sallana sallana giriş kapısının önüne geldi. Adam dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. El yordamıyla, bece-

riksizce kapı kolunu aradı. İleri geri sallanarak eğildi ve artan bir beceriksizlikle arayışını sürdürdü.

Kapı kapalıydı. Adamın yüzü hırsından karmakarışık olmuştu. Burnunun ve yanaklarının üstü mor damar ağlarıyla örülüydü. Küçük gözleri birbirine oldukça yakındı. Dudakları patlıcan gibi şişkin ve iriydi.

Gözlemci onu ilk olarak izlemiyordu. Hakkında özel bilgilere sahipti. Davranışlarıyla varlığını çürüten biriydi. İçmediği zamanlarda bay Jaeger, usta bir makinistti ve öyle ki, Spaceport'un en başarılı mekanik ustası olarak gösterilirdi. Bütün bunlar, o bu role seçilmeden önceydi.

Birdenbire bir oğlan sahibi olduğunda, otoriteler bunu tahmini güç bir sürpriz olarak değerlendirdiler. Oysa gerçek, gerçek oğlunun kaçmış olduğuydu. Mucizenin nedeni, asla, böyle bir kaçıştan sonra yuvaya dönüş falan da değildi.

Bu insanoğlu, sonunda uğraştığı kapının mekanizmasını çözdü. Bahçe kapısı sallantıyla açıldı ve adam evin kapısına doğru yöneldi. Parmakları zilin düğmesini bulıncaya dek epeyce bir zaman geçti. Kapı açıldı. Karşısında bayan Jaeger vardı.

— Şışşşt!.. dedi kadın işaret parmağını dudaklarına götürerek. Bud'u uyandıracaksın.

Uyarının adam üzerinde etkisi olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Büyük bir gürültüyle yürüyüp kadını geçti ve sendeleyerek gözlemcinin görüş alanından uzaklaştı .Kadın onun ardından gitmedi. Kararsız görünüyordu. Bu kararsızlık çok kısa sürdü. Kapıyı aralık bırakıp verandaya çıktı, basamakları inip bahçe kapısına geldi ve açık bırakılmış olan kapıyı kapattı. Sanki korkmuş gibiydi, robunun ve geceliğinin eteklerini önünde toplayarak, geldiği yoldan aceleyle geri döndü. İçeri girdi ve kapıyı kapattı.

Albert, yaklaşık onbeş dakika kadar ağacın arkasında bekledi. Sonunda, ikna olmuş olmalı ki, gizlendiği yerden çıktı, giriş kapısının önünden yürüyüp geçti ve cadde boyunca hızlı hızlı ilerlemeye başladı. Bay Jaeger'in göründüğü köşeden dönerek gözden kayboldu.

Görünmez gözlemci de hareketlendi. Bütün gece işbaşında olacaktı.

Beşinci Bölüm

DOĞAN gün, Lane ailesinin üzerine ağır ağır ilerledi. Susan'ın odasında, sabahın ilk ışıkları plastik perdeler arasından belli belirsiz süzülüyordu. Aydınlığın karanlığa üstün gelme çabasıydı bu yaşanan.

Loş ışıkta bile odanın güzelliği farkedilebiliyordu. Aynalı, geniş bir makyaj masası vardı. Pencere yanında, duvara dayalı bir şifonyer duruyordu. Duvara asılı resimler, televizyon ve bir de, şeytanca bir buluşla gizlenmiş, gardroba açılan bir kapı ilgiyi çekiyordu. Yatağın üzerinde tül gibi ince bir örtü seriliydi. Susan, sereserpe uyuyordu.

Odanın sessizliği birdenbire bölündü. Susan'ın sağında yatağın kenarındaki masada duran saatten bir bayrak çıktı ve 'klik-klak' sesleriyle iki yana sallanmaya başladı. Bir süre sonra ahenkli bir çan sesi yükseldi saatten. Ortaçağ kiliselerinin çan seslerini andırıyordu. Çan konseri de sona erdikten sonra, sıcak bir kız sesi; Günaydın Susan... saat 7.30. Kalkma zamanı uyarısını yaptı.

Yataktaki genç kız kımıldamadı bile.

Lane, evin dip tarafındaki kahvaltı odasında, masanın başında oturuyordu. Tabağının yanında küçük bir not defteri vardı. Davranışlarına bakılırsa, uzun süredir yazmakta olduğu şeylerle doluydu kafası. Birdenbire elindeki kalemi bıraktı. Kahvaltısını atıştırmaya başladı, koca bir lokmayı ağzına attıktan sonra karşısında oturan karısına bakmaksızın:

— Sanırım hiç değişmemiş, dedi.

Kadın kocasını seyrediyordu, aldığı notu tamamlamasını bekliyordu. Bu birdenbire söyleniveren cümle onu boş bulunduğu bir anda yakaladı. «Ne?» dedi kadın irkilerek.

— Birlik ya da bir başka güç, ne olursa olsun çocukla-

rı yatağından kaldırmak zordur. Ben de gençliğimde zor uyanırdım!

Kadın toparlanmıştı. Gülümsedi, fakat sesi durgundu:

— Susan yataktan zamanında kalkmak konusunda pek başarılı değildir, ama yine de iyi sayılır. Pekçok görevleri var. Umarım oturup dinlenecek zamanı oluyordur. Aklımı başımdan alacaktı bu kız az daha.

Lane kaşlarını çatarak baktı ve «Görevler?» diye sordu karısının sesini benzetmeye çalışarak.

— Şu birlik için, canım.

— Oh, evet.

Sarışın kadının ona sertçe bakmasına yol açan bir ifade vardı adamın ses tonunda. Bakışını sürdüren kadın, «Anlaşmamızı unutma» diye uyardı kocasını.

Adamın yüzündeki ifade, kadının sözleriyle kendi düşünceleri arasında tam uyum olmadığını sezinletiyordu. Kızgın, biraz da alaycı bir biçimde baktı ve gerçek bir anlaşma olmadığını göstermek istermişcesine alt dudağını hafifçe kıvırdı.

Yine de, alçak sesle, «Unutmam» dedi.

Ses tonu açık vermişti. Estelle irkildi:

— Gerçekten John, bütün herşeyi sil baştan mı yapalım?

Lane omuz silkti:

— Olmayan şeyleri ima etmeye çalışıyorsun.

— Ama sen kabul ettin.

— Ben bunu belli bir süre için Susan'la tartışma konusu yapmamayı kabul ettim, dedi Lane. Başka bir şey değil.

Kadının gözleri doldu. Mendilini aldı ve gözlerini kuruladı. Lane bu içli sahneyi sabırsızlıkla izliyordu ve sinirli bir ses tonuyla, «Allahaşkına, Estelle...» dedi.

— Ne demek yani, diye çıkış yaptı kadın titreyen bir sesle. Burada yoktun. Kasvetli, derin bir yalnızlığa gömülmüştük. Sen bildiğini okudun, yolundan dönmedin. Bu ka-

dar yılın ardından radikal düşünceler taşıması sana aşırı mı geliyor?

Lane kızgınlıkla yerinde kımıldadı. Sırtını bir parça öne eğdi. Gece Susan'la yaptığı tartışmadaki gibi çaresizlik içindeydi. Fakat sonunda, kendiyle ilgili söylenenleri onaylamadığını belirtir biçimde başını salladı:

— Çok sert yapıyorsun, dedi. Bu dediklerinin herhangi birini yaptığımı sanmıyorum.

Ağlamaklı bir durumda içini çeken kadın:

— Geceyarısı yapılan tartışmanın sonundaki küçük itiraflarını hovardaca kullandığını anlıyorum. Öyle görünüyor ki, sen hiçbir itirafta bulunmamışsın, dedi.

— Beklemeyi kabul ettim, diye yineledi Lane ve bekliyorum. Gerçekleri öğrenesiye kadar da bir yargıya varmayı erteleyeceğim. Yine de, Susan özgür iradesiyle birliğini terketmediği takdirde, bunun duygularımı pek yaralamayacağını söyleyebilirim sana. Şimdilik bu yolun doğru olduğunu sanıyorum.

Kadın gözlerini dikip uzun uzun baktı:

— Ne garip bir anlayış. Yüzündeki üzgün ifade geldiği gibi birdenbire silindi gitti. Yüzü kuşkuyla gerildi bu kez: Böyle bir şey söyleyen birinin kafasında neler kurduğunu bilemem, diye tamamladı.

— Estelle, sakin ol, diye uyardı kocası. Elimden başka bir şey gelmez. Teslim oluyorum. İnsaf...

Kadın hâlâ kuşkuluydu:

— Sana güvenebilir miyim?

— Yapacağımın ne olduğunu açıkça söyledim. Evet.

— Pekâlâ. Bu sözcüğü gönülsüzce söylemişti, yine de yüzü değişti. Gülümsemesi gözbebeklerine dek yayıldı ve hafiften kırışmış yüz hatları hoşnutluğunu belirtircesine yeni bir biçim aldı. Yumuşak ve alçak bir sesle: Bir ses duydum. Sanırım biri geliyor, dedi.

Gerçekten de bazı sesler duyuluyordu. Lane'nin arkasındaki kapı aralığından, koridorun dip tarafından doğru ses-

ler geliyordu. Lane bir süre kulak kabarttı ve ardından başını salladı, şaşkınlıkla. «Yanılmıyorsam bir ayak sesi bu, bir hayvanın ayak sesi belki de.»

Susan göründüğünde sözleri henüz bitmişti. Seke seke odaya girdi. Ayakkabısının birini giymiş, ötekini öylesine ayağına geçirivermişti. Bir elinde de küçük bir kitap taşıyordu.

Ayakkabısını giydi. İki ayağını birden döşemeye basarak normal bir insan görünümüne girdi. Çok meşgul biriymiş gibi bir havası vardı. Saçları taralıydı ve özel olarak bir yana toplanmıştı. Yüzü yıkanmış görünüyordu ve galiba dişleri de fırçalanmıştı. İnci taneleri gibi parlıyorlardı. Eteği ve eteğin içine soktuğu bluzu düzgündü. Ayağında parlak çoraplar vardı.

— Günaydın, anne, dedi gençlik taşan bir sesle. Anne, babam uzaydan dönmüş.

— Günaydın, canım, diye kızını yanıtladı Estelle.

Lane ne yapacağını, ne diyeceğini kestiremiyordu. Nedense kızı onu selamlamamıştı. Yüz ifadesinden şaşkınlığı belli oluyordu. Bunu anında farkeden Estelle, telâşlı bir incelikle: «John, Susan sana seslendi» diyerek durumu kurtarmaya çalıştı.

Lane oturduğu yerde döndü. «Susan» dedi. «Sen hep en yeni kahramanlıklar üstüne söylev çekmesini mi bilirsin? Diyelim ki ,yataktan kalktığında ben sana 'Günaydın Susan' dedim.»

Susan portakal suyunu içiyordu. Bardağı indirdi:

— Özür dilerim, baba. İşi baştan alabilir miyim? Bunu yapmaya hazırım. Günaydın, baba. Hiç kuşkum yok, uzaydan döndüğüne çok memnunsundur.

— Günaydın, Susan, dedi Lane.

Sözcükleri hâlâ sertti. Tavırlarından öyle anlaşılıyordu ki, söyleşiyi yeniden başlatan asla o olmayacaktı. Kızının portakal suyunu bitirişini kızgın bakışlarla izledi. Kız ba-

basına gülümsedi. Elindeki kitapçığı sessizce masanın kenarına bıraktı.

— Nedir bu? diye sordu Lane dayanamayarak. Kitaba çabucak bir göz attı ve tane tane okudu: «Birlikler İçin Kurallar ve Yönetmelikler.»

Susan kitabı çekti. Söze başladığında sesinin resmiliği hemen farkediliyordu. «Bunu size açıklayayım,» dedi. «Birliğin, ebeveynlerle ilişki kurmak konusundaki programının bir bölümüdür.»

— Sesin azarlar gibi, dedi Lane.

— Bunu belirtmeniz de öyle, diye karşılık verdi Susan.

— Ne olduğunu anlayamadım, dedi babası aldırmazlıktan gelerek. Ne içindi o program? O anda Estelle'ye baktı ve kadının yüzündeki hoşnutsuzluğu gördü. Pekâlâ, Susan, dedi. «Ben kendi açımdan ilişkilerimizi gözden geçireceğim.

— Eğer okursanız göreceksiniz ki, yalnızca iletişim ve ilişkiler konusunu ele alıyor, dedi kız. Kararsız bir hali vardı. Konuşmayı kesmek istiyor gibiydi.

Kötü bir andı. Durumu kavrayan Lane, bir iyiniyet davranışında bulunması gerektiğini düşündü. Hemen bir gülücük yöneltti:

— Sanırım bu kitabı okuduktan sonra senin için daha iyi bir konuma kavuşurum. Sevgilim, Susan'ı kendi haline bırakmak...

Bu sözler Susan'ı kapıdan çıkarken yakaladı. Durakladı ve yavaşça geri döndü. Nasıl davranması gerektiği konusunda kararsızdı. Düşüncesizliğin yol açabileceği kötü bir durumdan ötürü adam da sersemlemiş gibiydi. Çarçabuk karısına baktı, yüzündeki karanlık ifadeyi yakaladı. Eğer tahmin ettiği gibi, Susan gerçekten çekip giderse, Estelle ile yalnız kalacağını düşünerek, açıkça görülebilen bir ürküntüye düştü.

Lane yutkundu ve zorlama bir gülümsemeyle, «Annenin bana yapmış olduğu önemli öneriyi... yani,, aslında

dün geceki küçük tartışmayı unut en iyisi. Düşündüm ki, önce bazı bilgiler edinmeliyim, ben...» durdu, suratını buruşturdu.

Kapının önünde bekleyen Susan geldi, kollarını babasının boynuna doladı ve «Senin büyük bir insan olduğunu biliyordum, babacığım» dedi. Babasını sol yanağından içtenlikle öptü ve babasına sağ yanağını uzatırken: «Baba, uzayda bazı tehlikeli yabancılara rastladığın doğru mu?» diye sordu.

Lane kızını öptü. Alay eder gibi gülüyordu şimdi de:

— Bak, canım, bu konudaki bilgileri sınıflandırmış olsaydım bile, yine de sana anlatamazdım. Şu kadarını söyleyeyim; gazetelerdeki hikâye gerçektir. Onlardan kurtulmak bir yılımızı aldı. Dünyaya dönerken bizi izlemediklerine emin olmalıydık. Aslında savaş çok kısa sürdü, üç ay kadar -ki uzayda dünyadaki üç günlük çarpışmaya eşdeğerdir bu. Ardından uzun ve yorucu bir kaçış...

— Çok müthiş bir şey, dedi Susan. Fakat -saate göz attı- Oh, geç kalmışım... Hızla kapıya yürüdü.

Koridorda gözden kaybolduktan sonra bir süre daha gürültüsü duyuldu. Ayak sesleriydi bunlar. Az sonra uzaktan gelen sesi işitildi: «Oh, benim sevgili küçük Fuzzy'im minik kedim, hoşçakal, görüşürüz.» Ardından kapı hafifçe açıldı ve sertçe kapandı. Eğer Susan kapı önünde de gürültüyü sürdürdüyse, bunu sokağın gürültüsünden ayırt etmeye olanak yoktu.

Kahvaltı odasında, kızın ayrılışının ardından konuşulan hiçbir söz yoktu. Lane kızının önerdiği kitapçığı tabağının yanından itti. Onu izleyen karısı uzandı ve kitapçığı yeniden Lane'nin önüne doğru sürdü. Lane sıkıntıyla karısına doğru baktı: «Okumak zorunda değilim, değil mi?» dedi.

— Buradan bir şeyler öğrenebilirsin, diyerek söze girdi karısı. Ailesini değerlendirebilecek yaşta bir çocuk, fakat anne ve babası ne yapacaklarını normal olarak değer-

lendirme gücünden yoksunsa, hakkımızdaki yargısı olumsuz olacaktır. Birlikler onlara ne yapacaklarını anlatıyorlar. Senin onların söylediklerine ilgi duyacağını sanıyordum.

— Niye bunu bir cümleyle anlatmadın?

Kadın başını salladı. Sesinin tonu sözleri kadar eleştirici değildi:

— Eğer koca on yılın ardından kızına on dakika ayıramazsan, ben bile senin hakkında olumsuz bir yargıya varmaktan kendimi alakoyamam. Böyle bir durumda ne yapman gerektiğini açıklayacak hiçbir yönetmelik de yoktur.

Adam sinirli bir tavırla yerinde doğruldu:

— Yanılmıyorsam, yeniden yuvama döndüm. Bu iyi. Çünkü birdenbire mantık dünyası ortadan kalkmıştı. Yaşadığımdan bile kuşkuya düşmüştüm. Dün geceyi hatırlıyor musun? Yargılarımdan kuşkulanmayı kabul ettim. Ederim de.

— Edemezsin. Doğru değil bu.

Adam gözlerini karısına dikti:

— Gel birlikte düşünelim; karar vermek harekete geçmek demektir, oysa ben harekete geçmedim, diye konuştu. Sonra bir an durakladı: Öyle değil mi?

Uzunca bir süre kadının gözleri boşlukta takılı kaldı. Dudaklarını ısırdı. Hafifçe gülümsedi ve burun kıvırdı. Gülümsemesi kesildi:

— Bir filo komutanıyla evli olduğumu hep unutuyorum. Bundan önceki bütün geceler boyunca, Susan ve ben, yuvaya dönüşünü bekler ve hep seni anardık...

Lane kadının sözünü kesti:

— Nerede olursam olayım, insanları asla kuşkuda bırakmam, dedi.

Kadın umutsuzca başını salladı:

— Gerçek bu değil ama, dedi. Birdenbire durdu, elektrik yüklü bulutlar gibi karardı yüzü: Kendi yolunda iler-

lemek için hep karmaşık tasarıların olmuştur. Ve, sen ağzı çok sıkı birisin.

— Oh, şu mesele, diye sinirlice gülümsedi adam: Kazanmanın strateji ve taktiğinden söz ediyorsun.

Sarışın kadın derin bir iç geçirdi:

— Kendi savaş yöntemlerini sakın eve getirme, dedi.

Adam kadının arkasındaki duvar saatine bir göz attı:

— Yola koyulmanın zamanıdır, diye konuştu, sonra karısına doğru eğildi, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı: Bir hoşçakal öpücüğü alabilir miyim? diye sordu.

Bu soru üzerine kadının sevgiyle ışıldayan gözleri sevdiği adama yöneldi:

— Seninle iyi ya da kötü günlerimizde birlikte olmak üzere evlendim. Sanırım öpücük de iyi yanının belirtisi...

Öneri kabul edilmişti. Adam kadını bileklerinden tuttu, bir yandan öperken, bir yandan da onu kendine doğru çekti, kucakladı. Kadın da aynı arzuyla cevap verdi.

Kadın kocasını kapıya kadar geçirdi ve cadde boyunca uzaklaşıp gözden kaybolasıya dek bakışlarıyla onu izledi. Ardından kahvaltı odasına döndü ve masanın üzerinde duran birlik kitapçığına bir süre bakıp kaldı. Sonra tabakları toplayıp barın altındaki bölmeye koydu. Kitapçığı da barın üstündeki bölmeye yerleştirip kapağını kapattı. Gözlerindeki dalgın bakışlara rağmen kahvaltı tabaklarını yıkamaya koyuldu.

SUSAN evden çıkınca ,tekyönlü cadde boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Güzel bir gündü. İleri taşıma sisteminin metal siperlikli girişi gür yeşilliklerle bezenmişti. Kız buradan geçip ikinci bir caddeye yöneldi ve hemen bir başka yola saptı. Şimdi apayrı bir dünyadaydı sanki. Kızın her geçtiği yol, daha öncekinden daha az gösterişli ve sadeydi. Ve şu anda kendini bir iş merkezi olan caddede buldu.

Caddenin yukarısında, Susan'ın farkında olmadığı küçük bir olay gelişiyordu. Sert yüzlü, iyi görünümlü esmer bir kız bu cadde boyunca geliyordu. O an, caddenin karşısına geçmekte olan oğlanı farkederek yavaşladı.

Sürekli olarak oğlanı gözleyen kız, onun da kendisini farkettiğini anlayınca, ileride bir yerleri gösteren belirgin bir işaret yaptı. Oğlan başıyla «anladım» işareti verdi ve siyah saçlı kıza doğru yürümeye başladı.

Oğlan kumral saçlı, ince yapılı ve orta boyluydu. Sarı Geyikler birliğinin kahverengi pantalonu ve sarı paltosu vardı üzerinde. Onu bekleyen esmer kızın bulunduğu kaldırıma çıktı. Belirgin biçimde tedirgindi.

Kızın yüzünde pervasız, baygın bir gülümseme vardı. Oğlanın kendisini izlemesini isteyen bir baş hareketi yaptı ve yakındaki kameriyeye doğru yürüdü. Oğlan kızı bir suçlu gibi izliyordu. Onun yüzünü karartan ve terden sırılsıklam olmasına neden olan, tutsağı olduğu bu suçluluk duygusuydu.

Susan'ın henüz döndüğü köşenin yakınındaki kameriyeye girerlerken Susan onları gördü. Hızlı bir yürüyüşle kameriyenin önünden geçerken durdu. Döndü. Gördüğü tablo şöyleydi: Kumral oğlan ve esmer kız sarmaş dolaş olmuşlardı. Dudak dudağa öpüşüyorlardı.

Susan yavaşça kameriyeye girdi. Gözleri dehşetten faltaşı gibi açılmıştı. Ancak, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Çifte iyice yaklaştı:

— Pekâlâ, jabber'ler. Yeter! diye konuştu.

Esmer kız şaşırdı, fakat büyük bir tepki göstermedi. Hatta, beklenmedik kişinin ortaya çıkışından ötürü iradesi dışı bir ürperti bile geçirmedi. Oğlan ise, kızın aksine ürkerek sıçradı. Fakat kız, anında oğlanı kollarıyla sıkıca sardı, kavradı. Oğlanın yüzünü sertçe kendine çevirdi.

Hâlâ sürdürdükleri öpüşmenin acıklı bir görünümü vardı. Bu sahne uzunca bir süre yaşandıktan sonra, bu alabildiğine erkeksi tavrı sürdüremeyeceği gerçeğini görmüş olmalı ki, kızın gergin, becerikli, ancak bir dişi gücünde olan kolları titremeye başladı. İstemeyerek de olsa, kasılıp kalan erkeği salıverdi. Geriye doğru bir adım attı ve gözlerindeki acımasız bakışlarla erkeği süzmeye başladı. Yine de yüzünde hâlâ bir zafer sevinci vardı. Az da olsa muradına ermişti.

Oğlan yerin dibine geçmiş gibiydi. Yanakları solmuş, beti-benzi atmıştı. Can havliyle soluyuşuna bakılırsa, yüreği şiddetle çarpıyor olmalıydı. Susan'ın karşısında mahçup olmaktan duyduğu üzüntü açıkça belli oluyordu.

— Joe, dedi Susan, bunu birliğine rapor etmek zorundasın. Çok çok üçüncü derecede bir rütbe indirimi cezası alırsın...

Joe bir güven duygusuna kapıldıysa da bunu belli etmedi. Konuşmaya çabaladı, fakat dudaklarından anlamsız sözcükler dışında bir şey dökülmedi. Siyah saçlı kız oğlanın eriyişini horgören bakışlarla izledi. «Tipik birlik malı» diye düşündü küçümseyerek.

Yine de, oğlanı kurtarmak için bir girişimde bulundu:

— Joe, dedi soğuk bir sesle. Sana verilen bu söz, yalnızca bir 'yanak-öpücü'nün sözüdür. Omuz silkti. Kuşkusuz, güvenilmez!

Bir acıma ifadesi kapladı Susan'ın yüzünü:

— Joe, dedi, niçin terketmiyorsun burayı? Hem de koşar adım. Böyle kuvvetli baskılar altında kaldığın zaman koşarsan, biyolojik yapındaki adrenalin salgısı değişir. Kendini toparlarsın.

Önce bir kararsızlık geçiren oğlan, iki kız da ona doğru hamle yapınca, uzun ve rahat adımlarla koşmaya başladı. Kızlar arkasından caddeye çıktılar, Joe epeyce uzaklaşmıştı.

Esmer kız oğlanın ardından olanca sesiyle bağırdı:

— Bir daha asla yanıma yaklaşma, korkak herif! Sesi son derece hırçındı.

Dolores'in yüzünü kan basmıştı:

— Sizin birlikçileriniz insanları karalamak için gerekli bütün sinsiliklere sahip. Beni tekmeleyip kovacaksınız, ama bu korkak herif...

Susan: «Aynı şey değil» dedi. «Sen hatanı kabul etmiyorsun. Joe ise kabul edecek.»

Dolores kalakaldı; isteksiz, sinirli bir gülümseme yayıldı yüzüne. Gülümseme yerini aşırı bir kızgınlık ifadesine bıraktı.

— Yanlış yapmadım, dedi sertçe. Senin sahte sevimli, ufak yüzün, onu benden koparasıya ben onun *mooc-her*'ıydım. Şimdi bak bana. Bana ne yaptığına bak!

Susan birdenbire rahatsız oldu. Yüzünün ifadesi, bu konuşmanın onu etkilediğini gösteriyordu. Lee ile ilgili bu konuya yeniden girmek istemedi:

— Kuralları biliyorsun, dedi yavaşça. Böyle değişik bir durumla karşılaştığında... Bir başka birliğe katıl. Kabul edebilirler seni. İstemez misin?

— İki yüzlülük edemem, diye kabaca tersledi Dolores.

Her ikisinin birden yüz ifadelerinde belirgin değişiklikler oldu. Sözcükler, belleklerinde bugüne dek gizli kalmış kıskançlık ve hiddet dolu düşünceleri açığa çıkarmıştı.

Esmer kız, hiçbir uyarı yapmaksızın sarışın kıza bir yumruk salladı.

Sakarca bir vuruştu. Susan'ın koluna isabet etti. Susan geri çekildi. Görüldüğü kadarıyla pek canı yanmamıştı. Biraz daha geriledi ve kararlı bir sesle: «Okula git Dolores, diye homurdandı.

Fakat Dolores mücadeleyi bırakmadı. Susan'ın üzerine yürüdü. Yüzü gerilmiş, gözleri kısılmıştı. «Cesaretinden de nefret ediyorum,» dedi haykırarak. Kolunu kaldırdı, bir yumruk daha savurdu. Susan bu vuruşu göğüsledi ve «Benim bu konuda dövüşmeyeceğime ilişkin kuralı biliyorsun. Benim görevim, yapabileceğin bazı gereksiz işlerden seni korumaktır.»

Sarışın kız kendi sözleriyle biraz rahatlamıştı. Ne var ki, karşısındaki saldırıdan vazgeçecek gibi görünmüyordu. İçini yine güçlü bir huzursuzluk kapladı. Dolores'in arkasından, yolun ilerisinden doğru tanıdık bir genç geliyordu. Bir kurtarıcı! Susan geleni tanıdı: Mike Sutter'di bu. Avare avare yürüyordu. Fakat olayı farkedince yürüyüşünü hızlandırdı. Dolores Susan'a karşı yeni bir saldırı başlattığında da onlara doğru koşmaya başladı.

Mike'nin ayaklarında yumuşak tabanlı ayakkabılar vardı ve üstelik, Dolores tümüyle hiddete gömülmüştü. Bu yüzden, oğlanın güçlü kolları onu belinden kavrayana dek, çevrede herhangi bir kimsenin bulunduğunu farkedemedi.

Bir kez daha, Susan'ın onu Joe ile yakaladığı sıradakine benzer bir tepkiyle karşılamaya çalıştı yeni durumu. Dönüp baktığında, «Oh, sen miydin Mike, sevgilim» dedi mırıldanır gibi. Başını geriye doğru çevirerek onu dudaklarından öpmeye çalıştı. «Tatlı Mike, sen de bilirsin dudaktan öpüşmenin pek hoş olduğunu» dedi arzulu bir sesle.

Mike başını kızdan kurtarmaya çalıştı ve kızın makyajlı dudakları oğlanın yanağında kırmızı bir iz bıraktı. «Kendi seçtiğim dudakları öperim» dedi Mike çok alçak bir sesle.

— Küçük bayan Nothing Marianner ile mi demek istiyorsun, dedi Dolores sesini yükselterek.

Sözcükler ve kızın ses tonu Mike'yi uyardı. Güçlü kollarıyla Dolores'in belini büktü. Oğlanın acı kuvveti olduğu kadar ,kendine olan boş güveniydi de Dolores'i kolayca saf dışı bırakan. Nefes nefese kalmıştı. Yine de oğlana bir yumruk savurdu. Aynı anda Mike onu uzun kollarıyla sıkıca kavradı ve iki eliyle omuzlarından tuttu.

— Sonra dedi Dolores, göğsü körük gibi inip çıkıyordu: Küçük bayan Baker, tren yolunun yakınındaki küçük eve gelip ağını nasıl da örerdi ve sen o ipekböceğinin koza-sarayında nasıl da yaşardın?

— Birlikler bizi her yönümüzle değiştirmekte, dedi Mike. Bunları söylerken, gözlerinde birlikçiler arasında yaygın olan idealistçe bakış vardı.

Fakat Mike, gereksiz konularla uzun süre ilgilenecek biri değildi. «Bakın, bayan Munroe, sizi bırakırsam, sessizce okulunuza gidecek misiniz? Bir başka ricam da şu: Kendi yararını gözetip bir başka birliğe katılacak mısın?»

Kız, soğuk bir gülümsemeyle dudaklarını çarpıttı. İnsanı kadından ve aşktan soğutan, biraz kibirlice bir gülümsemeydi bu.

— O biraz geç, azizim Mike. Birlikler ve onların tepeden bakışları olmaksızın ne kadar hoş bir *jabberlik*! yapılabileceğini ve ayrıca, senin yaptığın bu görevin benim üzerimde bir 'sürü psikolojisi' etkisi yaptığını keşfettim ben!.. Anlamlı bir gülümseyişle sürdürdü sözünü: Şimdi hayat daha ilginç.

Mike konunun saptırılmasına olanak tanımadı:

— Seni bıraktığımda efendice okula gideceksin, dedi.

— Sen dert etme, ben eğitimimi planlarım, diye cevap verdi kız mağrurca. Hem de şu olağanüstü mehtaplı geceleriyle kolej hayatını düşlüyorum.

— Koleji kullanarak o düşündüğünü asla yapamayacaksın, dedi Mike. Kızın sol kolunu arkaya kıvırdı, böylece birkaç adım ilerlediler.

— Canımın yandığını düşün, olur mu? dedi Dolores.

Mike kızı bıraktı. Esmer kız kıvrak bir hareketle döndü ve biraz önce Joe'nin kaçtığı yönde hızla yürümeye başladı.

Susan ileri atıldıysa da, Mike onu kolundan yakaladı ve Dolores kadar hızlı olmamakla birlikte, bir blok ötedeki okula doğru yürüdüler. Mike kızgındı:

— Ne oldu? Bütün bunlar nasıl başladı, diye sordu.

Olayı her yönüyle toparlaması için Susan'ın kendini biraz zorlaması gerekti. İlgisi başka konulara kaymıştı:

— Oh! dedi. Burada Joe ile dudaktan öpüşüyordu, geldiğimi görmediler. Durdu. Mike, insanlar büyüyünce ne yapar?

Mike hemen cevap vermedi. Ağaçlar arasından onlara doğru gelen bir kadına takılmıştı gözleri. Kadın, bir elinde yarı açık el çantasını taşıyor, çantanın kapağındaki küçük aynaya bakarak dudaklarını boyuyordu. Pek güzel olmadığın bakılırsa, bu çabası boşuna gibiydi.

Kadın yanlarından geçerken, Mike döndü ve onun yürüyüşüne baktı. Düşüncelere dalıp giden Susan, Mike'nin geride kalması üzerine kendine geldi. Başını çevirip baktı ve azarlar gibi:

— Mike! İnsanlara gözünü dikip bakmak kibar bir davranış değildir, diye söylendi.

Mike başıyla doğruladı onu ve yeniden hızlı adımlarla yürümeye koyuldular. «Bu bana bir şeyi hatırlattı» dedi Mike. «Annemi hergün aynasının başında görürüm. Otuzunun sonlarındadır, fakat altmışını geçmiş gibi davranır. Böylece...» durakladı- «Senin sorunun cevabının bir bölümü bu oluyor. Onlar yaşlanmanın ve ölümün korkusunu taşıyorlar.»

Susan bu görüşe katılmadığını belirten bir hareket yaptı:

— Mike, dedi. Ben büyüklerin yanlışlarından çok, doğru yaptıkları şeylerle ilgilenirim. Ama yine de soracağım; neden yaşlanma duygusundan kurtulamıyorlar?

Mike kaşlarını çattı:

— Büyümek insanların iradesi dışında olduğuna göre... Peki senin sorun neydi ?

— Sorum çok açık, dedi kız sertçe. Bu konuda bazı düşüncelerin olabileceğini sandım, fakat istemiyorsan... Tamam! Mike bir kez daha uzaklara gitmişti. Oğlanın gözleri, cadde boyunca gelmekte olan bir adam ve bir kadına dikilmişti.

Eşler çevrelerinin farkında değildiler. Erkek kadını kolundan sımsıkı kavramıştı; o kadar sıkmıştı ki, kızın kurtulmak için büyük bir güç harcaması gerekiyordu. Fakat adam hiç de bırakmak niyetinde görünmüyordu. Kadının tavırları, Dolores Munroe'nin o çok isyankâr tavırlarını andırıyordu. Adamın yüzü öfkeden kararmıştı.

Bu daha yaşlıca bay ve bayan, kız ve oğlana doğru yürüdükleri sırada, adam «Eğer seni delikanlıyla bir daha konuşurken yakalarsam...» diyordu. Adamın ses tonu ve davranışları, bu tehdidin hiç de boş olmadığı duygusunu veriyordu. Fakat kadının gözünü korkutamadı. Adama yönelttiği bir dizi suçlayıcı sözün ardından, «Seni ilgilendirmez... Kadın olan sen misin?» dedi.

Geçip gittiler. Mike kendini toparladı ve hızla Susan'a yetişti:

— Senin bildiğinin ötesinde, yetişkinlerin geçmişinde güzel olan ne var, gerçekten bilmiyorum. Fakat... -dudaklarını ısırdı- Gelecek bundan daha iyi olacaktır. Birlikler bu gerçeği kavramaya başladılar, dedi.

— Bunu nasıl başarabilirler? Spaceport'dan başka hiçbir yerde yaşamadılar, hiçbir örnek görmediler. Susan'ın sesi daha gerçekçi olalım der gibiydi.

— Oh, geliştirmek zorundayız, dedi Mike. Soru sorma artık!

Sözleri duyulmadı. Susan'ın ilgisi şu an başka bir noktaya takılmıştı. «Hey, Bud Jaeger burada,» dedi. «Onunla ne yapacağımıza karar verdik mi?»

— Hayır, fakat... -Mike'nin yüzü, düşüncesinin yaşlı dünyanın dertlerinden bir başka soruna kaydığını belli ediyordu- Bilinen, alışılmış işlerimizi yürütmeliyiz. Sen bu bakımdan muhtaç çocuklara göz kulak ol ve gözünü onlardan ayırma!

Görünmez gözlemci, okulun bulunduğu tarafa doğru caddeyi geçmekte olan Bud'un arkasından yaklaştı. Bud, Mike ile Susan'ı görmüştü. «*Sizin birliğin üyelerinden iki kişi geliyor,*» diyerek gözlemci telepatiye geçti.

— *Okul saatleri sırasında sorun yaratmazlar,* diye cevapladı çocuk. Düşüncesinin yönünü değiştirdi: *Baba, gerçekten bu okula devam etmek zorunda mıyım? Spaceport kentini, niçin şu an yaptığın gibi incelemekle yetinmiyorsun?*

— *Çünkü,* diye söze girdi baba, *bir kültürü anlamak için yalnızca dış görünümü yeterli değildir. Bulup çıkarmak zorunda olduğumuz şeyi büyük bir dikkatle incelemeliyiz ki, bu da, gerçek gidişin ne olduğunu bulup çıkarabilecek insanlarımızdan birinin aracılığıyla olur. Şimdi, bütün bir yıl boyunca izlemek zorunda kaldığımız filoyu hatırla. Bizden kurtulmanın bütün yollarını denediler ve onları gezegenlerine kadar izlememizi engelledilr. Fakat biz buradayız, filomuz ise uzayda bekliyor. Aceleye hiç gerek yok oğlum. Eğer biz, bu kötü ve zavallı yaratıklara saldıracak olursak, bu senin sabırsızlığın yüzünden ya da işine gereken önemi vermeyişinden doğacak bir başarısızlık sonucunu getirecektir. Bu olmamalı!*

— *Peki, baba, peki,* dedi çocuk: *Fakat, öğrenmek zorunda kaldığım can sıkıcı şeylerin bana hiçbir yararı dokunmayacağına asla kuşkum yok!*

— *Savaş ve fetih kendine özgü bilgiler gerektirir ve bilgi, sürekli ilişkiler bütünüdür. Bu çok önemli Öğrendiklerimizi uygulayabilmeliyiz...* Görünmez baba, en kü-

çük bir eleştiri ya da yargı belirtisi göstermeyen bir duygu içinde bu öğütleri oğluna yöneltiyordu.

Onlar arasındaki bu konuşma, Mike ve Susan Bud'un yanına geldiğinde sona erdi. Üçü birbiriyle selâmlaştı ve okula doğru yürüdüler.

Görünmez gözlemci, bir kapının kuytusundaki yerini aldı.

Yedinci Bölüm

JOHN LANE, tekraylı sistemin sekizinci kapısından hızla çıktı. Yürüdüğü yönde, tam karşısında bir uyarı yazısı okunuyordu.

D İ K K A T
YASAK BÖLGE
Kimlik Gösterilmesi Zorunludur

Uzay savaş gemileri filosunun komutanı olarak on yıl süreyle yer kurallarından ayrı kaldıktan sonra, karanlık küçük bir odaya girmek ve bir bilgisayarın denetiminden geçmek zorunda kalmak biraz can sıkıcıydı. Bunu istemsizce, fakat her zaman böyle şeylere alışık bir yüksek komutanın donuk gülümsemesiyle yerine getirdi. Eğer bir sistemi uygulamak gerekliyse, o bunun dışında kalamazdı.

Bu küçük bölmedeki işlem çok kısa sürdü. Karşısındaki tabloda hemen bir yeşil ışık yandı. Arkasındaki kapı otomatik olarak açıldı. Aynı yeşil ışık, denetim istasyonunun dışında, tavandaki bir kaynaktan da yayılıyordu.

Lane içeri girdikten sonra uzun, geniş ve ışıklı bir koridorla karşılaştı. Göze batacak kadar çok insan vardı, özellikle subay üniformalı insanlar. Bir kapıdan çıkıp biraz yürüyor ve bir başka kapıdan girip gözden kayboluyorlardı. Bu bitmez tükenmez bir süreçti.

Bu insan karmaşasının arasından tanıdık bir yüz ona doğru ilerledi. Lane, Desmond Reid'i tanıdı ve canlı bir tavırla onu karşılamaya hazırlandı. İki adam dostça el sıkıştılar. Reid kendini mazur göstermek için: «Umarım uzun süre bekletmedim seni,» dedi.

— Hayır, hayır, şimdi geldim, diyerek Lane gerçeği belirtti.

Daha yaşlı olan adam Lane'yi koluna aldı ve koridorun ilerisine doğru götürdü. Başını düşünceli düşünceli sallıyordu. Çok ciddiydi:

— Güç günlerle karşı karşıyasın, John. Yeni bir sorgulama toplantısı var dönüşünüzle ilgili olarak ve pek iyi geçeceği de söylenemez doğrusu.

— Aynı sorun mu?

Reid başıyla onayladı bu soruyu:

— Bir devlette görevli olan herkes, senin gibi alışılmadık özellikleri olan biriyle uyuşamaz. Gerilim ve alınan önlemlerin yeterli olmadığı duygusu beni korkutuyor.

Lane sakindi:

— Yakıtı tüketmeye başladığımızda iki seçeneğimiz vardı. Ya asla geri dönmemek, hepimizin ölüp gitmesi, ya da hayati bir durumda değerlendirilebileceğine inanarak filoyu buraya getirmek! Bu gemilerin yapımının ne kadar uzun sürede gerçekleştirildiğini hatırlıyor musun?

— Hatırlıyorum, dedi Reid alçak sesle. Bir başka koridora saptılar. Reid konuşmasını sürdürdü: Salt askerî nedenlerden ötürü dönmeye karar verdiğine yemin eder misin? Birdenbire durdu: Bu sorunun sana yöneltileceğinden kuşkum yok. Benim bu konudaki düşüncemi soracak olursan; Estelle ve Susan'ı özleminin bu işte hiçbir etkisi yok.

Lane durakladı. Kaşlarını çatmış bakıyordu. Belli ki kızmıştı:

— Aklından geçenlerin hepsini döktün mü? Hiç kuşkun olmasın ben düşündüklerimi söyledim. Ben, yalnızca benim Estelle'mi ve benim Susan'ımı değil, fakat kırksekiz bin insanın tümünü, bütün Estelle ve Susan'ları düşünürüm. Sinirli bir ifadeyle güldü. Bir ikinci noktayı; eğer eve dönülmeyeceğini bildirseydim, subaylar geminin denetimini ellerinde tutabilirler miydi, bu noktayı hiç düşünmüyorsun? Son sözleriyle birlikte kaşları daha da çatılmıştı. Eğer düşünceleri böyleyse, o alçak heriflere ağzımı açıp bir tek söz etmeyeceğim. Ben tek seçeneğin geri

dönmek olduğunu söyledim. Hiçbiri -ne sen ne de bir başkası- olayı ciddi olarak gözden geçirmedi.

— Bütün gezegenin kaderini etkileyebilirdi, dedi Reid yavaşça. Ne dersin? Birdenbire özür diler bir tavıra girdi yeniden. Yalnızca soruyorum, John, çünkü birkaç dakikaya kadar karşılacağın sorular bunlardır.

Lane, «aldırma» dercesine arkadaşını koluna hafifçe vurdu. Gözlerindeki sabit bakışlar öfkeden değil, kaygudandı. Sakince cevapladı arkadaşını:

— Böyle yaptığına memnunum, Dez. Bütün bu düşünceler bir yıl öncesinden programlanmış, işlenmiş ve onların o küçük karanlık odasına konulmuş. Şimdi benim için yaptıklarını değerlendiriyorum da... İlk indiğimde, Estelle'yi üzmek pahasına neden eve gidemediğimi anlıyorum. Soruşturma komitesi beni öyle saygılı karşıladı ki, düşüncelerinin gerçek yönünü kavrayamadım...

Sert yüz hatları yumuşadı. Gözlerini dikti. Düşünceli ve onurlu bir gülümseyişle Reid'in başı üzerinden duvara bakıyordu. Bakışlarını arkadaşına çevirdi. Onu izleyen arkadaşının dudakları konuşmak isteğiyle aralandı. Genç adam onun elini yakaladı, konuşmasını istedi:

— Uzatmayalım, dedi. Şu an subaylarla yaptığım bir konuşma canlandı gözlerimin önünde. Dinle bak! İşin özü şuydu: Çok kötü bir durumla karşı karşıyaydık -kuşkusuz bizim açımızdan- ölümle yüzyüzeydik. Hiçbir uyarı yapmadan saldırdılar bize. Tüm ilişki kurma isteklerimizi geri çevirdiler ve açıkça ölüme gidiyorduk. Anladın mı?..

Reid başıyla onayladı. Lane konuşmasını sürdürdü:

— Çok uzakta değiller, Dez. Güvenliğimizi sağlamalıyız. Yalnızca yirmibir ışık yılı. Öyle kısa uzaklık ki; biraz önce ya da biraz sonra, ne olursa olsun karşılaşmaktan kaçınamayız. Öte yandan, diyelim ki biz geri dönmenin tersine bir karar verdik: Bu durumda düşman dünyanın varlığını bilecekti, fakat dünya onların nereden çıktığını öğrenemeyecekti. Eğer geri dönmeseydik, sanırım büyük

bir kuşku ve huzursuzluk doğacaktı dünyada. İnsanlar gerçeği bilmeyecekti. Hoş şimdi de bilmiyorlar. Ve üstüne üstlük ,savaşkan ve güçlü bir filoya sahibiz hâlâ. (Ellerini iki yana açtı) İşte böyle. İşin özeti bu. Bunda, eksik, yanlış ya da ayıp bir yan göremiyorum...

Desmond Reid başıyla onaylıyordu onu. Düşünceliydi:

— Ne yapmalıyız, John?

— Yeni gemiler yapmalıyız. Onların bize karşı kullandığı silahları, gemilerimizde yaptıkları hasarları inceleyerek anlamalıyız.

Yaşlı adam Lane'nin kolunu sevgiyle sıktı:

— Güvenilir dostumun sorunlara hatasız yaklaştığını biliyordum. Fakat (iğneleyici bir gülümsemeyle) dün gece Susan'la ne yaptın?..

Lane hemen cevap vermedi. İlgisi koridorun ilerisinden gelen genç bir subaya çevrilmişti. Adam aktif uçuş rozeti takmıştı ve kasılarak yürüyordu. Genç subay yanlarından geçerken, Lane onu gülümseyerek izledi. İlgiyi çeken bir ses tonu ile: «Bu uzay kahramanları da pek yakışıklı oluyorlar, değil mi?» dedi.

Başını çevirdi ve kızgın bir yüz ifadesiyle ona bakan Reid'i gördü. «Sanırım» dedi yaşlı adam. «Bu, benim Susan konusunda sorduğum soruya karşılıklı olmadı.»

Lane güldü, arkadaşının koluna girdi ve yeniden yürümeye başladıklarında:

— Susan için üzülme, dedi. Farkına bile varmayacak, tereyağından kıl çeker gibi olacak herşey. (Durakladı) Soruşturma kurulu ne zaman başlar?

— Kurul hazır. Fakat şu anda senin baş subayın Villiers'i sorguya çekiyorlar.

— Bunlar bittikten sonra da, yeni büroma yerleşmek masamın gerisindeki koltuğa gömülüp kendimi beğenmekle ömür tüketeceğim!

— Seni böyle bir durumdan kurtaracağım, diye cevap verdi Reid. Fakat, şu anda Susan konusunu görüşüyoruz...

Genç adam ağır ağır başını salladı:

— Dez, bana kalırsa bu sorunu tartışmayalım...

Arkadaşı bu öneriye karşı çıkmadı. Koridorun sonunda, üzerinde «UZAY DENETİM KOMUTANLIĞI, John Lane, Filo Komutanı» yazısı bulunan kapının önünde durdular.

Lane yazıya bir göz attı ve başını sallayarak.

— Ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum, dedi.

Reid güldü:

— Totem direğinin en tepesinde bir yer olarak düşünebilirsin. Neyse. Yerini ve zamanını, seni ne için çağırdıklarını iç haberleşme sisteminden öğrenebilirsin, dedi ve arkadaşının elini sıkarken sözlerini tamamladı: Ben soruşturma kuruluna dönüyorum. Çok geçmeden çağrılacaksın.

Birbirini çapraz kesen ve uzayıp giden koridorları göstererek belirsiz bir işaret yaptı:

— Adamlarından biri getirir seni.

Bu akla uygun önerinin ardından Reid geri döndü ve geldikleri yoldan yürüdü. Lane bir süre olduğu yerde kalarak, bu hoş, sevimli, yavaş yavaş kırlaşmış saçlarıyla olgun bir görünüm kazanan arkadaşını izledi. Bu düşüncelerle dalıp gitti. Bakışları hâlâ uzaklaşan figür üzerindeydi ve birdenbire, yarı selam, yarı saygı ifadesine benzeyen bir hareket yaptı.

Toparlandı ve elini kapının tokmağına attı, çevirdi ve kapı genişçe bir odaya açıldı. İlk bakışta, uzay gemisindeki komuta kontrol masasına benzer çok büyük bir masa gözüne çarptı. Lane içeri girdi ve ardından kapıyı yavaşça kapadı. Şaşırmış bir durumda soldaki duvara doğru yürüdü. Hiçbir şey bu manzaradan daha az ya da daha çok olağanüstü olamazdı. Bu parlak manzara uzaydan bir kesit veriyordu: Yıldızların toz bulutlarını andırdığı kapkara bir zemindi bu. Çok yakından tanıdığı, bağrında ni-

ce yıllar geçirdiği bu manzara karşısında gözleri doldu. Odadaki inceleme turunu sürdürdü. Toplantı odasını andıran bölümün saydam kapısının önünden geçti, mekanik hareketli duvarın karşısında durdu. Gözüne ilişen bir başka aygıtın önemi yüzündeki ifadeden okunuyordu. Bu, ileri tip bir bilgisayardı. Saydam ekranları üzerinde sürekli yanıp sönen ışıklar ve öteki ekranlardaki kodlamalar, Lane'nin üzerinde büyük etki yaptı.

Elinde olmadan hâlâ başını sallıyordu. Kendi kendine yavaşça: «Herşeye rağmen, sanırım öyle pek kötü bir görev olmayacak,» dedi. «Korktuğum başıma gelmeyecek. Üstelik, buradan çıkınca da ailemle birlikte olacağım.»

«Aile» sözcüğünü kullandığından gözleri buğulandı. Karşı duvara doğru ağır ağır ilerlemeye başladı ve ardarda sıralanmış bir sürü küçük elektronik aygıtla karşılaştı. O an durdu, topukları üzerinde döndü ve tam karşısındaki geniş masanın önünde duran büyük bilgisayara doğru yürüdü. Masada bir iç haberleşme aygıtı vardı. Lane onun düğmelerinden birine bastı ve nazik bir erkek sesi cevap verdiğinde, konuştu: «Ben komutan Lane. Kiminle konuşuyorum?»

— Scott, efendim. Andrew Scott. İrtibat subayı, efendim.

— Güzel, dedi Lane. Bay Scott, bu binada bazı genç subaylar gözüme çarptı. Bana aktif uçuş adamlarının bir listesini veriniz.

— Peki, efendim.

— Ne kadar zamanda hazırlarsın böyle bir listeyi?

— Şey, efendim, diye kararsız bir cevap verdi karşıdaki. Ben, sizin odanızda da bulunan bilgisayarın, odamdaki örneğinin başındayım. Ve şu anda programlıyorum bilgisayarı ve... listeniz hazır, efendim. Odanıza getirebilir miyim?

Lane gülmekten alakoyamadı kendini:

— Elbette getirebilirsiniz, dedi.

İç haberleşme sisteminden uzaklaştı ve çevresine bakındı. Koridora açılan giriş kapısından ve tabii, toplantı salonunun olağanüstü güzel camlı kapısından başka bir kapı göremedi. Öylece ayakta dururken, hareketli duvarın sol tarafından hafif bir ses duyuldu. Metal panellerden biri ekseni üzerinde dönerek açıldı ve Lane'nin yaşlarında bir adam içeri girdi. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, kalın enseli, hafif tıknaz ve Lane gibi sivil giyimli biriydi bu adam. Bu sırada devreye giren bilgisayarın uzattığı sonuç şeridini aldı ve bilgisayara seslendi: «Bekle!»

Uzun bir liste değildi. İlk bakışta yaklaşık kırk dört aktif uçuş subayının adını içerdiği görülüyordu. Listede yalnızca dört kaptan vardı. Lane onları işaret etti ve «Kaç yaşındalar? En genç ikisinin resmini getirir misin bana?» dedi.

Scott odayı terketmedi bile. Kısa süre sonra, bilgisayardan aldığı sonuç şeridini Lane'nin arkasındaki masaya serdi. Şeritte dört fotoğraf vardı ve herbir adamın yaşları yazılıydı. Biri yirmiyedi, biri yirmialtıbuçuk ve öteki ikisi yirmisekiz yaşlarındaydılar. Üç adamın görünüşü bayağı iyi idi, fakat dördüncü adamın fotoğrafında şaşırtıcı bir yakışıklılık göze çarpıyordu. Yirmisekiz yaşında olan iki kişiden biriydi bu ne yazık ki. Fakat Lane, çarçabuk bunun önemsiz olduğuna karar verdi.

Bakışlarını çevirdi:

— Bay Scott...

— Evet, kumandan.

— Bu adam, Kaptan Peter Sennes. Bana onu bulmanı istiyorum. Ben burada, büromda olacağım. Çenesini sıvazladı ve sesli düşünmeye başladı: Dün, soruşturma kurulu öğlen 12.30'a ertelendi. Bu durumda, sor bakalım 13.00'de burada olur mu? Onu bu gece ya da yarın evime, yemeğe çağırmayı düşündüğümü iletin kendisine. Yapabilir misin?

— Tabii, efendim...

— Ve Bay Scott.

— Evet, efendim.

— Karımı arayın ve bu gece ya da yarın için yemeğe bir konuk çağırdığımı söyleyin. Arayabilir misiniz?

— Tabii, efendim.

Scott dönüp uzaklaşmak üzereydi ki, haberleşme aygıtı cızırtıya benzer bir ses çıkardı. Tıknaz adam aceleyle gitti ve bir düğmeye bastı. Alıcıya, «Kumandan Lane'nin bürosu» dedi.

Vericiden çıkan ses, «Uzay Komitesi Başkanlığı soruşturmaya başlamaya hazırdır. Kumandan Lane'yi derhal bulabilir misiniz?» diyordu.

— Bana yolu gösterecek biri gerekecek, dedi Lane.

— Ben yolu göstereceğim, dedi Scott alıcıya sonra Lane'ye dönerek: Ne zaman emrederseniz, efendim.

— Hemen şimdi, diye cevapladı Lane.

— İki dakikaya kadar orada oluruz, dedi Scott. Bağlantıyı kapadı ve koridora açılan kapıya yöneldi. Beni izleyin, kumandan dedi.

Koridora çıktılar, Scott kapıyı kapattı.

Onlar çıktıktan sonra oda, enerji üreten makinanın sürekli çalışmasından doğan zayıf bir sesin dışında sessizliğe gömüldü.

Dev ekranın üzerindeki yıldızlar yavaş yavaş yer değiştirme hareketlerini sürdürüyorlardı. Ayrıca, yıldız görünümünde bir savaş gemisi de, yeryüzünün çevresindeki yörüngesinde dönüyordu.

Birdenbire ekrandan bir ses yükseldi: «Şu an durum 116-27-melek-52 ve herşey yolunda.»

Sekizinci Bölüm

GECEYARISI oldu ve geçti. Saat 01.00 oldu... O da geçti. Lane ailesinin evinde, büyük yatak odasındaki geniş karyolanın üzerinde, karanlıkta bir hareket başladı. Sağ kenardaki karaltı kalktı, durdu ve ardından elektrik düğmesi çevrildi. Ortalığın aydınlanmasıyla kalkanın Estelle olduğu anlaşıldı.

Yatağın öteki yanında yatan Lane, karısına doğru döndü, uykulu gözlerini güçlükle açtı ve soru dolu bakışlarını karısına çevirdi. Karısının suçlayıcı bakışlarını farketti, hemen kalktı ve «Neyin var?» dedi.

— Saat ikiyi çeyrek geçiyor, dedi kadın endişeli bir sesle. Kaptan Sennes bu saatte Susan'ı eve getirmiş olacaktı.

Lane, «Beni bunun için mi uyandırdın allahaşkına,» der gibi dik dik baktı. Karısının yüz ifadesinden iyi durumda olmadığını anlayıp yorganın altından çıktı. Yatağa oturdu ve karısının güvenini yeniden kazanmak isteyen bir ses tonuyla: «Gösteriden sonra bir şeyler yemek istemiş olabilirler,» dedi.

Bunun karısını sakinleştirecek uygun bir yorum olmadığı açıktı. Taktik değiştirdi. Karyolanın kenarına oturdu ve sakin bir sesle:

— Kaptan Sennes için neden bu kadar meraklanıyorsun? Kızın o genç haylazlar çetesinin çevresinde dolanırken bu kadar meraklanmazdın, dedi.

— Bu bir erkek, dedi Estelle.

Lane'nin tavrı kırıcıydı:

— Sen işleri hepten karıştırdın, dedi. Ben onaltı yaşımdayken, okuldaki oğlanların yaklaşık % 20'si, kızların yaklaşık % 80'ine takılırlardı, hem de ondört yaşından başlayarak. Kalan oğlanlar çok hoş ve kibar çocuklar-

dı. Onlardan bazıları, içlerinde yakın arkadaşlarım da vardır, kızların onlara teklifte bulunmasını beklediler. Fakat sen de, ben de biliriz ki bu doğru bir yöntem değildir. Şimdi, işaret etmek istediğim nokta şu; sen bana, bu atak erkeklerin % 20'sinin hâlâ o kızların çevresinde dolaştığını ve kızların % 80'inin de onlara kırgın olmadığını söyleyemezsin.

— Erkekler farklı, dedi Estelle inatla.

— Erkekler çok zevk sahibidir, demek istiyorsun herhalde. Azbuçuk kibar bir erkeğin avantajı, her bulduğu kıza hemen el atmamasının öğretilmiş olmasıdır. Onları yollarından saptırmak güçtür, bunu anlamalısın. Ve pekçok erkek yaşamının romantik devrelerinin başında bu gerçeği keşfeder.

— Bu konuda derin bilgi sahibi olduğun belli oluyor, dedi Estelle ve bir an için, kocasının söylediklerinin etkisiyle düşüncesini değiştirmiş gibi göründü.

— Bak, tatlım (kocası sabırla konuşuyordu) kadınlarla ilgili başımdan geçen hikâyeyi biliyorsun. Evlenmeden önce bütün ayrıntılarıyla anlattım bunu sana.

— Şimdi sen söyleyince hatırladım, dipsiz kuyulardan çıkıp gelen aptalların en büyüğü olduğunu, dedi kadın kabaca.

— Kadınlar ve kızlar aşırı ilgilendiği sürece, o duruma düşmek kaçınılmaz, evet, dedi Lane. Ve lütfen dikkat et: Ben senin deneylerinin hikâyesini öğrenmedim. Bildiğim kadarıyla uzun bir sessizlik dönemidir bu, bir kapalı kutudur.

— Uğraşma o konuyla, ded sarışın kadın.

Adam kalakaldı. Duygularının altüst olduğu belli oluyordu. Ondan çok karısını ilgilendiren bu konuyu açıklığa kavuşturmak, aralarındaki iletişimi güçlendirecek bir umut noktası olarak görünüyordu ona. Öte yandan, kendi hayatlarını araştırmak, her defasında yeni bir çatışmaya götürüyordu onları. Üçüncü bir duygu daha ağır basıyordu:

Olağanüstü mantık çalımlarının karşısında duyulan çaresizlik duygusu. İç geçirerek konuştu:

— Eminim Kaptan Sennes bir filo komutanının kızını, onunla karşılaşmasının ilk gecesinde gözetir. Haydi uyuyalım...

Fakat yalnızca Lane yorganın altına girdi. Karısı yatmadı. Ayakta dikilmiş durumda kaldı ve:

— Sahi, niye Kaptan Sennes'i yemeğe çağırdın? diye sordu ve aklına yeni gelen bir noktayı da ekledi: Öyle, hemen, geldiğin günün ertesinde?..

— Sevgilim, benim uzak kalışım Uzay Kontrol binasında işlerin sürüp gitmesini değiştirmez. Orada işler asla durmaz. (Yüzünü karısından çevirip kendi yanına döndü. Sesi oldukça yumuşaktı ve sözlerini sürdürdü) Bütün bunların ötesinde, Susan için, şu serseri çocukların yerine *Gerçek Erkek* hakkında bir yargı edinme şansını sağladım. (Bir an soluk aldı ve sözlerini tamamladı) Gerçek sorunun bu olduğunu düşündüm. En iyi erkekler uzaktadır. Kadınlar ve kızlar onların görüş açılarının dışında kalır.

— Tümüne inanamam, dedi kadın, hele hele düşüncenin tam anlamıyla bu olduğuna...

Adam cevap vermeyince kadın bir an için durakladı. Sonra kalktı ve ışığı söndürdü. Tam yatağa girmek üzereydi ki, sesi karanlığı böldü:

— Kaptan Sennes ne kadar süredir yerde?

Lane'nin cevabı uykuda bir mırıldanma gibiydi:

— Esas olarak, dedi, sekiz-on hafta kadar. Fakat bu garip nesnenin kopardığı gürültüye bakılırsa, onun seferi ertelenebilir. Bana sorarsan, iptal edilecektir. Fakat sekiz haftalık uçuş görevini sürdürecek, başka bir sorun yok, sanırım.

Bir sessizlik oldu. Düşüncelerle yüklü bir sessizlikti bu. Sonunda konuşan kadının, tek tek heceleğiği sözde yansıdı bu düşünceler: «Se-kiz-haf-ta!»

— Uyuyalım, dedi Lane mırıltıyla.

Kısa süren sessizliğin ardından, yatağın sağ yanında, yorganın altındaki belli belirsiz bir karaltının isteksiz kıpırdanışlarının sesi duyuldu.

Kadın, uykusunun kaçmasından kocasını sorumlu tutuyordu.

Yatak odasında, bir saat gibi uzun gelen bir onbeş dakika uyuma çabalarıyla geçti. Aynı onbeş dakikanın sonunda kadın da kendinden geçmişti. Bu sırada, bir erkek ve bir kız, Lane ailesinin evlerinin karşısından, gecenin karanlığı içinden çıkageldiler. Bir süre, yolun iki yanındaki ışıkların etkisiyle zemine gölgeleri vurdu. Evin kapısı önündeki aydınlığa vardıklarında, kimlikleri açıkça belli oldu. Biri Susan ve öteki John Lane'nin sabah fotoğrafını eline aldığı yakışıklı Kaptan Sennes'den başkası değildi.

Susan ve kaptan evin dış kapısına doğru geldikleri sırada, caddenin bir blok ötesindeki metro çıkışından birçok yolcu boşaldı. Bunlardan ikisi, evin önünden geçen cadde boyunca yürümeye başladılar. İlk bakışta, bu uzaklıktan büyük adamlar gibi görünüyorlardı. Kimi zaman aydınlık, kimi zaman karanlık yerlerden geçtikleri için, genç oldukları ancak yürüyüşlerinden sezilebiliyordu. Kapının karşısına düşen aydınlık bölgeye vardıklarında, ike Sutter ve Lee David'in tanıdık yüzleri ortaya çıktı.

İki oğlan da suskundu ve yürüyüşleri kaygulu bir ruh halinde olduklarını gösteriyordu. Lane'lerin verandasına ilgisizce bir göz atan iMke oldu. Bir an için yüzü değişti. Fakat çok geçmeden bilinen basmakalıp halini aldı. Uzaklara bakmaya başladı.

Olayın farkına sonradan vardı. Dönüp yeniden baktı. Bir an için sarsıldı. Kendiliğinden Lee'nin kolunu yakaladı, onu durdurdu. Bir süre öylece kaldılar. Verandada neler olduğunu meraklı gözlerle izlemeye başladılar.

Erkeğin bazı komplimanlarının ardından, Susan ve Sennes dış kapıya varmışlardı. Sennes kıza kapıyı açmış,

ancak kızın önünde kasıtsız bir engel oluşturmuştu. Kız anahtarı alıp hemen eve girebilirdi. Böyle yapmamasından sonuç çıkarmak yalnızca erkeğin aklındaki bir düşünceydi. Gerçekte, Sennes'in cinsel düşüncelerinin benzeri kızın aklından da geçmişti. Sennes'den anahtarı aldı ve ona öpmesi için sağ yanağını uzattı, hani şu sevimli küçük delikanlıların yaptığı gibi.

Kaptan Sennes, hiç tereddüt etmeksizin, kollarını kızın beline doladı, kızın dudaklarına kuvvetli, fakat kısa bir öpücük kondurdu. Kız yumuşacık bir sesle tepkisini belirtti:

— Dudaklarımı değil... yanağımı. Pekâlâ yanaklarımdan öpebilirsin.

Kaptan, bu yumuşak sese rağmen kızı ustalıkla kendine doğru çekti. Yeni bir yol denemesi gerekiyordu.

— Hayır, dedi, yanağını değil!..

Konuşurken eliyle kızın ensesini kavradı, çabuk bir hareketle yeniden dudaklarına uzandı. Kız çaresizlik içinde kıvranmaktan öteye bir şey yapamadı. Erkeğin tartışmasız kuvveti onun karşı koyma olanağını yok etti. Sonunda kız kendini bıraktı ve bekledi.

Bu öpüşme boyunca, Mike ve Lee farklı duygularla kapıyı gözlediler. Her ikisi de sersemlemiş gibiydiler. Kısa sürede Lee'yi şiddetli bir kıskançlık duygusu kapladı. Öte yandan Mike'nin, soğukkanlı yapısından beklenmeyen çabukluktaki tepkisi geldi; kapıya doğru bir hamle yaptı. Lee onu durdurdu.. Lee'nin işaretini Mike başıyla onayladı. İki oğlan bir ağacın arkasını siper alıncaya kadar yavaş yavaş geri çekildiler.

Onlar bunu yaparken, Kaptan Sennes Susan'ı saran elini gevşetti. Kızın direnmeyi sürdürmesi üzerine onu tümüyle bıraktı. Serbest kalan kız soluk soluğa konuştu:

— Ondokuz yaşıma gelinceye dek yalnızca sağ yanağımdan öpülecektim. Beni üzme, seni ileride de hatırlamak isterim.

— Ama dudaklar çok tatlıdır, dedi Sennes.

— İyi geceler, dedi Susan sakin bir sesle.

— Hoşlandın, değil mi? diye üsteledi kaptan.

— Birlik kurallarına aykırı bu... Kızın konuyla ilgili söylemek istediklerinin tümünün bu olmadığı sesinden anlaşılıyordu.

Adam bu cevapla tatmin olmamıştı:

— Fakat, hoşlandın, değil mi?

Kısa süren bir sessizlik oldu:

— Bak, dedi kız, ben ondokuz yaşımı bekliyorum.

— Bir erkeğin seni öpmesini arzulamıyor muydun? diye bir soru yöneltti Sennes.

Çok karmaşık bir soruydu bu Susan için. Değil mi ki, herhangi bir erkeğin onu dudaktan öpmesini istememişti, herhangi birinin onu öpmüş olması, onun iradesi dışındaki bir gerçekti. Ve -tam anlamıyla- düşünceleri altüst olmuştu. Vücudu, şimdiye dek tanımadığı, genç kızlara özgü bir kas gerilimiyle kasıldı. Birdenbire, erkeğin duygularını incitmemek düşüncesi ön plana geçti. Daha önce başından hiç böyle bir olay geçmemişti. Basit bir tepkiyle karşısındaki insanı incitmeme isteği, yanlış bir karşılık verme durumunda kalmaktan çekinme, açık yürekliliğin kurallarla çelişen boyutu ve bütün bunların çok kısa bir sürede düşünülmesi kızın tüm gücünü bir anda tüketti.

Kız, böylesi düşünce derinliklerine daldığı sırada, «Arzu etmeye vaktim olmadı» sözlerinin dudaklarından döküldüğünü farketti.

— İşte şimdi bir kadın gibi ses vermeye başladın, dedi adam imâlı bir ifadeyle ve bu, Susan için yeni bir kavramdı.

— Nasıl yani? dedi sertçe. Kızmıştı.

— Demek istediğim şu: Oyun oynama, anlamamış gibi görünme, dolambaçsız cevap ver.

Karmakarışık duygularla boğuşan Susan için çok ters birk arşılıktı bu. Böyle bir suçlamayı, sıradan bir yalancı

konumuna düşürülmeyi haketmemişti. Birdenbire kendini toparladı.

— Dolambaçsız cevap mı istiyorsun? dedi.

Sennes durakladı. Kızın bir çıkış yolu aradığını düşündü. Gülümsedi:

— Gözlerindeki parıltı hoşuma gitmiyor, dedi.

Ve bu, tam bir hataydı. Hiçbir parıltı, açığa vurulmamış hiçbir duygu ve onun anlam yüklemek istediği hiçbir kavram yoktu gerçekte. Bu birdenbire söyleniveren sözlerle, parlayışlarla denetimini kaybediyordu. Üstelik neyin yanlış olduğu üstüne kesin bir yargısı da yoktu. Düşüncesizce davranmıştı. Kızla olan beraberliklerini uzun dönem için düzenlemeliydi:

— Unutma, dedi. Pazar günü benimle uçuşa gelmeye söz verdin.

— Evet, dedi Susan tezcanlılıkla. Eğer annem izin verirse.

Sennes dönüp uzaklaşırken: «Sekizde burada olacağım,» dedi. Kızın onu reddetmesinden ürker gibi hızlı adımlarla yürümeye koyuldu ve başını çevirip «İyi geceler» dedi.

Susan eve girmeye davrandı. Görünmez bir güç engelliyordu sanki onu. Dönmek ve uzaklaşan erkeğe bakmak için duyduğu dayanılmaz arzuydu bu engeli yaratan. Bu istek kendiliğinden gerçekleşti. Hâlâ başını döndüren yaşadığı şu son dakikalarda bir dizi çılgınlıklar düşünmüştü. Öyle ki, Kaptan Sennes'in dış kapıyı açıp sokağa adımını attığı sırada hâlâ utanç içindeydi. Sennes dönüp baktı ve kıza el salladı. Susan çekinerek karşılık verdi.

Genç subay bir zafer sevinciyle gülümsedi. Bir kez daha el salladı ve ardından tören yürüyüşüyle caddede ilerlemeye başladı. Açıkça görünen olağanüstü fiziği ve gücü nedeniyle tehlikeli bir uçuş görevine seçilmişti. Adımlarında bile bir incelik vardı. Yüksek bir duvarın arkasında gözden kayboldu. Güzel bir ayrılıştı.

Verandada duran Susan, hiçbir şey düşünmeden ve hiç-

bir şey duymadan bir süre dalıp gitti. Ancak kendisinin duyabileceği bir sesle, «İyi geceler» dedi.

Ardından, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Lee ve Mike, gizlendikleri ağacın arkasından yavaşça çıktılar. Beklediler. Kaptan Sennes'in uzaklaşan ve metronun asansörüne binip gözden kaybolan silüetini izlediler. Lee'nin yüzünde az da olsa bir keder ifadesi vardı. Mike kızgındı. Elini arkadaşının omuzuna koydu:

— Şimdi, sen bu işi bana bırak, olmaz mı, Lee? dedi.

Lee cevap vermedi. Susmakta kararlı görünüyordu.

Mike, hafif bir sesle konuştu:

— Düşünüyorum da, aylık bölge toplantısı çok zorlu geçecek; hem, üyelerimizden biriyle ilgili umulmadık bir durumla karşılaştık. Kimbilir, belki o kadar kötü olmayabilir.

Lee'den yine hiçbir cevap gelmedi. «Haydi, gidelim,» dedi Mike. Sarışın oğlanın koluna girdi ve onu sürükledi. Lee, bir tek söz etmeksizin yürüdü.

Lane'nin evinde, geniş yatağın sağ tarafındaki karaltı yavaşça durumunu değiştirdi. Koyu karanlıkta tam bir ayırım yapmak güçtü, fakat, durumunu değiştiren figür, rahatlayan kadından başkası değildi.

Bunun ardından, Susan kendi odasında yatağa girdikten kısa bir süre sonra, ev derin bir sessizliğe gömüldü.

Dokuzuncu Bölüm

ERTESİ sabah görünmez gözlemci, Bud Jaeger'in ardından harekete geçti. Bir insan tavrını başarıyla sürdüren sahte çocuk, tam anlamıyla diğer çocuklar gibi pabuçlarını sürüyor, kitaplarını koltuğunun altında taşıyordu. Aralarında kısaca şu konuşma geçti.

Baba: *«İnsanların uzay filosunun, Dünya çevresindeki bir yörüngede olası bir saldırıya karşı alarma geçtiklerini haber aldık,»* dedi.

— *«Demek istiyorsun ki,»* diye söze girdi çocuk, *«filomuzun yakında olduğunu biliyorlar.»*

— *«Hayır,»* diye cevapladı baba. *«Kesin olarak çevrede olduğumuzu ya da bölgemizi biliyor olsalardı, saldırırlardı. John Lane'nin bir rapor verdiğini ve hiç şansları olmadığını söylemek istiyorum.»*

— *«Niçin anlatıyorsun bunu bana?»*

— *«Birlikte bulunduğunuz sırada Susan Lane babasıyla ilgili bir şeyler söylerse kulaklarını açmanı istiyorum. Babasının davranışları kararımıza ışık tutabilir. Eğer, örneğin, birdenbire kumanda gemisindeki görevine dönerse, bu, bizi bulduklarının işareti olabilir.»*

— *«Evet, bunu elden geldiğince aksatmayacağım. Fakat ben binalara giremem. Ayrıca, zaman zaman John Lane'yi izlemem gerekiyor. Bu nedenlerle tek başına kalabilirsin. Ama sana söz veriyorum, gerekmedikçe kesinlikle yok olmayacağım.»*

— *«Peki,»* dedi çocuk. *«Susan'ı izleyeceğim.»*

Okulun kapısına varmışlardı ve çocuk kampüse girdi. Görünmez baba, insan trafiğinden uzak bir yere çekildi. Yine de gelip geçen araçlarla bir enerji çarpışmasına uğramaktan çekiniyordu. Bulunduğu yerden Bud'un merdivenleri çıkışını izledi. Geldiği yönde geriye dönmek üze-

reydi ki, Mike Sutter'i gördü. Bunun üzerine yine kapıya döndü. Bir süre sonra Mike kapıdan hızla girdi ve kendisi dışarıda kaldı. Bu beklenmedik bir gelişmeydi. Olduğu yerde kalan gözlemci beklemeye koyuldu.

Yaklaşık bir dakika sonra, yüz kadar delikanlı göründü. Öne fırlayan oğlanlardan biri tanıdık gibiydi. Kapıya çıkan Mike, bu tanıkdık oğlanın koluna girip onu bir kenara çekti. Lee David idi bu tanıdık kişi. Görünmez gözlemcinin kuşkusu uzun sürmedi. Değişik bir durum vardı.

Lee olayı hatırlamamış gibi görünüyordu. Mike'nin söyledikleri karşısında başını sallayan «Kızıl Kediler» birliğinin sarışın lideri:

— Dün gece hakkında, Mike... Susan'a güvenmemiz gerektiğine karar verdim... Tamam mı? diye konuştu.

Siyah saçlı oğlan başını iki yana sallayarak onaylamadığını belirtti ve yavaşça, fakat ciddi bir sesle:

— Çok geç, dedi.

Lee, boş boş baktı ona. Sonra Mike'nin sesini taklit etti.

— Çok geç!..

Mike kararlı bir bakış fırlattı.

Uzunca bir süre, büyük oğlanın yüzünde anlamsız bir ifade asılı kaldı. Bir anda yüzü gerildi, dişlerini sıkarak: «Allah belanı versin, hiçbir işe yaramazsın...» Birden sustu. «Ben bu birliğin lideriyim,» diye sertçe ekledi.

— Özür dilerim Lee, dedi Mike. Fakat birlik, Susan ile ilgili bir konuda sana güvenmemekte kararlı.

Lee iyiden iyiye öfkelenmeye başladı:

— Fakat o... (Sözün ardını getiremedi. Gözleri ani bir düşünceyle parladı) Öteki geceyi unutma. Saldırmaman gerekiyordu.

— Ama Susan'ın babasının gelişinden ötürü toplantıyı erken dağıttın, dedi Mike bekletmeden.

Birliğin lideri gözlerini havaya dikti. Yüzünde daha sakince bir ifade belirmekle birlikte, kararmıştı. Çok düşünceli görünüyordu:

— Üzgünüm, dedi. Sen saldırmadın. Ben olmaması gereken bazı durumlara izin verdim.

— Demek istiyorsun ki, diye düzeltti Mike. Sen yapmaman gereken bazı şeyler yaptın.

— Hayır, dedi Lee inatla. Çünkü benim derdim Susan'ın üzerimde etkili olmasına izin verip vermemek değildir. Ben senin -özellikle senin- geçmişte hiçbir şey yapmamış birini *booter* olarak yargılamana izin verdim. Ve bay Lane bir şey yapmadı, Mike.

— Demek istiyorsun ki, dedi Mike birden parlayarak, o henüz hiçbir şey yapmadı.

— Mike, dedi Lee azarlar gibi. Bilmemiz gerekenin tümü bu.

Mike irkildi. Kara gözleri buğulandı. Altüst olmuştu. Sarışın oğlan:

— *Sack*, Mike, dedi.

Uzunca bir suskunluğun ardından, alçak bir sesle:

— *Sack* Lee, dedi Mike.

Lee tartışmasız olarak kazanmak istiyordu:

— Ne geveliyorsun? diye sordu.

Mike kendini tuttu. Saatine baktı:

— Birliğe söyledim dedi ve Marianne Susan'la yüzleşmeye gidiyor (bir kez daha saatine baktı, biraz önce baktığı halde kafasının karışıklığından unutmuştu) Tam şu anda!.. Sözünü bitirdiğinde soluk soluğa kalmıştı.

Durum hiç de iç açıcı değildi. Susan gecikmişti. Uykulu gözlerle ve büyük bir telâş içinde gelmişti. İlk bakışta Marianne'yi göremediyse bu okul zilinin uzun süredir aman vermeden çalışının ilgiyi üstüne çeken etkisinden ötürü olmalıydı. Yine de, kendinden yaşça biraz daha küçük olan Marianne bir an için gözüne ilişti. Kısa süren bir kararsızlığın ardından el salladı. Evet, tam zamanıydı. Mavi gözlerinde biriken yaşları engelleyemeyen Marianne koşa koşa geldi.

— Birlik beni seninle yüzleşmeye gönderdi, dedi. Bir

solukta söylemişti bütün bunları. Sözlerini bitirir bitirmez gözünden yaşlar boşandı. Nerede kaldın? (Hıçkırıklarla ağlamaya başladı) Şimdiye dek hiç kimseyle yüzleşme görevi almamıştım ve sen gecikerek bozdun bunu...

Gözyaşlarının nedeni açıkça belli değildi. Susan uzunca bir süre öylece kaldı. Okul girişine yönelip yönelmemekte kararsızdı. Şaşkınlığının gerçek nedeni, yeterince uykusunu alamamış olmasıydı. Ve şimdi de Marianne'nin anlamsız sözleri... Birdenbire sözlerin anlamını kavrar gibi oldu ve irkildi.

— Sen benimle yüzleşmek için mi buradasın? Yavaşça ekledi: Ne için?

Marianne kendini toparlamak için yutkundu. Fakat hâlâ sözlerini toparlayamıyordu. Sonunda:

— Sana anlatmalıyım; bugün birlikten uzak dur. Doğru sınıfına git. Akşam 7.30'da, Lee'nin yönetiminde yargılanacaksın, diyebildi.

Susan'ın sorunu kavraması uzun sürmedi ve birdenbire rengi attı. Damarlarındaki bütün kan çekilmişti sanki. Fakat, onun güçlüklerin üstesinden gelebilecek bir kişiliği vardı ve şu anda çok sinirlenmişti. Yarım oktav yükselen sesiyle:

— Nasıl bir saçmalık bu? dedi.

— Üzgünüm, Susan, dedi Marianne. Seni görmüşler.

Anlamsızdı, ya da en azından öyle görünüyordu. Belli belirsiz ilk farkettiği, Marianne'nin işi karıştırıyor olabileceğiydi. Yine de olayı tam hatırlayabilmek için belleğini zorluyordu. Sesini iyice yumuşatarak sordu:

— Ne demek istiyorsun?

Marianne için en önemli andı bu an:

— Geçen gece, dedi, tane tane ve yüksek sesle tamamladı: Dudaktan öpüşmüşsün!

İnanılmaz. Olanaksız. Gecenin karanlığıyla örtülmüş, üstelik onun hiçbir sorumluluğunu gerektirmeyen bir olaydı bu. Gizli ve gizliğini korumaya kararlı olduğu bir ko-

nuydu ve gerçekten onun hiçbir suçu yoktu... Susan içindeki felaket duygusunu gizlemeye çalışan, kederli bir sesle:

— Fa-fakat, o-o zorla ya-yaptı, diye kekeledi.

Durmaksızın çalan ziller, çocukları öğrencilik görevlerine çağırıyordu. Fakat iki kız, tümüyle yaşadıkları anın yoğunluğuna kaptırmışlardı kendilerini.

— Ben yüzleşme görevimi tamaladım, dedi Marianne mağrur bir tavırla. Hepsi bu kadar değildi. Gözlerini iyice açarak Susan'a baktı ve Hoşlandın mı? diye sordu.

Susan'ın ilgisi bir başka alana kaymıştı. Soruyu anlayamadı:

— Ne? dedi şaşkınlıkla.

— Öpüşme, dedi esmer kız, mavi gözlerini açarak ve bu sözcüğün üzerindeki etkisine kendini kaptırdığını gizleyemeden.

Susan'ın ilgileneceği bir soru değildi bu:

— Hatırlamıyorum, dedi kestirmeden. Mavi gözleri gölgelendi ve bakışlarını öteki kızın yüzüne dikti: Kim görmüş beni?

— Mike ve Lee. Bir tür suçluluk duygusuyla kaskatı kesilen Susan karşılık vermedi. Marianne ekledi: Mike senin bir *jabber* olamayacağını söylüyor.

İnsanca olmayan duygular taşıyordu bu sözler. Hastalıklı bir ruhsal durumun ifadesiydi. Uydurmuş olmalıydı. Susan aklını toparladı ve kendini savundu:

— Söylediklerini sana aynen iade ediyorum, dedi hiddetle. Çok kızmıştı. Oh, şu Mike -ben onunla görüşünceye kadar bekle. Maskaralık bu!

Bu sesin tonu Marianne'yi uyardı:

— Mike'yi rahat bırak. O yalnızca birlik görevini yerine getiriyor, diye konuştu.

— Şu *jabber* olamama konusunda bazı sorunlar var, dedi Susan öfkeyle. Bahse girerim ki, büyüyünce babası gibi bir *booter* olacak.

— Böyle şeyler söylemen doğru değil, diye bağırdı Marianne tiz bir sesle. Deli diye yakalamalı seni.

— Zor yakalarsınız, diye bağırdı Susan.

İki kızın bağırışları kampüsün sessizliğinde yankılandı. Kısa süre içinde çevrelerinde başka öğrenciler toplanmaya başladılar. Onlar ise, hâlâ yalnız olduklarını sanıyorlardı. İkisi de aynı anda durumun farkına vardılar.

— Oh, Tanrım!.. dedi Marianne soluk soluğa.

Susan onu kolundan yakaladı ve «Benimle gel,» dedi. Marianne'yi sürüklercesine koşmaya başladı. Kızın hareket etmekte güçlük çektiğini farkedip, bir süre sonra kolunu bıraktı.

İki kız ayrı yönlere gittiler. Marianne sağa, Susan sola koştu. Ayrı kapılardan girdiler. Saydam kapılardan görülebilen ışık ve gölge karmaşası arasında gözden kayboldular.

Öğleden sonranın ileri saatlerinde, okul bittikten sonra, Mike Sutter onu beklerken, Bud Jeager de ilk birlik görevini yerine getiriyordu. Görevi, annesinin huysuzluklarını sayıp döktüğü sekiz yaşlarındaki bir çocuktu. Çocuğun adı Martin Rilby idi. Genel çizgileriyle çocuğunun'yaramazlıklarını aktaran kadın odadan çıktı. Bud, küçük oğlan ve kızların davranışları konusundaki birlik kurallarını anlatan bir söylev çekti. Konuşmasını bitirdiğinde: «Eğer aklını başına toplamazsan ne olacağını biliyor musun?» dedi çocuğa.

Küçük oğlan gözlerini faltaşı gibi açtı ve başını sallamakla yetindi.

— Şimdi bir odaya gireceksin ve içeriden kilitleyeceksin. Bir saat süreyle son yaramazlıkların üzerine bant dolduracaksın. Eğer yaramazlıklarını yinelersen bu süre bir buçuk saate çıkacak. (Durdu) Birlik, annenin evde sana nasıl davrandığını araştırdı ve çok iyi davrandığına karar verdi. Bu nedenle, değişmesi gereken sensin. Tamam mı?..

Küçük oğlan, gözleri yuvalarında fır dönerek bakıyordu

ona. Bu bakışlar Bud'u uyardı ve pencerenin dışında, oldukça yakında bulunan babasıyla bağlantıya girdi:

— *«Olabilir mi, baba? Şu çocuk benim gerçek kimliğimi anlayabilir mi?»*

— *«Çok küçük bir çocuk ise, olabilir,»* diye cevapladı baba. *«Fakat bu biraz büyüğe benziyor.»*

— *«Belki de birlikler bunun hakkında bir karar vermeli, bir biçimde çocuk kalmış olabilir.»*

Görüşmeyi daha uzatmaya olanak yoktu:

— *«Bu değişik yaratığı sürekli izler misin, baba?»* dedikten sonra bağlantıyı kesti ve:

— Martin, dedi Bud. Her zaman saygılı olacaksın.

Çocuk bir adım geriledi ve «Özür dilerim» dedi.

Zaferini gören Bud rahatladı. Öğütlerini sıraladı ardarda:

— Çok ölçülü olmalısın, Martin. Genellikle, on yaşına basmamış çocuklarla pek uğraşamayız, senin için özel bir uygulama yapıyoruz. Bir birliğe girdiğinde ne gibi davranışlara uymak zorunda isen, şimdi de öyle olacak. *Sack?.. Sack* de!

Çocuk bunalmıştı. Bir gruba katılmak gereği? Kabul edilmek isteği? Martin içini çekti ve yumuşakça *«Sack»* dedi.

Bud ile birlikte caddeye çıktıklarında Mike:

— Çok iyi, dedi. Fakat şimdi, unutma ki, Martin senin sorumluluğundadır. Annesini çağır, görüş. Gözünü ondan ayırma... Ve bir tehlikeyle karşılaştığında bana başvur... *Sack?*

«Sack» diyerek onayladı Bud.

GÖRÜNMEZ gözlemci araştırma yapıyordu. Gecenin kör karanlığında, bir apartmanın yanında hayalet gibi dolaşıyordu. «Kızıl Kedi» birliği asansöre binmişti, bütün bildiği buydu. Nereye çıktılar? Asansörler kapıyla dik açı yaptığından, apartmanın camlı giriş kapısından baktığında, asansörlerin kat sinyallerini göremiyordu. Bir tahmin yürütmek zorundaydı: Birinci katta olamazlardı, öyleyse öteki katlar... ikinci, üçüncü ya da dördüncü kat.

Onun tahmini... dördüncü kat olabileceğiydi. Çünkü, Bud'un verdiği rapora göre manzaralı bir kattı. Lee David'in babası yüksek düzeyde bir uzay subayı olduğuna göre en iyi katlardan biri olmalıydı. Böylece, dördüncü kata çıktıklarını varsayıp araştırmaya başladı. Pencereden pencereye dolandı, incelemek için durdu, inceden inceye gözden geçirdi. Üstelik, Bud ona haber de verecekti... Ve beklemediği bir anda onu buldu. Evet, dördüncü kattaydı.

Ne yazık ki, pencereler içeriden dışarıya ışık sızmayacak biçimde kapatılmıştı. Baba, Bud'a varlığını duyurduktan sonra bağlantıyı kesti. Ancak, merakına uzun süre engel olamadı.

— *Şurası gerçek ki, öncelikle seni korumak için buradayım oğlum. Fakat birliğin ne yaptığını da çok merak ediyorum. Ne yapıyorlar?»*

Bulanıklaşan mantık sürecinin bir başkası tarafından görevine karşı ilgisizmiş gibi görülmesi sonucunu doğuracağını ve bunun bir hata olduğunu farketmesine rağmen, heyecanlanan Bud, babasına cevap verdi:

— *«Sarı Geyik birliğinin kararıyla Joe Patton'u cezalandırıyoruz. Sarı Geyik'in lideri Tom Clanton burada, doğru yaptığımızdan emin olmak istiyoruz.»*

— *«Fakat, ne demek oluyor... cezalandırmak?..»* Şaşırmıştı.

— *«Joe, yaptığının yanlış olmadığına bizi inandırmalı. Ancak, öyle görünüyor ki, biz ona hafif bir ceza vereceğiz.»*

— *«Yaptığının yanlış olmadığına inandırmak mı? Neyi?»*

Baba ile oğlu arasındaki bu telepatik diyalog sürerken, orada bulunan Mike, Joe'ye:

— Kimsenin farketmeyeceğini bilsen, bu aptalla yine kuytulara sıvışırdın sanıyorum, dedi.

Konuşması bittiğinde, «Kırmızı Kedi» birliğinin üyelerinden birine doğru Joe'yi sertçe itti.

Başlangıçta bu davranışa bir tepki gösteremeyen Joe, dengesini sağladıktan sonra Mike'ye saldırdı. Savurduğu yumruğun boşa gitmesi sonucu sendeledi, düşecek gibi oldu. Hareketleri çok beceriksizceydi. Mike onun yumruklarını savuşturmakta güçlük çekmiyordu. Joe'nin kolunu yakaladı, arkaya kıvırarak onu Albert'e doğru sürükledi. Joe iki büklüm olmuş; ördek gibi bakıyordu. Delikanlıyı belinden kavrayan Mike, bu kez de onu Lee'ye doğru savurdu.

Joe kendini toparlamaya çalıştı. Ne var ki başı çok dönüyordu ve gittikçe de hareketlerini denetleyemiyordu. Sonunda yere düştü. İki kez kalkmaya uğraştıysa da başaramadı ve halının üzerine boylu boyunca uzandı. Gülmeye başladı. «Söz» dedi. «Bir daha olmayacak.» Gülmesini önleyemiyordu.

Tom Clanton; sarışın, ince, onyedisinde gösteren bu delikanlı, bir köşede ayakta duruyordu. Yaklaştı ve yumuşak bir sesle:

— Hoşlandın mı, Joe? diye sordu.

Ve bu söz Joe'ye yetti. Delice gülmeye başladı. Gülmekten kıvranıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Histeri krizine tutulmuşçasına kahkahalarla gül-

mekten bitkin düşüp de sakinleşince, ağzını açıp birkaç söz söyleyebildi:

— Sopayı yiyince ne durumlara düştüğümü gördüm. Çok hoştu.

Kız, Dolores Munroe; zavallı bir yaratığa bakar gibi bakıyordu. Yüzünün ifadesi bu sözleri söylüyor gibiydi. Büyük pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu. Joe'ye doğru eğildi, sözleri, kendini toparlamaya çalışan oğlanı yeniden bitkin düşürdü:

— Tipik birlik kulluğu. Kadın kılıklı. Sarı Geyik birliği, Sarı Köpek birliği diye adlandırılmalı bundan böyle, diye homurdandı.

— Yemin ediyorum, diye yüksek sesle ortalığa seslendi Joe, bir parça kendini toparlamış gibiydi. Hoşlanmamıştım bile ondan, hoşlanmıyorum da. Güzellik delisi bir kızdı, fakat yüzünden belli oluyordu hasta olduğu; ve yüzünde böyle bir ifade olan kızlarla bir daha azla ilgilenmeyeceğim; bunu öğrendim. Ve... şimdi buradayım... bu durumda. Onun yüzünden arkadaşlarla aram bozuldu. Nasıl yaparsın bu çılgınlığı?

— Joe, dedi Dolores, sesi öfkeden çatallaşmıştı. Sen zavallı, pis bir böceksin!

Tom Clanton Joe'ye yaklaştı, ona doğru eğildi. Sesi güven vericiydi:

— Joe, dedi. Bu *jabber* eskisinin söylediklerine kulak asma. Aklından zoru var onun.

Joe kalkıp oturdu. Yanaklarına ve alnına kan hücum etmişti. Sesinde içtenlik vardı:

— Söz, *jabberler,* dedi. Bir daha olmayacak. Kararlıyım.

Mike hızla yaklaştı, Tom Clanton'un yanında durdu ve çevresindekilere göz gezdirdi:

— Burada gerçekten kötü olan, Joe'nin bir aptalın haydi gel çağrısına uymasıdır... (Dolores'e doğru seri bir hareket yaptı) Bu durumda, onun da kıza kötülüğü dokunmuştur.

Dolores'in sesi odayı bir uçtan öbür uca aştı:

— Bana kötülüğü dokunan tek kişi varsa, o da şu küçük sahtekâr Susan Lane'dir!..

Susan ki, Marianne ile kapının yanında oturuyordu, bu sözleri duyunca başını kaldırdı, fakat bir şey söylemedi.

Mike Dolores'e döndü ve ona dik dik baktı:

— Susan yaptıklarından ötürü birazdan yargılanacak. Benzer bir konuda, gerçek bir *jabber*, birlik yargılamasını nasıl karşılıyor, gör!

Dolores'in gözleri açıldı. Bu duyduğu, onun için yeni bir bilgiydi. Arzulu bir sesle:

— Susan bu gece burada mı yargılanacak? Ne yapmıştı o?.. (Onun da kendi durumuna düşmüş olmasını görmekten engellenemez bir sevince kapıldı) Hey, bunu izlemeliyim!

— Bu bir sahne gösterisi değil, dedi Lee. (Çevresinde oturan Kızıl Kedi birliği üyelerinin ortasında ayakta duruyordu. Ne Susan'a, ne de Dolores'e bakmadı. Bulunduğu yerden ayrıldı, Joe'ye doğru yürüdü ve ayağa kalkması için ona yardım etti) Biliyorsun ki, bu kişisel bir sorun değil. Senin birliğinin yararı için yapıyoruz. Mike'nin dediklerini duydun. Doğrudur... her sözü. Fakat benim kanım odur ki, sen hâlâ bir *jabber* olduğunu kanıtladın. (Arkasına ve çevresine bir göz attı) Buna inanmayan kimse var mı?..

Hiç kimse ağzını açmadı. Dolores bile başını kaldırıp baktı, bu övgüden hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. Lee, Tom Clanton'a baktı:

— *Sack*, Tom?..

«Sarı Geyikler»in lideri başıyla onayladı:

— Tamam, dedi. Sağ eliyle Joe'yi kolundan yakaladı: Gel benimle...

İki delikanlının ayrılışı sırasında oda kapısının açılışı ve kapanışı dışında ortalığa tam bir ölüm sessizliği egemendi. Joe'yi çevreleyen ilk grup dağıldı. Marianne, Mi-

ke'ye doğru yaklaştı. Albert, yeni oluşturulan çemberin ortasındaki Lee'yi izledi. Bud, olduğu yerde, pencerenin yanında kaldı.

Lee güçlü görünmeye çalışıyor gibiydi. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Dolores'e doğru yürüdü. Kıza sertçe baktı. Fakat gözgöze gelmekten sakınıyordu. Kız cüretkâr bir sesle:

— Beni dövmeye kalkışmayacak mısın? diye sordu.

Bu soru Lee'yi açıkça üzmüştü. Yine de sabırlı bir tavır gösterdi. Mike geldi ve:

— Kampın nasıl gidiyor Dolores? Bu budalalığınla aramızı açmış oldun, diye konuştu.

Dolores küçümser bir sesle:

— Bu günlerde çocuk gibisin Mike. Benim bir kadın olduğum gerçeğini göremiyorsun! dedi.

— Eğer sen kadınsan, dedi Mike, birliğin çevresinde niye dolanıyorsun?

Lee, elini omuzuna koyarak Mike'yi yatıştırdı:

— Yine başlamayın, dedi. Sonra Dolores'e döndü. Aylar öncesinden bir birlik üyesi değil, birliğin dışına atılmış biri olman gerekiyordu. Fakat, Mike'nin dediği gibi, *jabber*'lerin çevresinde barınabildin. Dolores... birlikten bir parça nasibini almalıydın ve bütün bu aptallıklara bir son vermeliydin!

— Herhangi bir birliğe katılacak değilim, dedi Dolores. Gerçekte... (durakladı onun için bile kaba bir düşünceydi, fakat, boşver der gibi bir vücut hareketi yaptıktan sonra sözünü hoppaca tamamladı) Yakında evlenebilirim!

Lee onun adına utandı. «Şışşşt» dedi yatıştırıcı bir el hareketiyle:

— Dolores senin için, ayrıca Joe için, son bir süre tanıyoruz. Aslında birliğimizden atıldın ve başımıza böyle bir dert açmasaydın hoşgörülü olabilirdik. Fakat, verdiğin zararlardan ötürü öteki birliklere karşı sorumluyduk. Yi-

ne de, bir hafta süre tanıyoruz. Yeniden *jabber* olabilmek için bir haftan var!

— Ne koşulla? diye sordu küstah bir ifadeyle: «Ne yapmamam gerekiyor?

— Biz sana yardım için uğrayacağız. Göz altındasın. Mike'nin dediği gibi, *kamp!*

— Hâlâ Mike'nin eli altındayım değil mi? dedi Dolores tatlı bir sesle. Hâlâ onun adaleti yayılıyor... Üzerinde düşüneceğim. Benim dışında kaldığım bu *jabber* aptallığını nasıl sürdüreceksiniz göreceğim. (Sonra Susan'ı işaret etti) Onun hakkında verilecek doğru bir yargı benim kararıma etki eder!

— Bu iki durum birbiriyle ilintili değil, dedi Lee sertçe. Herkes kendiyle ilgili cezayı alır.

— Onun suçunu ve aldığı cezayı duymak isterim, dedi Susan. Sinirden dudakları titriyordu.

Toplantıya katılmak hakkı elinden alınmıştı. Mike, Susan'a doğru yürüdü. Lee, Dolores'i grubun dışına çıkardı ve yerine döndü. Topluluğa katıldığında Mike söze başlamıştı:

— Lee ve ben bölge toplantısından eve dönüyorduk, o booter'ın seni dudağından öptüğünü gördük!

Susan gayet sakin:

— Beni ansızın tuzağa düşürdü, dedi. (Sesinde belli bir duygusallık vardı, böylesi bir duruma düşmekten ötürü utandığı açıktı) Çok güçlüydü, kımıldayamadım bile, diye tamamladı sözünü.

— Buna ben inanabilirim, dedi Mike, fakat birlik, sana bir hafta hafif gözaltı cezası vermeyi düşünüyor.

Susan heyecanlanmıştı:

— Fa-fakat ben bir şey yapmadım, diye tepki gösterdi. Bir süre sustu: Lee ne yapmayı öneriyor?

— O, dedi Mike. Senin bir şey yapmadığın kanısında.

— Ben, dedi Lee arkadaşının yanına gelerek. Susan'ın en çalışkan *jabber*lerimizden biri olduğunu belirtmek is-

terim. Bu durum, onun herhangi bir nedenle ilk suçlanışıdır. Bu tür ilk suçlar konusunda birlik politikası, hafif suçlara uygulanan kısa süreli gözaltı cezası olmuştur. Sanırım Mike, benim duygularımın etkisinde kalacağımı düşünüyor ve peşimi bırakmamakta kararlı. Ben, Susan'ın kendi aleyhinde ya da benim aleyhimde bir şey yapacağını sanmam.

Odaya sessizlik çöktü. Genellikle konuşmayan, kahverengi saçlı, onaltı yaşlarında bir oğlan söz aldı:

— Peki ama, o *booter* ile ne yapıyordu orada?

— Bu, dedi Lee, yakışıksız bir sorudur. *Jabberler*, evlerinde kendi dünyalarını yaşarlar. İlişkide oldukları akrabaları, evlerine gelen aile dostları, hiçbiri bizim konumuz değildir, bir şey yapamayız!

Susan kendini toparladı, yetişkin bir kızın doğal utangaçlığıyla:

— Bu *booter* babamın arkadaşıdır. Eğer annem izin verirse bu pazar beni bir uçuşa götürecekti. Tamam mı? Beni sıkıştırıncaya kadar onu olgun birisi olarak görüyordum. Üstelik ona, yanaktan öpmesi gerektiğini hatırlattım. Sanırım beni duydu da...

Mike beklediği sonucun alınacağından umutlu değildi, durumu kabul etti:

— Serbestsin, dedi sertçe. Ancak, kuralları eksiksiz uygula. Gözlerimiz bir süre üzerinde olacak... *Sack?*

Bu, Susan için kısıtlayıcı bir çözümdü:

— *Sack*, dedi gönülsüzce.

Mike sertçe baktı ona:

— Bu hafif gözetim cezasına katlanacaksın, dedi.

Susan cevap vermeden önce yutkundu:

— Haksızlık edildiği kanısındayım. Fakat yine de katlanacağım.

— *Sack* dedi Mike. Aldığı cevaptan hoşnuttu. Topukları üzerinde döndü ve Dolores'in bulunduğu köşeye geç-

ti: Gör, dedi, gerçek bir *jabber* birliğin yargısını nasıl kabulleniyor ve bundan nasıl onur duyuyor.

Dolores'in yüzünde beliren isyankâr ifade sabitleşti. Hiçbir şey, bu yüz ifadesinden daha kendini beğenmiş bir görünümde olamazdı.

— Ders olsun diye bana verdiğiniz ceza çok fazla ve bu sizin saflığınızı gösteriyor Mike, dedi kız. Fakat sanırım içimizde bazıları çok açıkgöz ve aslında herkesin de böyle olduğunu görüyorum. (Dudakları titredi) Sen zavallı kurban, bırak küçük Susan seni masum olduğuna inandırsın...

— Yeter!.. Lee idi bu sesin sahibi. Mike'nin arkasında ayakta duruyordu, son derece kızgın görünüyordu:

— Dolores, ikinci kez 'küçük' sözcüğünü kullandın bu grupta. Bir saate kadar kampta olacaksın. Biz kuralları-mızı uyguladık. Kurallarımız içinde böyle anlamsız sözler yoktur!

Uzun bir sessizlik oldu. Dolores'in gözlerinde karmaşık duyguların izleri belirdi. Bir an için zeytin yeşili koyuluğuna dönüşen rengi, kanının çekilmesiyle donuklaştı ve çok geçmeden, kızgınlığın verdiği ateşle yeniden kıpkırmızı kesildi. Henüz kendini toparlamıştı ki, aşırı sevimli bir tavır takındı ve:

— Buna katlanacağım... Senin için, dedi.

Mike hemen atıldı:

— Dolores, iyi bir başlangıçla, niçin onurunu kurtarmayasın ve niçin yeniden birliğe katılmayı istemeyesin?

Siyah saçlı kız ayağa kalktı:

— Bu olanaksız dedi, hele bir kadın için, Mike! (Başını eğerek selam verdi) Hoşçakal, Mike. Hoşçakal Lee. Hoşçakal Marianne...

Sıralanmış insanların önünden geçti, herkesi adıyla selamladı, fakat Susan'ı belirgin biçimde görmezden geldi. Bir anlamda hakaret etmişti ona. Kapıya doğru yürüdü

ve açtı. Kapının boşluğundayken geri döndü, Susan'a baktı ve:

— Bu aptalca çabanı izleyeceğim, canım. Rahibeler birliğine hoşgeldin ve herşeyden önce bir aptal olduğunu sürekli hatırla... diye homurdandı.

Sözünü bitirir bitirmez odayı terketti. Geride bıraktığı koyu sessizliğe Lee son verdi. Susan'a doğru yürüdü:

— Haydi seni evine bırakayım, dedi.

İnce uzun sarışın kız bu çağrıdan çok hoşnut olmuştu. Fakat, kısa bir süre için, gözyaşlarını bastırmaya çalıştığı sürece, tavırları soğuktu. Bu sırada birlik üyelerinin çoğu ayrılmıştı. Mike ve Marianne de çıkıp kapıyı çektikten sonra, Susan ve Lee yalnız kaldılar. Susan kapıya doğru ilerledi, fakat Lee, beklemesi için bir işaret yaptı.

Büyük odanın öteki yanındaki kapıya yöneldi ve açıp seslendi:

— Anne, biz çıkıyoruz!

— Duydun mu beni anne?

— Evet, Lee, diye karşılık verdi yumuşacık bir ses.

Çok geçmeden kapı açıldı. Uzun boylu, çekici, otuzunun sonlarında gösteren sarışın kadın; bayan David göründü. Elindeki kitabı okumayı sürdürüyordu. Kurulu bir hareketle kapıyı kapattı. Susan ve Lee ile hiç ilgilenmeden, ışığın yanındaki rahat koltuğa oturdu ve kitabına gömüldü.

Lee ve Susan bakışlarıyla işaretleştiler. Lee omuz silkti:

— İyi geceler anne, diye seslendi. Ben Susan'ı eve bırakacağım.

— İyi geceler Susan, dedi bayan David başını kitaptan kaldırmadan.

Apartman holüne çıktılar. Lee kapıyı kapattıktan sonra Susan'ın yanına geldi:

— Baban ne zaman döner? diye sordu kız.

— Gelecek yıl, ya da o dolayda, oldu oğlanın cevabı.

— Oh, dedi Susan. Asansöre doğru yürürken suskun-

dular. Ötekiler henüz gitmişti. Bu nedenle geniş asansörde yalnızdılar ve bir süre konuşmadan indiler. Sonunda:

— Uzay kuvvetlerine katılacak mısın, Lee? diye sordu kız.

Lee umursamazca omuz silkti:

— Şimdi, bildiğin gibi, bunun işleyişi farklıdır, diye söze girdi. Senin de bildiğin gibi, her kuşaktan subayların kendine özgü yanları vardır. Spaceport'a özgür istekleriyle girerler, girişlerinden bir an bile kuşku duymadan. Bunun için, son kuşak subayların çocukları toplanır. Ve bu çocuklar nereye gider, biliyor musun, Susan?

— Kestirebilirim, diye karşılık verdi Susan.

— Onlar kendi bildiklerini okurlar, Susan. Yeni gelenler herhangi bir şey söyleyemezler. Herhangi birinin cesaretini kırmak istemezler ve dışarıda bile onları korur, gözetirler. Fakat, Susan, kısa bir ziyaret için bile geri dönmelerini istemezler...

— Birliklerin, bunları kökten değiştirebileceğine biraz olsun ümit yok mu? (Durdu) Aslında biraz olsun değişmediler mi? (Ekledi) Öyle işittim de.

— Söylemek güç, dedi Lee, ne kadarı gerçek, ne kadarı propoganda. Bir *booter*, bir gerçeği kendi isteğine göre ters yüz etmeyi hiç düşünmez. Ve Susan, söylemekten utanıyorum, ama gerçek bu; Birlik yandaşlarının arasındaki kimi yetişkinlerin, birlik düşmanlarıyla karşılaştıklarında gerçeğin tablosunu çarpıttıkların duymuşumdur.

— Fakat yalana ne gerek var? Neden? Birlikler, evet, kesin olarak birlikler, tam bir bütündür. Biz ilkeli olarak varız. Çünkü, babalarımız başka yıldızlara gitmişlerdi ve bu yüzden biz, kendi önlemlerimizi kendimiz almak zorundaydık; şimdi de düzenli olarak yaptığımız budur. Hiçbir şey bundan daha önemli olamaz. Fakat kimileri, bütün gündelik sorunlarının da böyle çözüleceğini sanmışlar ve sanırım, umduklarını bulamadıklarından da düş kırıklığına uğramışlardır, uğrayacaklardır.

— Bana da öyle geliyor ki, bu konuda daha iyi düşünmeye başladık, dedi Lee. Yoksa ,kısa sürede, birliklerin başarısız olduğu düşüncesi dolaşmaya başlayacak. Bu beni çok uzun boylu ilgilendirmeyecektir. Çünkü, bir yıl bir ay sonra ondokuz yaşıma basacağım. Fakat insanların beklentileri de alabildiğine artacaktır. Bu yüzden ilerlemek zorundayız. Senin demek istediğin de bu. Biz neyiz? Nice güçlüklerle dolu yılları aşıp geldik buraya. Ne bir artık, ne bir eksik. Olduğu gibi koymalıyız.

Asansör zemin kata varınca durdu. Biraz sonra büyük cam kapıdan çıkarak gecenin karanlığına daldılar. Lee konuyu sürdürdü:

— Bütün bunlar gerçek, Susan. Yalnızca bir kız olduğun, bir subayın kızı olduğun için değil söylemek istediğim. Ama, günün birinde, gönlünün çektiği biriyle evlenirsin ve bu evlendiğin kişi, her nasılsa sana kuşağını unutturur.

Susan sinirli bir hareketle oğlana döndü:

— Eğer bu konuya bana yararı dokunur düşüncesiyle değindiysen, Lee David, dedi. Sen benim *moocher*'ım olamazsın!

— Konuyu açan sendin, dedi Lee. Uzay kuvvetlerine katılacak mıymışım!.. (Başını salladı) Hayır, Susan. Katılmıyorum!

Karanlığın içinde ilerlediler.

Caddenin başında bekleyen görünmez gözlemci, öteki caddeden gelen Bud Jaeger'le karşılaştı. Baba oğluyla bağlantı kurdu:

— *«Anladığım kadarıyla, bir jabberin yüzündeki delikle bir başka jabberin yüzündeki delik arasında bağlantı kurmak yasaklanmış, ya da yetişkin karşı cinslerin böyle yapması... Doğru mu bu?»*

— *«Evet»* oldu Bud'un cevabı.

— *«Bunu bana açıklayabilir misin? Niçin önemli bir suç oluyor bu?»*

Bud, o an bu konuya açıklık getirebilecek bir görüşe sahip değildi. Konuyu değiştirdi:

— *«Bay Jaeger ile aramızdaki beni çok korkutan sorun sürüyor gibi görünüyor. Dün gece yine eve geç vakit geldi. Eğer böyle sürüp giderse* (durdu, umutsuzca konuyu değiştirdi) *Korkarım sıkıştırdım o oğlanı, Joe Patton'u, ikna olması çok güç. Farkına vardı mı, merak ediyorum...»*

Baba bu konu değiştirmeyi anlamamazlıktan geldi, ısrar etti:

— *«Anlatacaktım sana, oğlum, bu gece uzayda bir rastlantı sonucu tanındık. Uzayın ne kadar büyük olduğunu bilirsin ve onların gemilerinin geçebileceği yolları ne kadar dikkatle saptadığımızı da. Fakat, birdenbire ileri gözetleme devriyeleri çıkıvermiş ortaya. Doğal ki, istemeyerek, harekete geçmek zorunda kalmışız. Kimse bunun nasıl bir yankısı olur bilemiyor. Fakat biz, bu soyu incelememizi hemen bitirmeliyiz. ... Bu nedenle, gecikmeden, yüz deliği kontağının niçin bu denli önemli bir sorun durumuna geldiğini bulup çıkarmalısın. Görünüşte herkesi ilgilendiren bu sorun nedir? Başarırsan çok sevineceğim. Sanırım çok önemli bir davranışı yakalamış olduk.»*

Konuşma burada noktalandı.

Caddenin diğer yanında, Lee David Susan ile birlikte kapının önüne vardıklarında:

— Pazar günü Kaptan Sennes ile uçuşa gitmek de neyin nesi? diye sordu.

Susan: İzin almam gerekiyor, diye kaçamak bir cevap verdi.

CUMARTESİ sabahı, Susan ve Estelle kahvaltı masasında oturuyorlardı. Kadın, sessiz sessiz oturan kızına birkaç kez baktı. Susan, bu sabah kahvaltısını pek iştahla yemiyor, bu da onun canının bir şeylere sıkıldığını gösteriyordu. Yumurtasının ancak yarısını yemiş, tostuna ise hiç el sürmemişti. Estelle ise iki fincan kahveyi içmiş, üçüncüyü doldurmuştu.

Uzun yıllar birlikte, bir başlarına yemek yediklerinden, bu tür davranışlarının ardından neler gelebileceğini kestirir olmuşlardı. Susan daha fazla dayanamadı: «Oh, anne» dedi.

Bu sesleniş kadına gerekli uyarıyı yaptı. Kızının konuşmak isteğini kabul etmekle birlikte, kahvesi bitmişti. «Bir dakika, canım» dedi Susan'a. Masanın üzerindeki fincan ve tabağını aldı, kaynayan kahve kabına doğru yürüdü. Buharlar fışkıran kaptan kahve doldurması biraz zaman aldı. Kahveyi dökmemeye özen göstererek masaya döndü ve fincanı elinden bırakmadan oturdu. Masa örtüsüne kahve damlatmamak için tüm dikkatini harcayarak, fincanı masaya bıraktı. Büyükçe bir yudum aldı ve «Ne var, güzelim?» dedi.

Susan kahvesinden bir yudum aldı. Bu yudumda bir dinsel tören tavrı vardı. İbadetini yapmış bir dindarın gönül rahatlığıyla derin bir iç geçirdi. Ancak, başarısının devamı bütünüyle şansa kalmış görünüyordu. Durakladı ve hemen ardından ekledi:

— Babam nerede?

Estelle bozuldu:

— Söylemek istediğin bu değil, dedi suçlayıcı bir biçimde. Fakat gerçek suçlu kendisiydi. Onun kahve tiryakiliği, olasılıkla, Susan'ın kafasındaki düşünceyi değiştir-

mesine neden olmuştu. İkinci kez söze başladığında, ilk hatasını gidermek çabasındaydı. Çok düşünceli görünüyorsun. Kafanı yoran sorun nedir, anlat bana.

— İyi ama, babam nerede, hâlâ yatakta mı?

Estelle bekletmeden cevapladı:

— Evet, dedi ve ekledi. Gece geç geldi. (derin bir iç geçirdi) Birdenbire ortaya çıkan bazı tehlikeli durumlar varmış da...

— Oh!

Susan'ın yüzünün rengi değişti ve amacını açıklamasını engelleyebilecek bu olaydan hoşnut olmadığı yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Gönülsüzce sordu:

— Herhangi bir zarar var mı?

Kadın omuz silkti.

— Bir bildiğim yok. Bu tür şeylerin benden gizlenmesine alıştım... evet, baban bu kadarla kesti. (Kısa bir sessizlik oldu) Üzücü bir şey olmasından korkuyorum. On yılın ardından kendimi bütün bu olaylardan uzak hissediyorum.

Susan yutkundu, zamanın uygun olduğu kanısına vardı ve aceleyle:

— Kaptan Sennes ile birlikte, yarın, atmosfer dışına günlük bir uçuşa gitmem seni üzmeyecektir sanırım, dedi.

Bu istek Estelle'yi şaşkınlığa düşürdü. Bu etki gecikmeden beklenmedik bir tepkiye dönüştü. Sonuç, alabildiğine olmuş bir ruh hali idi. Anlaşılmaz bir sesle: «Sanmam, ben...» dedi, durdu. Çok bozuktu. «Seni tedirgin eden buydu demek.» İlk tepkisini, «günlük mü?» sorusuyla noktaladı.

Bunları işiten Susan'ın yüzü değişti. Bir tartışmaya hazırlandığı belli oluyordu. Sesindeki olağan tatlılığın yerini belirgin biçimde soğuk ve sert bir ifade aldı:

— Bak anne ,dedi meydan okur gibi. Uzay Kontrol'un başlarından birinin kızıyım ve hiç uzayda bulunmamam biraz saçmalık oluyor.

— Ve ben, dedi Estelle yüksek sesle: Uzay Kontrol'un başlarından birinin karısıyım ve hiç uzayda bulunmamayı bir saçmalık olarak görmüyorum.

— O başka, dedi kız aynı ruh haliyle. Bugüne değin annesinden hiç de böyle bir tepki görmemişti, kederli bir karanlığa gömüldü. Oh, ne olursun anne, diye yalvardı. Lütfen hayır deme. Gerçekten günlük, sıradan bir uçuş. Kaptan Sennes faal bir uçuş subayı olarak, yeni yapılan gemilerin uçuş koşulları üzerine bir aydır yer eğitimi yapıyor.

Bir kızın annesini canevinden vurması nasıl sağlanır? İşte tam böyle. On yıl boyunca Estelle'nin tüm sevgisini verdiği, mutluluğu için hiçbir şeyi esirgemediği, iyi kalpli, sevimli çocuğu annesinin kalbine giden yolu biliyordu. Kızın sesindeki özür dileyen yumuşaklık çok belirgindi. Masanın üzerine dirseklerini koyan kadın, çenesini avuçları içine aldı. Bir süre öylece kaldıktan sonra, Susan'ı kurtarmak için son bir atak yaptı. Kızının ne denli düşünceli olduğunu farketmişti:

— Pekâlâ, sevgilim, diye söze başladı.

Susan sözlerini tamamlamasına olanak tanımadı. Annesinin dizlerine sıçradı:

— Oh, anneciğim, teşekkürler.

— Yeter artık, diye bağırdı Estelle tiz bir sesle. Eğer baban izin verirse gidebilirsin, diye tamamladı yarım kalan sözünü.

Bu son sözle birlikte Susan bir kolunu annesinin boynuna doladı ve alnına bir öpücük kondurdu. Annesini okşamayı sürdürmekle birlikte, yüzünde beliren bir rahatsızlıkla duruldu:

— Anne, dedi. Birlikte bazı görevlerim var, benim için babamdan izin ister misin?

— Kesinlikle olmaz, dedi kadın. Ancak, bir dakika süren bir yalvarma sonunda da kabul etmek zorunda kaldı.

Bir süre sonra kahvaltıda Susan'ın sorununu açtı:

— Susan'ın savunusu, kendi kızını göndermek istemediğin konumlara başkalarını göndermek hakkın olmadığı biçiminde. Ben yalnızca namuslu bir 'gazeteci'yim. Söylediğim sözlerin verdiğim haberin bir tekine bile katılmıyorum.

— Susan kesinlikle haklı, dedi Lane. Durdu, tostundan bir lokma ısırdı, çiğneyip yuttuktan sonra da bir şey söylemeyince bu kez karısı itiraz etmek gereğini duydu.

— Yo, o kadar kolay kanmamalısın, dedi kocasını uyarmak amacıyla.

Adam bir süre sustuktan sonra sakin sakin konuşmaya başladı:

— Susan'la gurur duyuyorum. Onun bu tür uçuşlarla ilgilenmesi, birliklerin onu tümden bozamadığını gösteriyor. Senin endişelendiğin konuya gelince; dün küçük bir soruşturma yaptım ve birlik üyelerinin uzay gönüllüsü olmadıklarını ortaya çıkardım. Bunlar başıboş dolaşan aylak takımı.

Kadın bozulmuştu:

— Bence sana bu konuda verilen bilgi eksik, diye söylendi.

— Ne demek istiyorsun?

— Yalnız birlik üyeleri değil, uzay görevlilerinin hiçbirinin çocukları da hiçbir zaman gönüllü olmadılar... Sen bunu iyi hatırlarsın... değil mi?

— Allahaşkına Estelle! Kendine gel. Demek istediğim tüm...

— Söylemek istediklerini duydum. Başka bir *booter*'le konuştun ve ikiniz bir yalanda karar kıldınız. Gerçekleri düşüncelerinize göre değiştirmemelisiniz. Eğer bizim bağlı olduğumuz mantık buysa, Dünya'nın geleceğinden endişe duyarım.

Lane çok kızmış ve şaşırmıştı. Onun bütün zihinsel evreni sistematik düşüncelere bağlıydı:

— Sakin ol, sevgilim. Biz uzay çağında yaşıyoruz, Su-

san da bu çağın insanı. Bu da benim hoşuma gidiyor. Anlaşılan sen bu uzay çağına ait değilsin. Yalnız, sana şunu söylemek isterim, ilerlemeyi yavaşlatmaya çalışma.

— Bak işte kim konuşuyor, dedi karısı.

— Lütfen, dedi Lane. Benim durumumu bu birliklerle karıştırma... (Sözünü tamamlamadan durdu, sonra) Tamam, dedi. Susan'ın gitmesini istemiyorsun. Eğer uygun buluyorsan ona, benim gitmesinden yana olduğumu, fakat senin istemediğini söylerim. Evde barışı sağlamak için herşeyi yaparım. İstediğin bu değil miydi?

Sarışın kadın duraksadı. Düşündüklerinin bu kadar açık ortaya konmasından ötürü biraz şaşırmış gibiydi. Bu konuda Susan'la ters düşmek istemiyordu:

— Hayır, dedi. Bunu Susan'a söylemeni istemiyorum. Gerçekte, senin bu işe hayır demen için uğraştım, ama başaramadım. Tamam, tamam, sen kazandın.

— Bu işin, sonuçta nasıl olup da benim zaferim durumuna geldiğini doğrusu pek anlamadım. Her neyse, Susan'a bir şey söylemeni istiyorum. Ona, yarın sabah alana gittiğinde, orada bir uçuş yetki belgesi bulacağını söyler misin?

Kadın başını salladı:

— Bunu seve seve yapacağımdan hiç kuşkun olmasın...

Onikinci Bölüm

İLK bakışta, sanki bir kıtalararası yolcu jetine binmiş gibi oluyordunuz. Yalnız burada, kapıdan itibaren birkaç adım atınca pilot kabinine geliniyordu. Gözleme penceresinin önünde tek parça bir oturma yeri vardı. Bu pencerenin her iki yanına doğru uzaydan bir eğri boyunca yaklaşık 210 derecelik bir alanı gözlemek olanaklıydı. Üzerinde dört kişi için güvenlik kemerleri bulunan bu tek parça oturma yerine yanyana oturdular. Arkadan bir yerlerden hafif bir uğultu geldi. Susan'ın gözleri açıldı, ağzını sımsıkı kapattı ve heyecanını gizlemek için dudaklarını ısırdı. Titreyen parmaklarıyla kemerini bağlamaya çalışırken, aynı şeyi yapmakta olan Kaptan Sennes'e baktı. Uzay gemisine duyduğu hayranlık, ona hâkim olan olan ve onu uzayın sonsuzluklarına uçuracak olan adama hayranlığa dönüştü.

Sannes sessizce ona döndü; beline, göğsünün çevresine sarılmış ve başlığına tutturulmuş olan üç kemeri ayrı ayrı kontrol etti. Gemiye bindiklerinden beri ilk kez konuştu:

— Çevremdeki şeylerin ne kadar uyumlu olduğuna bir bak...

Susan öne ve yanlara eğildi, başını kaldırdı. Her üç kemer de yaklaşık otuz santimetrelik bir hareket olanağı tanıyordu. Sennes arkasına yaslandı ve yukarıda bir çengele takılı olan mikrofonu alıp ağzına yaklaştırdı ve bir şeyler söyledi. Susan tek bir sözcük bile duymadı, ama, onun kontrol kulesiyle konuştuğunu anlamıştı. Bu anı fırsat bilerek çevresini incelemeye koyuldu. Yaklaşık yarım metrelik bir panel ile ayrılmış iki cam bölme olduğunu gördü. Bunlardan biri geniş bir gözleme alanına sahip olan pencereydi. Öteki ise bir TV tüpünün parlak gö-

rünüşüne sahipti. Bu tüp de pencere büyüklüğündeydi ve ayaklarının altına doğru kıvrılıyordu.

Sennes, hemen hemen mide hizasına kadar çekerek dümeni ayarladı. Susan'a gülümseyerek baktı ve alt camı işaret etti. Önünde bir resim şekilleniyordu. Bu, uçaklarının dış yan görünümüydü. Uzun, kurt gibi burunlu, kanatları ve kuyruğu havada uçuşa göre yapılmış, akış çizgisi biçimli bir gövdesi vardı. Susan buna bakarken, gemi bulunduğu hangarda yükseldi ve bir çatı aralığından çıkarak gökyüzüne doğru süzüldü.

Hiçbir hareketin farkına varmayan Susan, bir an düş kırıklığına uğramış gibi oldu ve «Fakat ben hiçbir şey duymadım. Yoksa bu bir oyun muydu?» diye düşünmekten kendini alamadı. Birden pencereden baktı ve artık yerde olmadıklarını, yükselmekte olduklarını gördü. Spaceport'un bir bölümünü hâlâ görebiliyor ve şu anda ırmağın ötesini de seçebiliyordu. Birleşip ayrılan yollar, ormanlar, daha uzaklardaki dağlar...

— Sanki havada uçuyor gibiyiz, dedi Susan. Annesinin ailesini ziyarete gidişlerinden birinde, jete bindiklerinde, yolculardan biri de böyle söylemişti.

Adam başını salladı ve:

— Havada değil, boşlukta uçuyor gibi, diye düzeltti. «*Omnivulture*»nin uçmak için havaya ihtiyacı yoktur.

— Doğru, dedi kaptan. Bunları, atmosferde sarsılmayı önlemek için kullanıyoruz.

Susan oralı değildi; «*Omnivulture!*» diye sözcüğün üstüne bastı.

— Savaş sınıfıdır, dedi Sennes.

— Ne kadar müthiş bir isim!

— Ama çok güzel bir gemi.

— Çok kolay uçuyor gibi geliyor insana, dedi kız.

— Evet!.. diye cevap verdi adam kuşkuyla. Ardından geminin aletlerini kontrol etmeye koyuldu. İşe *Boarder* bilgisayarından başladı. *Boarder*, hemen hemen tam aşa-

ğıdaki gizli bir bölmede bulunan Baba bilgisayar 'besleme' işini tamamlamıştı. Bu her iki bilgisayar birbirleri arasında bilgi alışverişinde bulunurlar. Fakat bu alışveriş, onların arasındaki elektronik bir anlaşmadır. 'Baba' gıdayı sağlar, *Boarder* de kendine verileni tüketir. Bir dış gıda kaynağı olmaksızın gemiyi uçurabilir. Bununla birlikte, şimdiye kadar bunu hiç yapmadı. Aynı zamanda orada *feedback* de olmalıdır. Boarder'in *feedback*'i sanki parmağıyla bir menüyü gösterir gibidir. Şöyle demeye benzer: Bunlardan isterim ...bunu... bunu... bunu... ve bunu.

Kaptan Sennes'in yaptığı ufak bir işlemle *Omnivulture* 10.000 feet kadar yükseldi. Burada bulutlar pamuk yığınını andırıyordu. Bu sırada geminin gücünün yükseldiği ve hızlandıkları hissedildi. Kaptanın önündeki panelde yeşil bir ışık yanıp sönmeye başladı; bu, aşağıdaki bölmelerden birindeki bir mühendisin işini tamamladığını gösteriyordu. Sennes, aşağıdaki bilgisayarı kontrol etti ve geminin gücünü *norm*'a getirdi. Sennes, mühendisin diğer bir uzmana bakıp «Jüpiter düzeyi.» dediğini duydu.

— Jüpiter düzeyi ne demek?

Mühendis cevapladı :

— Şey efendim, *Omnivulture*'deki nükleer güç reaktörleri Jüpiter ya da Satürn'e doğru ateşlenmek üzere yapılmıştır. Güneşten sıyrılmayı denerken bunu hesaba katmalıyız. Sıyrılma hızına kadar ivme verilebilir ama, aslında şu anda deniz otobüsü yeteneğinde. Herhangi bir hızda yükselip de, sanki yerçekimi yokmuş gibi herhangi bir gezegenden aldığı nükleer destekle uçabilir.

— Hey! diye bağırdı Susan. Heyecanla bir şey gösteriyordu. Bulutların üzerinde birkaç mil uzunlukta mavilik vardı. Fakat şimdi bu mavilik aşağıda ve geride kalmıştı. Gökyüzü koyulaşmış, sonra da kararmıştı. Panelde başka bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Sennes Susan'a dönüp:

— *Boarder* bilgisayar *Anne* bilgisayar ile bağlantı kurdu, dedi.

Kız: «Ne demek o?» diye sordu.

— Yani, dedi Sennes, o sırada panelde beliren 'AC' harflerinin üzerine bastı. Şimdi ekranda, Spaceport'un 17.500 mil üstündeki bir yörüngede bulunan ve uzay istasyonu görevini gören peykteki mühendis görülüyordu. Bu tür istasyonlarda doğal olarak eğitim gören bazı öğrenciler de bulunurdu. İstasyonun Ana bilgisayarı ile *Boarder*'in bağlantı kurmasının mühendise bildirilmesi üzerine, adam sınıfa dönüp öğrencilere şöyle dedi: «Anne, bir *Omnivulture Boarder* ile bağlantı kurdu. Bunun ne demek olduğunu kim açıklamak ister?»

Kısa bir sessizlikten sonra bir öğrenci söz aldı. «Efendim, anladığıma göre bu *Boarder* bilgisayarlar yakın ya da uygun bir yerle bağlantı kuruyorlar. Belli bir *Anne* ve *Baba*'ya sadık değiller. Aynı zamanda kendi kod düzeneklerindeki herhangi bir masadan yemeğe gönüllüdürler. Eğer panel üzerindeki şu figürlerin kodlarını çözersem, bu *Boarder* alttaki bir *Baba*'dan beslenmeyi kesecek, atmosfere geldiğinde de, gıda sağlamak amacıyla *Anne* ile bağlantı kuracak. *Anne,* binlerce mil uzakta olsa bile, kalın atmosfer tabakası resepsiyon alanında bir girişim yaratacak, bu da, *Baba*'nın daha da uzaklaşmasına neden olacaktır. Uzaydaki hava boşluğu uzaklığı azaltan bir etki yaratacaktır.»

— Peki, neden yerdeki bilgisayara *Baba* diyoruz da, yukarıda, yani buradakine *Anne* diyoruz?

— Benzerlikten olsa gerek ,dedi bir başka öğrenci. Kadın, erkek gezegenin çevresinde sürekli dönen bir peyk gibi olduğundan.

Bu küçük tartışma Susan ile Sennes'in ekranından izlenebiliyordu. Bu kez Sennes tartışmayı Susan'la sürdürmeye başladı:

— Aslında bunun nedeni oldukça basit. Şimdi bize

Anne yol gösteriyor. Onun etki alanından çıktıktan sonra *Boarder* yönetimi ele geçiriyor. Eğer *Boarder*'e bir şey olursa, bu kez ben devreye giriyorum. Bundan sonra da galaksiyi denetlemeye başlarım.

— Ne demek o?

Sennes konuyu değiştirmek istedi:

— Bu şu demektir ki, diye gülümsedi. Ben bir kızla arkadaş olmak istiyorum.

Susan onaltı yaşındaydı. Hem vücut hem de akıl yönünden, az da olsa hâlâ çocuk özellikleri taşıyordu. Hiçbir zaman olduğundan daha büyük görünmek istememişti. Şimdi orada oturmuş, bir savaş yaratığının içinde sonsuzluğu seyrediyordu. Bu, onun yaşamında çok önemli bir andı. Ona bu mutluluğu sağlayan bu yetenekli adama karşı kendini borçlu hissediyordu. Hiç kimsenin «kız arkadaş»ı değildi. Tam bir açıklıkla bunları ona anlatırken birden durdu ve:

— Ben bir *moocher* olabilirim, dedi. Bu, Dolores'in hiçbir zaman anlamadığı bir şey. Lee'nin kız arkadaşı olduğumu sandı. Marianne de Mike için aynı şeyi düşündü. Bir *moocher* olmaya son vermenin herhangi utanılacak bir yanı yok. Bir erkek arkadaşı elden kaçırmak boşanmaya benzer. Buna göre... durdu ve Sennes'e hoşgörülü bir gülümsemeyle bakarak: Senin *moocher*'ın işte burada, dedi. Sack?

Sennes yirmisekiz yaşındaydı:

— Benimle evlenir misin Susan? dedi büyük bir ciddiyetle. Hiçbir karşılık vermeyen kıza uzun uzun kendinden söz etti. Ondokuz yaşında uçuş eğitimini tamamlamış ve özel bir göreve seçilmişti. Sonra iki yıl uzay servisinde çalışmış, bir yıl kadar Boredom'da astreoid madenciliği yapmıştı. Servise geri döndüğünden ötürü pişmanlık duymuyordu. Fakat, dedi. Bundan sonra yuva kurmam için ihtiyacım olan tek şey sensin!

Sonra koltuğunda yana doğru döndü, kıza doğru eğildi

ve onu kucakladı. Güvenlik kemerlerinin varlığı bu hareketine engel olmamıştı. Kızı kendine çekti. «Gördüğün gibi» dedi. «Bu gerçek bir aşk koltuğu.»

Susan oldukça rahatsızdı. Başını ve gövdesini bastıran kemerler oldukça canını acıtıyordu. Susan kucaklanmak istese bile, bu durumda bir zevk vermiyordu. Tüm kaslarının kasıldığını hissetti ve güçlükle:

— Beni normal konumuna bıraksan daha iyi olacak sanıyorum, dedi.

— Hemen şimdi, dedi Sennes. Bu sırada diğer kolunu çevresinde dolandırıp elini kızın başına koydu. Yavaşça ona doğru yaklaştı, kıza doğru eğildi ve yanağını onun yanağının üstüne koydu. Görüyorsun, dedi. *Jabber* düzeyinde sevgi de olanaklı.

— *Mooching*, dedi Susan, yanak yanağa. Fakat ben sizin *moocher*'ınız değilim Kaptan Sennes. Lütfen beni bırakın.

Bu sırada genç subay panelde bir ışığın yandığını gördü. Aceleyle kızı serbest bıraktı. Dikkatli olmaya çalışıyordu. Kızı uyardı:

— Hazırlan. Kemerlerini bağla!

Kızın vücudu kasıldı. Fakat o hâlâ kollarını ona dolamış tutuyordu. Kızı hafifçe koltuğundaki eski rahat durumuna bıraktı. Sonra kendisi de konumunu düzeltti. Ardından konuşmaya başladı: Tombaugh'a yaklaşıyoruz, iki dakika sonra ineceğiz. Bildiğin gibi Tombaugh, bir *Baba* bilgisayarı alabilecek kadar geniş ve iki mil kalınlığında bir yerdir. Şu ana kadar yetenekli bir *Baba Omnivulture*'yi yönetti.

— *Omnivulture*'ı sevmeye başladım, dedi Susan. Fakat adı çok dehşet verici.

— Düşünceni değiştirebilirsin, diye karşılık verdi adam. Gelecekte onu düşmanla karşılaştığında görürsen böyle düşünmeyeceksin. *Omnivulture*, silahlı savaşlarda gerçek

bir alt-aşama göreve sahip. İşe yaramaz şeylerin dosdoğru üstüne gidiyor ve onları yiyip bitiriyor.

— Yani, dedi Susan. Yaklaşıp saldırıyorsunuz, öyle mi?

Sennes ona baktı ve gülümsedi:

— *Boarder* ve ben yaklaşıyoruz, kalanını *Omnivulture* tamamlıyor.

O sırada küçük ay Tombaugh, insan yapısı kubbeleriyle göründü. Plastik kubbeler dünyadan gelen ışığı yansıtmaktaydı:

— Daha önce hiç uzaya çıkmadığına göre, dedi Sennes, Tombaugh'u ayırt etmenin ne denli güç olduğuna dikkat etmeni istiyorum. Yüzeyi tümüyle yansıtmasız. Sanki uzayın karanlığına benziyor.

Susan eğilip, gözleme penceresinden karanlığa doğru baktı. *Omnivulture* karaya inmek üzere yavaşlamıştı. O sırada kubbelerin ışıkları farkedilmeye başlandı. Aynı anda bir kapı açıldı. Bir oyuncak kapıyı andırıyordu. Sonra açıklık büyümeye başladı. Panelde bir ışık yandı ve gemi, önünde açılan hangara doğru yavaş yavaş girdi.

— İşte geldik, dedi Sennes ve önündeki direksiyonu aşağı doğru çevirdi. Otuzsekiz dakikada kırk-üç-bin mil. Fena sayılmaz. En yüksek hızımız dakikada binbeşyüz milin üzerinde.

— Fakat ben hiçbir şey hissetmedim, dedi Susan.

— Bunu niçin *Boarder*'a teşekkür etmeli, diye karşılık verdi Sennes. Alışkın hareketlerle güvenlik kemerlerini çözüyordu. Tümünü çıkarıp attığında kız daha dizlerindekini çözebilmişti. Bunun üzerine kıza dönerek: Bırak sana yardım edeyim, dedi. Kızın kemerlerini çözdükten sonra eğildi ve dudaklarına yakın bir yerden yanağını öptü. Kız geri çekilmeye çalıştıysa da onu bırakmadı ve Bir dakika, dedi. Bir kere, dudaklarından değil yanağından öptüm.

— İyi geceler mi, yoksa hoşçakal mı diyorsun? diye sert bir ifadeyle sordu kız.

— Hayır, *tabii ki hiçbiri değil.*

— Birlikçiler yalnız ayrılırlarken öpüşürler. Bu hoşçakal öpücüğüdür.

— Hoşçakal demenin özel bir türü bu, dedi Sennes. Şimdi *Omnivulture*'ye de birkaç saat için hoşçakal diyeceğiz. Önce bir yemek yiyelim, bazı gösteriler seyredelim, ardından akşam yemeği ve belki bir gösteri daha. Sonra da gemimize binip gezegenimize dönebiliriz. Ancak o zaman dünyanın diğer yakasına inmiş olacağız. Oradan Spaceport'a gitmek için bir saatlik yolumuz var. (Durdu) Ne dersin, tamam mı?

Kız başını salladı. Heyecandan yanakları pembeleşti. Bir süre durduktan sonra. «Bütün bunlar için üzerimde uygun bir kıyafet yok ki,» dedi.

— Burada kimse yok, dedi genç subay ve gülümseyerek ekledi. Senin kimin kızı olduğunu bilseler kesinlikle alkışlamaya gelirlerdi.

Susan sakince cevapladı:

— *Jabber*ler babalarından ötürü kendilerine ayrıcalıklı davranılmasına izin vermezler.

Adam bir kahkaha attı:

— Hadi, canım. Kabul et ki, bu yaşlı *booter*'la biraz gururlanıyorsun.

Susan onu dikkatle süzdü:

— Galiba *jabber*'leri yanlış tanıyorsun. Bu tür gevezeliklerden hoşlanmazlar.

Sennes sustu. Uzun, makinaya benzer, garip bir şeyin içinden geçiyorlardı. Adam ilgiyi başka yöne çevirmek için sol tarafı göstererek:

— Buradan, dedi. Ardından. Bu küçük ayın öyküsünü biliyorsun, değil mi? diye sordu.

Susan umursamazca başını salladı:

— Kaçınmak çok zor. Okullar bizi tıka basa uzay saç-

malıklarıyla dolduruyorlar. Ne kadar büyük bir zaman kaybı. Uzay, gerçek dünyadan gelen yabancılar içindir. Bunu biliyor muydun? Senin geldiğin yer de orası değil mi? Gerçek dünya?

Kızın bu tür konuşması Sennes'i düşünmeye itti. Belleğinde birtakım görüntüler canlandı ve bunları büyük bir özenle kıza açıkladı.

— Konuyu düşündüğümde, aldığım eğitime göre bütün bildiklerimi teker teker hatırlıyorum, dedi.

— Neyi?

— Tombaugh'yu. Sen şimdi onun hakkında bildiklerini unuttun mu yani?

— Oh, dedi Susan. Tabii ki hatırlıyorum.

Uygun bir ortam değildi belki ama, Susan yine de sessizliğe gömülüp, bu gezegen konusunda okulda öğrendiklerini hatırlamaya başladı. Kitabının sayfaları arasında bulunan gezegenle ilgili bilgiler aklına geldi. Gezegeni bulan kişi olan Profesör Clyde Tombaugh'un anlattıkları da...

Onun anlattıklarına göre Dünya, uzun oluşumu süresince, yarım mil çaplı bir büyüklükte olanlar da dahil olmak üzere pekçok meteor yakalamıştı. Profesör bunlara, Dünya yörüngeli cisimler, küçük aylar demişti. Ve tüm ömrünü bu gezegenlerin özelliklerini araştırmaya adamıştı .Doğal olarak da, insan uzaya çıktıktan sonra pekçok küçük ay bulmuştu ve bunların en büyük olanına da Tombaugh adını vermişti.

SAAT dokuzdan önce telefon kısa kısa çaldı. Çok sinirli görünen Estelle telefonu açtı.

— Anne! (Susan'ın sesiydi bu) Şimdi Tombaugh'dan ayrılıyoruz. Peter, saat onda beni eve bırakacağını söylüyor.

Kadın dudaklarını kıpırdattı ve adı tekrarladı. «Peter.» Fakat bunu yüksek sesle söylemedi. Kaşlarını düşünceli düşünceli kaldırdı. O anda bunun Kaptan Sennes'in ilk adı olduğunu hatırladı. Bununla birlikte söylediği tek şey «Bekleyeceğim» oldu.

— Babam evde mi?

— Henüz gelmedi.

— Beni arayan oldu mu?

— Bir kız aradı, fakat adını söylemedi.

— Tamam. Görüşmek üzere, anne.

Telefonun kapanma sesi duyuldu. Sarışın kadın ahizeyi yerine koydu ve bütün günün yorgunluğuyla kendini koltuğa bıraktı. Birden yüksek sesle söylenmeye başladı: «Şimdi ayrılıyorlarmış!» Bir süre, gözleri kapalı olarak uzanır gibi oturdu orada. Aklına takılan bir düşünceyle gözlerini açtı. Telefona uzandı ve tuşlara bastı. Zil sesini duydu ve telefon açıldı. Kocası karşısındaydı.

Susan'ın söylediklerini ona aktardı ve «Tombaugh şu anda nerede?» diye sordu.

— Gezegenin diğer tarafında. Merak etme. *Omniculture* söylenen saatte onları kesinlikle eve yetiştirir.

— Omni... kim?

— Sevgilim, dedi kocası alçak sesle. Şu anda seninle konuşamam, çok meşgulüm.

Kadın telefonu kapattıktan sonra John Lane ahizeyi

yerine koydu ve komisyon üyelerine döndü. Yaklaşık sekiz saattir toplantıdaydılar:

— Arayan karımdı, dedi üyelere. Kızımız hakkında endişelenmiş. Bir uçuş görevlisiyle Tombaugh'a günlük bir geziye gitmişti. Baylar, karımın sesindeki endişeyi duyduğumda, bizim ileri gözetleme gemilerimizin birinin bu gizemli tahribatı konusunda herhangi bir açıklamanın aleyhinde oy kullanmaya karar verdim. Gelecek hafta uygun bir zamanda orada ne olup bittiğini anlamaya çalışmalıyız. Eğer o, gerçekten düşman ise, o zaman filoyu alıp oraya saldırırım. Fakat bu konuda herhangi birilerini uyarmanın yararı olmaz. Sanırım bu gezegen halkının önemli bir bölümü, Plüton-Neptün hattının öte yanında yabancı bir filonun bulunduğunu duysa, çılgına dönecektir. Sizin de bildiğiniz gibi baylar, oval yörüngesinde olan Pluton bazı yıllar dünyaya Neptün'den daha yakın olacaktır.

Lane'nin evinde telefon çaldığında Estelle açtı. Karşı taraftan tanıdık bir kız sesi duyuldu:

— Susan'dan haber alabildiniz mi?

— Onda evde olacak, dedi kadın. Daha önce arayan da siz miydiniz?

— Evet. Ondan sonra yine ararım. Hoşçakalın, dedi ve telefonu kapattı. Estelle, sanki karşısında biri varmışçasına: «Bir bu eksikti. Bir dizi sır» diye söylendi.

Üç blok ötede, telefonu kapayan kişi, Dolores Munroe, telefon kulübesinden çıktı. Yüzünde fareyi kapana kıstırmış bir kedi ifadesi vardı. Susan'ın annesinden almayı başardığı bilgi sayesinde sanki zafer kazanmış gibiydi. Bir kafeteryaya varıncaya kadar ağır ağır yürüdü.

Saat 21.20... Kafeteryada daha fazla kalamayacak kadar sinirli görünüyordu. Kalktı ve karşı caddeye geçerek yürümeye başladı. On dakikada Lane'nin evine vardı ve gizlenerek beklemeye başladı. Bunu izleyen yirmi üç dakikada dört kez yer değiştirdi. Her seferinde kapıyı görebi-

lecek biçimde konum alıyordu. Sonunda bir ağacın arkasında karar kıldı.

Ona yedi dakika kala, Peter Sennes ile Susan uzaktan göründüler. Evin önüne geldiler, bahçe kapısından girip iç kapıya doğru yürüdüler. Dolores hızla bir başka ağacın arkasına geçti. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Kız ve adam verandada duruyorlardı.

Sennes kapıyı anahtarla açtıktan sonra Susan'a döndü ve anahtarı ona uzatarak:

— Sana, sizin yönteminizle hoşçakal demek istiyorum, dedi.

Susan ona yanağını uzattı. Adam hafifçe öptü. Kızın yüzü değişti ve kendini geri çekerken:

— Hoşçakal mı? Yoksa iyi geceler mi demek istedin? diye sordu.

Adam gülümsedi ve başını sallayarak:

— Ben bir erkeğim Susan, dedi. Ve bir erkek bir kadını arzular. Bugün anladım ki sen bir *jabber*'sin, hepsi bu!

— Fakat, diye itiraz etmek istedi kız. Seninle birlikte olmaktan hoşnutum. Oldukça farklıydı bu beraberlik. Senin gibi biriyle gezdiğim o yerler bana çok ilginç geldi.

Kız konuşurken erkeğin yüzüne bakmıyordu. Adam nazik bir sesle konuştu:

— Teşekkürler Susan, iltifat ediyorsun. Buradan ayrılmama yalnızca birkaç hafta kaldı. En iyisi seni elden geldiğince çabuk unutmak. Eğer sapasağlam geri dönersem... Seni daha büyümüş bulacağım. O zaman bu beraberliğin bir anlamı olur.

Sennes konuşurken kıza çabucak bir göz attı. Artık hiçbir şey sormuyordu. Duygulanmıştı. Hafifçe eliyle erkeğin koluna dokundu. Bu sanki onun beklediği bir işaretti. Kızı yavaşça kollarının arasına aldı:

— Peki, şimdi bir hoşçakal öpücüğü alabilir miyim, di-

ye sordu. Kızın karşılığını beklemeden de onu dudaklarından öptü.

İşte bu Dolores'in beklediği andı. Ağacın arkasından fırladı, bahçe kapısına doğru ilerledi ve «Sahtekâr!» diye bağırdı.

Adam kızı bıraktı. İkisi birden dönüp baktıklarında Dolores'in caddeden aşağı doğru gittiğini gördüler. Sennes Susan'a baktı. Şaşırmıştı. Kızın yüzü allak bullaktı:

— Bütün bunlar ne demek oluyor Allahaşkına? diye sordu.

Susan, titrek bir sesle:

— Bu Dolores, dedi. Benden nefret eder. Beni dudak dudağa öpüşürken gördüğünü birliğime rapor edecek!

— Oh! dedi Sennes. Bu şaşırtıcı bir gelişmeydi. Bir an ne yapması gerektiğini düşündükten sonra, Susan'ı aceleyle iç kapıya götürdü. Sen içeri gir. Ben gidip Dolores'i yakalayacağım ve onunla konuşacağım, dedi.

Susan'ın cevabını beklemeksizin bir sıçrayışta merdivenleri indi. Bahçe kapısını açmaya gerek görmeksizin duvarın üstünden atladı ve koşmaya başladı. Arkasından gelen ayak seslerini duyan Dolores dönüp geriye baktı. Korktu ve kaçmaya başladı. Sennes ona seslendi:

— Canını yakmaya niyetim yok. Yalnızca seninle biraz konuşmak istiyorum!.. Sesi sakin ve güven vericiydi.

Kız durdu ve adam yanına gelince:

— Susan'ın *booter*'ı sen misin? diye sordu.

Bunu bir sessizlik izledi. Her ikisi de birbirlerini süzmeye başladılar. Sonunda Sennes:

— Böyle güzel birinin peşinden koştuğumu doğrusu bilmiyordum, dedi. Ardından onun sorusuna karşılık vermek üzere, Susan mı? dedi. Hepsi o kadardı. Ona yalnızca *hoşçakal diyordum*.

Dolores yeniden eski soğukkanlılığına kavuştu. İnanmaz bir yüz ifadesiyle gülümsedi:

— Daha çok aşk dolu bir öpücüğe benziyordu, dedi.

— Kesinlikle öyle bir şey yok. Yalnızca hoşçakal dedim ona. Umarım gördüklerini unutursun.

Dolores karşısındaki adamı inceden inceye süzdü:

— Bazı şeyleri unutmam ya da hatırlamam duygularıma bağlıdır, dedi.

Sennes üsteledi:

— Eğer unutursan çok sevinirim.

Dolores'in buna verdiği karşılık, sırtını dönüp yürümek oldu. Birkaç adım gittikten sonra geri döndü ve gülümseyerek:

— Gelmiyor musun? diye sordu.

Gerçekte bu gereksiz bir soruydu. Adam çoktan kararını vermiş ve kızın arkasından yola koyulmuştu. Çekinerek kolunu kızın omuzuna attı. Onun kendisini çekmediğini görünce daha da sokularak: «Çok güzel bir kızsın,» dedi.

— Beni Susan'a göre nasıl buluyorsun?

— Sen de yanına yaklaşılmayan güzellerden misin?

Sennes, olup bitenleri kıza unutturmaya çalışıyordu. Dolores yavaş yavaş istediği noktaya geliyordu:

— Aa, şuna bak, dedi kız. Bir kere Susan yanına yaklaşılmaz biri gibi durmuyor.

Adam, deneyli birinin edasıyla:

— Beni çok şaşırttı, dedi. Susan'ın görüş açısından bakarsan çok şaşırtıcı.

Yanındaki kız bir an dönüp ona baktı:

— Sen, dedi, pek öyle kızları şaşırtacak bir tipe benzemiyorsun. Sen oldukça dürüst, namuslu ve dolambaçsız birisin.

— Galiba, dedi Sennes yavaşça. Birbirimizi anlamaya başlıyoruz. Konuşurken kızın önüne geçti ,onu kollarından aldı ve dudaklarından öptü. Sonra geri çekildi, kızın gözlerinin içine bakarak: Bak, dedi. Ne kadar ilginç olabiliyor.

Dolores o anda *jabber* olduğunu tümüyle unuttu. Uzun

zamandır bu yaşta, olgun, hele hele böylesine yakışıklı bir erkek tarafından öpülmemişti. Soluğu kesilmişti. «Sanırım birbirimizi anlıyoruz,» dedi. Bu, aynı zamanda daha uzun bir öpücük isteğini belirtiyordu. Genç subay bunu kolaylıkla anlayabilecek bir adamdı. Yeni ve uzun bir öpüşmenin ardından Dolores geri çekildiğinde: «Eğer Susan'ı ele vermezsem, benim için onu bırakır mısın?» diye sordu.

— Sen ne kadar sessiz kalırsan senin için o kadar iyi olur, diye cevapladı adam. Herşeyden önce o patronumun kızı. Onu kızdırmak istemem.

Esmer kız ona bakmaksızın derin derin düşünüyordu. Konuşmaya başladığında hem adama hem de kendine sesleniyor gibiydi:

— Eğer onu rapor edersem, belki de bir yolunu bulup bu suçlamadan sıyrılabilecek. Ama eğer biri beni seninle görmüş olursa o zaman, Susan'ın ve benim oyun oynadığımızı düşünebilirler. O zaman da bana inanmayabilirler.

Sennes ilgiyle sordu:

— Bu işler her zaman böyle karmaşık mıdır?

Dolores kendini savunurcasına:

— Hayır. Birlik üyeleri gördüklerini saklamazlar. dedi.

Gözlerini hafifçe kısıp ne yapması gerektiğini düşünürken adam eğilip onu bir kez daha öptü. Ayrıldıklarında her ikisi de soluk soluğa kalmışlardı. Sennes:

— Bak hayatım... bilmek istediğim tek şey anlaşıp anlaşmadığınızdır, dedi.

Kızın yüzü birden değişti. Susan'ı falan unutmuştu. Fısıldar gibi bir sesle:

— Evet anlaştık, dedi.

Sarmaş dolaş oldular ve hızla tekraylı metroya doğru gözden kayboldular.

* * *

Lane'lerde Susan, geçirdiği günü ayrıntılı olarak anlatıyordu. Konuşma bittiğinde Estelle ayağa kalktı, kızını öptü ve iyi geceler diledi:

— Baban bu akşam çok geç gelecek, dedi. Yatsak iyi olur.

— Birkaç dakika daha oturup bir içki almak istiyorum, dedi Susan. Gerçekte derdi içki değildi. İçkisini hazırlayıp geri döndüğünde annesinin gitmiş olduğunu gördü. Telefona gitti, tuşlara bastı ve beklemeye başladı. Bir süre zil çaldıktan sonra telefo naçıldı. Mike'nin sesi duyuldu.

— Mike, dedi kız. Ben Susan. Hâlâ yatmadığını düşünerek telefon ettim.

Mike: Aradığın iyi oldu Susan. Acil bir durum var. Senin yapabileceğin bir şey yok, fakat bilgin olsun yeter. Arkadaşlar Bud Jaeger'e, babasına karşı yardım etmeye gittiler.

— Şimdi mi?

— Evet. Sen ne söylemek istemiştin?

Uygun bir zaman değildi ama, Susan tüm gücünü toplayıp söylemeye karar verdi:

— Sana söylemek zorundayım, Mike, diye söze başladı. Bu gece, eve geldiğimde, Kaptan Sennes dudaklarımdan öperek bana veda etti. Bu gerçek bir hoşçakal öpücüğüydü.

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu. Ardından «*Sack*» dedi Mike.

Telefon kapandı.

Ondördüncü Bölüm

LANE'lerin evine çok uzak olmayan güzel bir evde, bir adam ve bir kadın erkenden yattılar. Telefonları çalmaya başladığında çoktan uykuya dalmışlardı bile. Adamın uykusu ağır olmalıydı ki telefonu duymadı. Uyku sersemi kadın el yordamıyla ahizeyi kaldırdı. Telefondan sesler geliyordu. Kadın kısa bir süre dinledikten sonra doğrulup oturdu, ışığı yaktı. Otuzbeş yaşlarında güzel bir kadındı. Işığa sırtını dönen adam hâlâ uyuyordu. Kadın onu hafifçe sarstıktan sonra uyandı. Kırk yaşlarında ve yakışıklı bir adamdı. Kadın:

— Arthur, dedi. Senin koruman altındaki bir birlikten tanıklık yapmak üzere aranıyorsun!

Adam gözlerini ovuşturdu. Saatine uzandı, baktı, zamanı görünce:

— Bu saatte mi? diye bağırdı. Telefonda kim var?

— Lee David.

— Oh, Lee!.. (Yatakta aceleyle doğruldu, telefonu aldı ve konuşmaya başladı) Olay nedir? (Durdu) Peki, adres neresi? (Karısı kâğıt kalem yetiştirdi ve ahizeyi kadına verip adresi kâğıda yazdı) Dinle, Lee! Giyinmek zorundayım. On dakikaya kadar orada olurum. Bu arada çocuğu korumak için ne gerekiyorsa onu yapın... Bud... Adı ne demiştin?.. Sana da *Sack!*

Ardından hızla giyindi ve dışarı fırladı.

Bütün gün ortalıkta olmayan görünmez gözlemci Jaegerlerin evine geldiğinde, «Kızıl Kedi» birliğinin erkek üyelerinin evin girişinde dolaştıklarını gördü. Bud da onların arasındaydı.

Gözlemci evin kapısının kapalı olduğuna dikkat etti. Fakat veranda ve içerisinin ışıkları yanıyordu. Bununla birlikte içeride olup bitenleri anlamak güçtü.

— *«Ne oldu, oğlum?»* diye sordu baba endişeyle.

Bud, cevap vermeden önce kapının önünden biraz uzaklaşıp yakına geldi. Ardından anlatmaya başladı:

— *«Bay Jaeger bu gece evde kaldı. Ayıktı, yani kendinde gibi görünüyordu. Sonra ilk kez benim birlik rozetimi gördü. Çılgına döndü ve beni dövmeye başladı. Bunun üzerine karısı harekete geçti, -biliyorsun karısı benim ne yaptığımı biliyor- ve birliğe telefon etti. Sonunda da gördüğün gibi karşı karşıya gelindi. Tabii bu çok kötü bir durum. Şimdi köşedeki bara gitti. Bizler de karşılaşmak için onu bekliyoruz.*

— *«Burada değildim, o nedenle sana yardım edemedim, özür dilerim,»* diye konuştu baba.

— *«Gerçekten çok ciddi bir durum değildi,* dedi oğlan. *«Bana tam üç kez vurdu, ama her seferinde sertliğe çarptı, parmakları kırılıyordu neredeyse. Bunun üzerine vurmaktan vazgeçti. Sen neredeydin?*

— *«Lane'nin eviyle, Desmond'un evi arasında mekik dokuyordum. Sürekli olarak hangardaki havalanmaları gözlüyordum. Çok önemli bir karar verilmek üzere olduğunu hissediyoruz. Bu nedenle de Lane'nin, özellikle ilk birkaç gün içinde nerelerde olacağını dakikası dakikasına izlemek ve bilmek zorundayız. Senin evde güvenlikte olduğunu düşünmüştüm.»*

Gözlemcinin, uzaktan Lee David'in geldiğini görmesi üzerine telepatik görüşme kesildi. Topluluk, ayak seslerini işiterek caddenin o yanına doğru seyirtti. Lee onları bir araya topladı:

— Bud, sen burada kal. Tanığımız Bay Arthur Laurieux geldiğinde ona bizim nereye gittiğimizi söyle. *Sack,* Bud?

— Yani ben sizinle gelmiyor muyum? diye itiraz etti Bud.

— Ebeveyninin çocukların gözleri önünde incitilmesi birlik üyelerimiz için sakıncalı bulunmuştur. *Sack?*

«Kızıl Kedi»lerin sarışın lideri çevresindekilere döndü

ve «Haydi *jabber*'ler» dedi. Başka söz etmeksizin önlerine düştü ve yürümeye başladılar. Caddede uzun bir sıra yapmışlardı. Bir süre sonra ayak sesleri duyulmaz oldu.

Onlar gidince, Bud babasıyla telepati kurdu:

— *«Neden onları izleyip de ne yaptıklarını bana anlatmak üzere gitmeye kalkışmadın?»*

Görünmez gözlemci, orada, yerden birkaç ayak yukarıda duruyordu. Başını salladı:

— *«Henüz değil,»* diye cevap verdi. *«Lütfen dikkatli ol. Bunalım burada. Benim seninle ilgili olarak tek amacım, senin bu gezegende ajanlık yaptığın farkedilinceye kadar seni korumaktır. Seni korumak dışındaki ana görevim, Lane'yi izlemek. O bizim için kilit adam. Hareketleri anlamlı. Şimdi sen burada bekle, ben Lane'nin evine gidip bundan sonraki metrodan kimlerin çıkacağına bakmalıyım. Her elli dakikada bir işliyor bu metro trenleri ve yolcuları, kimi zaman iki, kimi zaman üç vagon taşıyor. Lane'nin bunlardan birinde olup olmadığından emin olmalıyım. Bu üç dakikamı alır. Ben, bu gibi durumlarda bir dakika öncesi ve bir dakika sonrası için zaman ayırıyorum. Buna göre ancak beş dakika burada olabilirim. Sen gelişmeleri buradan izle.»*

—*«Elinden geldiğince çabuk gel,»* dedi çocuk. *«Çünkü ben, bu kriz döneminde birkaç gün daha bu adamla beraber yaşamak zorundayım, değil mi?»*

— *«Öyle. Elimden geleni yapacağım,»* diye yatıştırdı onu babası.

Görünmez gözlemci, durumundan dolayı yalnızca düşüncede bir görüntüydü. Her zamanki gibi düşünce hızıyla sıçradı, beş dakika bekledi... Lane hâlâ yoktu... ve sonra kendini, söylediği zamandan bir dakika önce barın yakınındaki bir sokak köşesine çevirdi. Delikanlılar bara bir dakika önce gelmişlerdi. Mike Sutter'in, iri yarı Albert'le birlikte bara girmesine ve Jaeger'i konuşmak üzere dışarıya çağır-

masına karar vermişlerdi. Kalanlar sinirli sinirli dışarıda bekliyordu.

Mike bara girdi. İçeride avaz avaz kötü bir müzik çalıyordu. Jaeger bir başkasıyla birlikte köşedeki bir masaya oturmuş içmekteydi.

Mike, Jaeger'in masasına doğru yürüdü ve beş adım kala durdu. Müzik susuncaya kadar bekledi, bitince «Bay Jaeger» dedi. Bu, genç bir ses olmakla birlikte bir erkeğin cesaretini taşıyordu. Daha da önemlisi kelimeler çok sert bir tonda çıkıyordu. Jaeger bu ses tonunu bir başkasıyla karıştırmış ve ürkmüş olacak ki, ayağa fırladı ve büyük bir incelikle, iki büklüm: «Evet efendim. Nedir efendim?» diye sorular sormaya başladı.

Çok sarhoştu. Derken, Mike'yi farketti ve onun bir çocuk olduğunu görünce bozuldu.

Mike, «Bay Jaeger,» dedi yeniden. «Kızıl Kedi birliği dışarıda, oğlunuz hakkında konuşmak için sizi bekliyor.»

Jaeger, «Benimle mi konuşuyorsun, delikanlı?» diye sordu. Sonra da Mike'nin söylediklerinin bilincine varıp öfkeyle üzerine yürümek istedi. Sendeledi, birkaç adım attı ve yere düştü. Düşerken orasını burasını çarpmıştı. Bu sırada dışarıda sabırsızlıkla Mike'yi ve Jaeger'i bekleyen birlik üyeleri, geçen dakikalara rağmen hiç kimsenin dışarı çıkmaması üzerine içeriye birini göndermişlerdi. Gelen çocuğu gören Mike: «Onun bir cankurtarana gereksinimi olacak,» dedi. Spaceport'da çok düzenli işleyen sağlık hizmetleri sonucu, dört dakika içinde cankurtaran barın önüne gelmişti.

O sırada Bud ile birlikte gelen Bay Arthur Laurieux çevreye bakınıp bir şeyler anlamaya çalıştı. Oradaki birkaç kişiye ne olduğunu sorduğunda, hiçbir kavga olmadan, adamın sarhoşluktan düşüp yaralandığını anladı.

Bay Arthur eve gece yarısından sonra döndüğünde, yatak odasına girip de ışığı yakınca karısı uyandı ve: «Ne oldu?» diye sordu.

— Anlatsam bana inanmayacaksın ama, dedi, bütün olanları bir kelimede özetleyebilirim: Hiçbir şey.

— İki saatte hiçbir şey olmadı mı? dedi kadın şaşkınlıkla.

Aynı saatlerde, kentin bir başka yerinde, Kaptan Peter Sennes bodrum katındaki dairesine girdi. İçeri girdiğinde ışıklar yanıyordu. Aynı daireyi paylaştığı yüzbaşı yatağına uzanmış kitap okuyordu. Sennes yatağına oturdu ve soyunmaya başladı. Arkadaşı sonunda başını kitaptan kaldırıp ona baktı ve «Telefonunu alır almaz büyük bir hızla burayı terkettim,» dedi.

— Sağolasın, dedi Sennes.

— Galiba, dedi arkadaşı, senin küçük *jabber*'i buraya getirdin.

Sennes kalktı, gerindi:

— Evet, benim küçük *jabber*'lerden biriyleydim, dedi.

Adam önce bir şey anlamadı. Sonra başını beğeniyle salladı:

— Bunu nasıl başardığını gerçekten anlayamıyorum. Bu dişi *jabber*'ler mekanik kalpliler ve ellerinde de birer kutsal kitap var. Ama eğer birlikleri seni *jabber* avcısı olarak yakalarsa sonun geldi demektir.

Sennes umursamaz görünüyordu:

— Bu gece büyük ikramiyeyi kazandım. Güzel Dolores'i. Bir panter kadar ateşli, bir kedi yavrusu kadar uysal. Susan gibi...

— Ben de ona ne olduğunu merak etmiştim.

Sennes soğuktu:

— Bu gece ona da hoşçakal öpücüğü verdim. Yakında o da peşime düşer, diye söylendi, sonra banyoya gitti, bir süre sonra pijamalarını giymiş olarak döndü.

Genç subay arkadaşı ona dönerek:

— Niçin Susan'la evlenmiyorsun? diye sordu.

— Ben budala değilim, dedi Sennes.

Arkadaşı:

— Böyle büyük bir adamın kızıyla evlenmek kötü mü yani? diye sormadan edemedi.

Sennes tembel tembel yatağa oturdu. Ardından cevap verdi:

— Ben sürekli uçan bir uzay subayıyım, Harry. Bazı büyük keşiflerde bulunmak, bu tür gezilere katılmak istiyorum. Geride bir kadın bırakmak çok zor. Bana ayak bağı olabilirler. Bu nedenle istemiyorum evlenmeyi.

— Susan cana yakın bir kız, dedi Harry.

Sennes yatağının kenarındaki ışığa uzanıp söndürdü ve:

— Hepsi öyle!.. diye söylendi...

Onbeşinci Bölüm

UZUN, modern, tanka benzeyen bir araç, Uzay Kontrol binasının birinci katından çıkmakta olan John Lane ve Desmond Reid'i bekliyordu. İki adam sessizce çelik araca girdiler. İçi bir denizaltıya benziyordu. Heryerde makinalar vardı. Desmond Reid'i girişe yakın küçük bir kapıya götürdü. Derken kendilerini daha geniş bir bölmede buldular. Köşede bulunan bir kontrol panelinin karşısına keskin bakışlı bir adam oturmuştu. Diğer kenarlarda koltuklar vardı. Bunlardan ikisine ki, oldukça rahattılar, Lane ve Reid oturdular.

Tam arkalarından dış kapının kapanma sesi geldi. Kuvvetli basınç valfları kapıyı kapalı tutuyordu. Bu gürültü bittikten sonra bu küçük araç hareket etmeye başladı. İçeride pencere olmadığından nereye gidildiği farkedilemiyordu.

İlk sözü panelin önündeki adam aldı:

— Baylar, dedi. İzin verirseniz size kendimi tanıtayım. Ben Dr. Yanlo'yum. Fizikçiyim ve bu göreve yeni getirildim. Burada gördüğünüz bu karmaşık aygıttan sorumluyum. Birçok yardımcı ve iki sürücü var. Tabii ki ilk işimiz Bay Reid'i evine bırakmak. Asıl görevimiz ise, Komutan Lane'ye evine kadar eşlik etmek ve şu anki bunalım atlatılasıya dek onu ve evini sürekli gözlemek, korumaktır. (Adam konuşmayı sürdürdü) Şu anda, gözlem odası dediğimiz yerde bulunmaktasınız. Eğer solunuza bakarsanız, orada bir manzara resmi yerine enerji sembollerini gösteren bir ekran göreceksiniz.

Bu Lane'nin tanıdığı bir aygıttı. Ekrandaki hafif mavi parıltı, ona büyük opak bir cam görüntüsü veriyordu. Cam, siyah metal bir çerçeve içine yerleştirilmişti. Aygıt bütünüyle zırhlı aracın arkasına doğru uzanıyor gibi gö-

rünüyordu. Bu ekrandan, büyük makinanın çıkıntı yapmış kısmını görmek olanaklıydı.

Ekranın önünde küçük ışık partikülleri oynaşıyordu. Sonra şekiller ve dalgalar belirmeye başladı. Fakat bunların hareketi tek yönde değildi. Bu tek yönlü tarama sistemli modern bir TV ekranı da değildi. Bu aygıtta hareket; yukarı aşağı, kenarlara, köşegenlere, aynı anda sola ve sağa doğru olabiliyordu.... Şimdi ekranda anlamsız bir takım şekiller belirmişti. Bilim adamı anlatmasını sürdürdü:

— Ekran bir görüntü verebilir. Ayrıca, şu anda ekrana Pluton'un yörüngesinin yaklaşık dört milyar mil ötesindeki, ya da altı ışık-saati uzaklıktaki uzay bölgesinden enerji biçimleri yansıtmaktayız. Burası, geçenlerde ileri gözetleme gemilerimizin tahrip edildiği bölgedir. Ve kuşkusuz, normal olarak, bu uzaklıktan radyo ya da TV dalgalarını ya da diğer belirlenmiş enerjileri saptamamız bizim için çok güç, yani ölçümlerini yapabilmemiz diyorum. Bunu yapabilmek için, bunların bizim alıcılarımıza göre modifiye edilmesi gerekir. Ayrıca üzerinde duracağımız nokta, yabancı bir grubun, yani orada manevra yapan yabancı bir grup varsa, bunun amacını anlamak olcaktır.

Lane'nin yüzü, açıklamayı dinlediği sürece düşünceli görünüyordu. Desmond Reid birkaç kez başını salladı. Bir süre sonra Reid konuşmaya başladı. Odayı gösterdi, bütün aygıtları belirtmeye çalışmak istiyordu. Şöyle dedi:

— Bütün bunlar ne zaman ve ne için organize edildi? Buraya girdiğimde şaşırdığımı itiraf etmek isterim.

Lane özür dilercesine:

— Başkalarının önünde açıklayamadım, dedi.

— Tamam, dedi Reid onu haklı bularak: Yakınmıyorum. Fakat onu gerçek bir korunma olarak da göremiyorum. Eğer Spaceport oradan bir yerlerden bir saldırıya uğrarsa, sizin evinizin dışında duran böyle bir sığınağın, acil

bir durumda bu görevi görebileceğini düşünmek çok güç!

Lane'nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı:

— Sanırım siz de, pek çok kişi gibi ,korunmanın nedeni konusunda yanlış düşünüyorsunuz. Filoya katılan birine tüm yaşamını uçuşta geçirmiş birine müthiş bir olay gibi gelir. Ayrıca bizim varlığımız insanlara daha da güven verir .Filonun elemanları olan bizler dahi onların varlığından ötürü kendimizi güvenlikte duyarız. Şimdi, orada düşmanla karşılaştığımızda ne olduğunu düşünelim: Bize saldırdılar. Ünitelerimizden üçü bu temas noktası en yakın olanlardı ve ilk birkaç saniyede tahrip oldular. Geri kalanlar ise benim emrimle geri çekildiler. Bu da bizim filonun onların menzili dışına çıkması demekti. Çarpışmayı istemediğimiz için de onlarla bağlantı kurmayı denedik. Karşılık vermediler bu isteğimize. Bunun üzerine onların üstüne atom torpidolarını boşaltacak üniteler gönderdik. Amacımız savunma sistemlerini dağıtmaktı. Torpidolar büyük gemilerin yanına yaklaşamadılar ama, küçüklerin çoğuna isabet ettiler. Bu büyük düşman gemilerinin, torpidolara hedef şaşırtan aygıtlar taşıdıkları sonucuna vardık. Daha küçük gemilerde bu yoktu. Bu sonuca göre, onların güçlerinin daha sınırlı olabileceğini düşündük ve rahatladık. Bu gece, evimin dışında duran zırhlı aracın anteni düşmana yönelmiş olarak beklediğini düşünerek daha rahat uyuyacağım.

— Evet ama, diye itiraz edecek oldu Reid: Eğer düşman gerçekten de gözetliyorsa, sizin ondan kuşkulandığınızı, bu zırhlı aracı görerek anlayacak. Bu da onların bu araç üzerine akıl yürütmelerine neden olacak.

— Şey... diye gülerek söze girdi Lane. Gerçek bilgiyi sona sakladığımı sana söylemeliyim. İlk gece, geri dönüşümde, bana eve kadar yol arkadaşlığı yaptığını hatırlıyor musun?

— Hem de çok iyi hatırlıyorum. Sen Susan ile görüşmek konusunda kesin kararlıydın. Ben de sana bu girişi-

minin nasıl sonuçlandığını sormak istiyordum, dedi Reid.

Lane kısaca:

— Susan'la başka bir zaman tartışacağız. Daha ilginç olanı, ertesi sabah seninle ve benimle ilgili olan şeydir, diye konuştu.

Reid şaşırmıştı:

— Benimle mi?

— İkimiz birlikte Uzay Kontrol'a geldik ve ikimiz birlikte kimlik saptama odasına girdik... Sen de girdin değil mi?

— Evet, tabii, dedi Reid. Yirmi yılı aşkın süredir sık sık onun gereksiz olduğunu düşünürüm. Yine de hergün hiç kimse beni tanımıyormuş gibi aynı işlemi yerine getirmeyi sürdürdüm.

— Güzel, dedi Lane. Benim dönüşümden sonraki o ilk sabah bilgisayarın bizim kimliğimizi kabul ettiğini, fakat senin ve benim yüzümüzün, boynumuzun ve ellerimizin o zamana kadar bir insanla ilgili olmayan bir dalga uzunluğunda enerji yaydığını rapor ettiğini bildirmek seni büyüleyecektir. Gerçekten hiç kimse bunun üzerinde uzun boylu düşünmedi. Fakat ertesi sabah, sen değil, yalnızca ben o enerjiyi yaydım. Yeniden, bu sabah, benim cildim -seninki değil- bu enerjiyi çıkardı. Bugün, bu durumda, bu gerçekler benim dikkatimi çekmeye başladı ve...

Reid ona bakıyordu, şaşıp kalmıştı:

— John, ciddi misin? Birinin senin evini gözetlediğini mi söylemek istiyorsun? diye kekeledi.

Lane başıyla onayladı:

— Söylemek istediğim de bu zaten. Çünkü senin ziyarete geldiğin tek zaman o geceydi. Görünüşte, enerji yoğunluğu yirmi saatte zayıflıyor. Şimdi, bir şey daha var...

Sözü kesildi. «Baylar, bakın!» (Bilim adamı alçak sesle söze girmişti) «Ekranda bir fotoğraf belirdi!»

Lane hemen sola dönüp baktı. Yalnızca birkaç saniye görülmüştü. Bu oldukça mekanize edilmiş odaydı ve içinde

beliren görüntü, pek insana benzemeyen bir yüzdü. Odada uzun, parıldayan metal paneller vardı. Ayrıca kadranlar, düzlemler, ekranlar vardı...

Görüntü kayboldu.

Lane acele acele konuştu:

— Bilgisayar bu görüntüyü bir kez daha bize gösterebilir mi?

Bilim adamı bir karşılık vermedi. Başının üzerindeki bir kola uzandı. Önce bir gürültü, ardından bir sarsılma işitildi. Büyük makina gıcırtıya benzer bir sesle durdu. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra geri geri gitti ve yeniden durdu. Adam, bir yandan önündeki panelde bulunan düğmeler ve kadranlarla uğraşıyor, aygıtı ayarlamaya çalışıyordu.

Bu işlem sürerken Lane arkadaşına döndü:

— Sen de gördün mü? diye sordu.

Reid görememişti. Lane ona gördüğü şeyi anlatınca hayretle:

— Düşmanı görmüş olmayasın? dedi.

Lane'nin konuşmasına fırsat kalmadan fizikçi konuştu:

— Düşündüm ki, onu çok çabuk kaybettik. Bulunduğumuz yerden fazla uzaklaşmasak iyi olacak. Onu kaybetmemiz de çok garip doğrusu.

Panelin başındaki adam gri, keskin gözlerini çevirip onlara baktığı sırada, arkasındaki koridordan çıkan iki genç adam içeriye girdi. Sanki bir sinyale karşılık gelmiş gibiydiler. Panelin karşısındaki küçük sandalyelere sessizce oturdular. Biri Lane'ye dönerek «Bekleyin!» anlamında bir el işareti yaptı. Fizikçi ve yardımcıları tüm dikkatlerini önlerindeki panelde yoğunlaştırdılar.

Lane ve Reid ilgiyle onları izlediler. Sonra Reid dönerek:

— Sen, benimle cildim ve senin cildinin yaydığı enerjiyle bağlantılı olarak başka bir şeyin daha bulunduğunu mu söylemek istiyorsun? diye sordu.

Lane başını salladı:

— Doğal olarak, dedi. Spaceport'taki tüm bilgisayarları

kontrol ettik. Monitörlerle, yaklaşık bir milyon personel ve askeri görevlinin kimliklerini teker teker karşılaştırdık. (Dudaklarında bir gülümseme belirdi) Sonuçta yalnız bir kişinin her sabah bu aynı tür enerjiyi yaydığını saptadık. Bu, küçük bir makina atölyesinde çalışan bir makina ustası. Adı da Len Jaeger.

Reid iyice şaşırmıştı:

— İlgisiz bir durum gibi görünüyor. Bu Jaeger denen adamı araştırmanızı öneririm.

— Kuşkusuz araştırdık, dedi Lane. (Kumandan dudaklarını ısırdı. Yüzündeki ifade birdenbire acı bir gülüşle hüzne dönüştü) Biraz önce bana Susan'ı sormuştun. İnan ya da inanma, Susan ile Jaeger arasında bir bağlantı var.

Reid arkadaşına dönüp dikkatle baktı. Sonra esefle başını salladı:

— Sesinde bir memnuniyet var, John. Bu da beni üzüyor. Bir rastlantıdan başka bir şey olmayan böylesine önemli bir durumda kişisel memnuniyet duymamalısın.

— Sen istersen ona rastlantı de, diye söze girdi Lane. Ama şurasını da iyi dinle: Jaeger ve ailesi Spaceport'a son zamanlarda gelip yerleştiler. İşinin oldukça önemsiz bir iş olduğunu bildiğimizden kendisi ve ailesi hakkında dosya açmadık. Karısı ve yetişkin oğlu ile birlikte oturuyor. Fakat -buna dikkat et- oğlu buraya gelmelerinden sonra «Kızıl Kedi» birliğine üye oldu. Bu, senin de bildiğin gibi Susan'ın üyesi olduğu birlik!

— İyi ya işte, dedi Reid, bu herşeyi gayet güzel açıklıyor. Bundan bir sonuç çıkarmak istediğimizde...

Lane dudaklarını ısırdı. Çok sinirli görünüyordu.

— O kadar emin olma, dedi. Senin düşündüğün gibi düşünmüyorum.

Reid donuk duruyordu:

— Seninle ilişkili olduğumda bir kez enerji yayıyorum. Sen her zaman yayıyorsun. Susan da hâlâ Kızıl Kedi bir-

liğinin bir üyesi olduğuna göre, Jaeger hergün, sen farkında olmasan bile sana yakın olmuş olabilir. Doğaldır ki sen bir şeyi tanıyamazdın... (Durdu) İşi neydi?

— Makinist, dedi Lane. (Oldukça düşünceliydi. Arkadaşının yürüttüğü mantığı analiz ediyordu) Anlamak çok güç dedi yavaşça. Benden yarım mil uzakta yaşıyor. Her sabah erkenden ya da gecenin geç saatinde benim yanımda olup da ne yapacak? Bu zamanlar benim evde ya da yolda olduğum, ya da oraya buraya gittiğim saatler.

— Peki, dedi Reid. Jaeger enerji yaydığı zaman kayıtlar ne gösterdi? Seninle ve benimle aynı zamanda mı başlamış?

Lane'nin yüzünde bıkkın bir ifade belirdi:

— Eğer Spaceport'u ben kurmuş olsaydım... diye sabırsızca söze başladı.

— Sorun nedir? diye arkadaşı araya girdi.

— Jaeger küçük atelyelerde çalışıyor, dedi Lane. Bu tür atölyelerdeki bilgisayarlar daha basittir. Bunlar daha ayrıntılı sistemlere bağlanmış olmalıydılar. Böylece kentin güvenliği de daha iyi denetlenebilirdi. Güvenlik sorumluları tüm kenti izliyor ama böyle bir olaydan haberleri yok. (Ellerini iki yana açarak güldü) Ne zaman bulacakları da belli değil. (Gözlerini düşünceli düşünceli kıstı) Yarın sabah Jaeger'i büroma çağırtacağım, dedi.

Desmond gözlerindeki endişeli bakışla söze girdi:

— Diyelim ki haklısın, sonra, dedi. Susan hakkında ne olacak? John, Susan hakkında hâlâ 'bir üyesi' biçiminde kullandığın sözler beni endişelendiriyor. Öyle sanıyorum ki yüzeysel ilişkileriniz iyi bile görünse, işin derininde onun aleyhindeymiş gibi düşünüyor ve davranıyorsun.

Lane donuklaştı:

— İstediğin gibi düşünebilirsin, dedi. Fakat söylediğim gerçek. Yalnızca olanları anlatıyorum. Benim gibi bir kişi, diye sürdürdü; gençlerin basit akıl yürütmeleriyle yön-

lendirilemez. İnsan doğasını bilmek başarının anahtarıdır. Burada izlediğim yol da budur.

— Galiba anlıyorum, dedi Reid üzüntüyle. Senin Susan'a zarar vermekten çekinmemen beni endişelendiriyor.

— Susan, dedi Lane. Zaten birliklerden zarar görmüş durumda. Yapabileceğim tek şey bir kurtarma operasyonu yürütmek ve gerisini zamana bırakmak. (Başını salladı ve gülmeye çalışarak) Dinle Dez, diye yeniden söze başladı. Estelle, sen ve ötekiler, yani burada kalan hepiniz bu soruna en çok yaklaşmış olanlarsınız. Herşeyden önce ortada bir sorun yok. Fakat siz, güçsüzler tarafından yavaş yavaş tüketildiniz ve gerçeklerle gelenekleri, onlara hiç önem vermeksizin bir yana attınız...

Durdu. Arkadaşı :

— Hiç sorun yok mu? diye sordu. Ciddi olmalısın. Bir kocanın ve bir babanın on yıllık yokluğu kuşkusuz bir sorun yaratır. Bu binlerce erkeğin yokluğu olarak düşünüldüğünde sorun daha da ağırlaşır.

Lane'nin gülümsemesi alaycıydı:

— Dez, ben de, hiç seksin olmaması durumuyla karşı karşıya kaldım. Estelle'nin burada kaldığı gibi. On yıl Dez!.. Ama ne ızdırap çektim, ne de zayıflık gösterdim. Gerçeği gördüm. Uzay Yönetimi'ni de suçlamadım, çünkü bu yaşamı ben seçtim. Belki seçmeden önce daha iyi düşünmeliydim. Genç insanlar böyle olmaktan hoşlanabilirler. Fakat devlet benim eğitimim için elli bin dolar harcamıştı ve bir bu kadar da bu eğitimi ilerletmem için harcandı. Şimdi sayılı adamlardan biriyim. Benim üzerime hesap da yapmıyorlar. Kişisel isteklerimi düşünmeksizin elimden gelenin en iyisini yaptım. O halde, buraya döndüğümde ne bulmalıydım? İnsanlar çocuklar konusunda yufka yürekliler. Bir çözüm aramak yerine ruhlarını güçlüklere alıştırdılar ve onların dengesizliklerini kabullendiler. Ben bu yanlış çözüme katılmayacağım.

— Peki, bütün bunların Susan'ın karşılaştığı güçlüklerle ne ilgisi var?

Lane'nin sabrı taşmış görünüyordu:

— Allahaşkına! diye söylendi. İlgisini nasıl anlayamazsın. Geri döndüğümde Susan'ı sorunlar içinde buldum. O yaşlardaki deney ve gözlemlerime göre Susan aldatılmış. Şimdi buna bir son vermeye çalışıyorum.

— Görüyorum, dedi Reid acı acı gülümseyerek. Korkarım birlikler senin düşündüğünden daha akıllılar.

Bu sırada Lane Reid'in sözünü kesti. Onlar tartışırken, üç bilim adamı görüntüyü yakalamak için uğraşmaktaydılar. Sonunda biri başını sallayarak iki yolcuya doğru döndü. Umutsuz görünüyordu:

— Üzgünüm baylar, dedi. Onu bir türlü yakalayamıyoruz. Fakat, görüntüyü neden o kadar çabuk kaybettiğimizi de anlayamıyorum. Bu, olsa olsa, onların da bizden haberdar olduklarını ve bu nedenle bağlantıyı kestiklerini gösterir. Fakat bu da olanaksız görünüyor, çünkü Dünya' dan çok uzaktalar. Nedenini tahmin edebiliyor musunuz? (Bir Lane'ye, bir Reid'e baktı ve konuşmasını sürdürdü) Bulundukları yer Pluton'un yörüngesinden de ötede, altı ışık-saati uzaklıkta. Bu aynı zamanda radyo ya da TV saati de demektir. Eğer bizimle antlaşma yapmak üzere sinyal yolladılarsa, bizim cevabımızın da onlara ulaşması için en az altı saatin geçmesi gerekir. Sonra onların cevabının bize ulaşması için bir altı saat daha. Öte yandan, onlar ışık hızından da daha hızlı taşıyıcılarla sinyal gönderiyorlarsa, o zaman Neptün-Pluton yörüngesi gibi çok uzak bir mesafeden birkaç dakikada bizimle bağlantı kurabilirler. Fakat sizin de gördüğünüz gibi görüntü birkaç saniye kaldı. Sanki burada, Spaceport'taki bir şey istasyonu bize göre ayarladı gibi...

— Aynı yeri yeniden bulamıyor musunuz?

— Bunu artık yapamam. Sanırım bizimle bağlantılarını kestiler. Bu da, başka bir alıcı onların istasyonlarını

yakaladığında bunu saptayabilen bir *feedback* sistemleri var demektir.

— Yani, diye söze girdi Lane. Onların burada, Dünya' da bu kadar duyarlı aygıtları mı var demek istiyorsunuz? (Oldukça tedirgin görünüyordu. Arkadaşına döndü) Dez, çok yorgunum, biraz uyusam iyi olacak. Bu bilginin Uzay Kontrol'da Elliotson'a ulaştırılması gerekir.

— Ben iletirim, dedi Reid. Kendini bu kadar üzme. Herşeyden önce filo savunma planına göre yerleştirilmiş durumda. Uzay radar ağımız da Pluton'a kadar olan tüm bölgeyi denetliyor. Zaten bu nedenle daha yakına gelemiyorlar ya. Ayrıca hiçbir uyarı olmaksızın dünyadan milyonlarca mil uzaklıktan atom bombası da gönderemezler.

Durdu. Lane onu dinlemiyordu. Arkasına yaslanmış fizikçiyle konuşuyordu:

— Şu görüntüyü bilgisayarla yeniden gösterebilir misiniz?

Fizikçi umutsuzca başını salladı:

— Üzgünüm efendim. Bu zırhlı araçlardaki aygıtların gücü sınırlıdır. Bu nedenle ben bir hava laboratuvarı isteğinde bulunmuştum. Kumandan Elliotson ile konuştuğunuzda bu isteğimizi hatırlatır mısınız, lütfen?

— Hava laboratuvarı demekle, dedi Lane, evimin üzerinde uçacak bir uzay gemisini mi kastediyorsun?

— Bütün bu bölgenin üzerinde, kumandan. Sizin evinizle, evinizin yarım mil batısında bulunan Jaeger'in küçük evi arasındaki tüm yolları ve görüntüyü yakaladığımız bu bölgeyi sürekli denetim altında tutmalıyız. Evet, eğer tamamsa sizleri evlerinize görürüp bırakmak istiyoruz.

Bundan sonra araç yola koyuldu. Yol boyunca aynı görüntü bir daha elde edilemedi. Eve gelindiğinde Reid iyi geceler diyerek araçtan indi ve eve girdi. Eve girişi araçtaki monitörden izleniyordu.

Görünmeyen gözlemci, düynada kullandığı enerji komp-

leksinde otomatik bir tepki hissedince bu zırhlı araçtan haberdar olmuştu.

Birkaç dakika sonra zırhlı aracın Lane'nin evine doğru gelmekte olduğunu gördü. Enerji sondalarını hissederek metro girişinin arkasına saklandı ve Lane araçtan çıkıp evine giresiye dek orada bekledi.

Lane gözden kaybolduktan sonra, onda gizlenen *Gerçek Varlık'ın* görünmeyen enerji kopyası ortaya çıktı ve cesaretle araca yaklaştı. Önce aracın karşısından geldi ve önünde, yanında ve üstünde gelişigüzel dolaştı.

İşte bu hataydı.

ZIRHLI aracın sert fren sesi duyulduğunda, Estelle barın yanındaki koltuğunda oturmuş kitap okuyordu. Ses ile kocası arasında bir bağlantı kuramadığından kitabını okumayı sürdürdü. Oldukça yorgun görünüyordu. Sayfanın sonuna gelince gözlerini yumdu ve arkasına yaslandı. Kısa süre sonra gözlerini açtığında saatine baktı ve yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

— Tamam, tamam Kumandan Lane. Eminim ki siz de yorgunsunuz. Ama hayat bu kadar mı zor olmalı?

Sözlerini bitirdiğinde, kilit içinde dönen anahtarın sesini işitti. Kapı açıldı ve kapandı. Ayak sesleri yaklaşırken sarışın kadın elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı ve beklemeye başladı. Kocası içeri girdi ve onu görünce şaşırdı:

— Hâlâ uyumadın mı? Sevgilim kendini bu kadar yorma. Konuşurken telefona doğru ilerledi ve: Bir yere telefon etmeliyim, dedi. Alıcıyı kaldırıp tuşlara bastı. Tavan ışığının altında yüzü seçilebiliyordu. Gözleri kanlanmıştı. Yüzü karısınınki kadar yorgun görünmüyordu ama, cildi garip biçimde koyulaşmıştı. Karşı taraftaki telefon açılır açılmaz, «Ellotson» diye seslendiği birine kendini tanıttı ve «Jim, 67-A yer hava laboratuvarına ihtiyacımız var. Dr. Yanlo yönetecek. Oldukça yetenekli birine benziyor. Tamam. Güzel. Hoşçakal.» Telefonu kapattı ve gelip karısının elinden tutarak: Yatma zamanı, sevgilim, haydi gel, dedi.

Karısının elinden tutup oturduğu koltuktan kaldırırken, kadının adalelerinin gerildiğini hissetti. Bu, kendisinin sabaha karşı ikide eve gelmesine karısının tepkisiydi. Kadın, kocası ona bir öpücük verinceye kadar bekledi ve ardından beklenmeyen bir ses tonuyla:

— Bugün kızına ne olduğu seni hiç ilgilendirmiyor mu? diye sordu.

Adam durdu:

— Galiba yine istenmiyorum, dedi. (Gözlerini kapadı ve kollarını çaresiz iki yana açtı.)

Estelle dönüp ona baktı. Yanakları ıslanmıştı:

— Senin dönüşünden beri, dedi, hep bu konunun dışında kalmaya çalıştık. O ilk gecede bile, senin ortada bir savaş olup olmadığını araştırmayı beklemeksizin tam bir amiral gibi saldırıyı başlattığında ben sakin kalmaya çalıştım. Her ikimiz de gergin dönemler yaşıyoruz. Yine de, pekçok şeye karşı sesimi çıkarmamayı sürdürdüm. Ama biraz önce söylediğin sözler, ilk kez söylediğin bu sözler bardağı taşıran son damlalar oldu. Bu evlilik gerçekten yürüyecek mi? (Sesini daha da yükselterek) John, Susan'a ne olduğuyla ilgilenmemene dayanabileceğimi sanmıyorum. Böyle yaşayamam.

Kadın konuştukça kocasının yüzündeki çarpık gülümseme kayboldu. Konuşma bittiğinde adam üzüntüyle başını salladı:

— Öyle görünüyor ki, diye söze başladı. Bu evliliği sürdürmek için savaş vermeliyim. Fakat bütün istediğin bu kadarsa ortada sorun yok demektir. Susan'ın, bizim süpermenlerimizden -bununla pilotlarımızı kastediyorum- birinin gözetimi altında olduğunu biliyorum. Bindikleri aracın büyük *Omnivulture* olduğunu da. Bu durumda yaptığım tek şey; bu gemiye bağlı olan *Baba* bilgisayarın bana düzenli rapor vermesini sağlamak oldu. *Baba* bilgiyi *Anne*'den, *Anne* de *Boarder*'den aldı. Bütün gün ikisi birlikte Tombaugh'daydılar. Saat onda da geri döndüler. Bunun ötesinde Susan'la daha nasıl ilgilenmemi istiyorsun? Onun bir birlik üyesi olma gerçeğini de hiç hesaba katmıyorum üstelik.

— Şu birlikleri neden unutmuyorsun anlamıyorum, dedi kadın terslenerek. Sen bu ortama oldukça geç katıl-

dın. Susan şu anda onaltı yaşında ve kendi kararını kendi verebilir. Ancak iki yıl önce burada olsaydın ona bu konuda karışabilirdin. Artık çok geç.

— Bu birliklerin ne olduğunu biraz inceleyince anladım diye söze girdi adam. Ardından sırtını kadına dönerek sözlerini tamamladı: Estelle, bu konuda beni rahat bırakmalısın. Susan'la ilgili olan bu konuda benden geri çekilmemi bekleme. Bunu yapmayacağım.

— İşte beni endişelendiren de bu, dedi kadın ısrarla. Kızının, tanımadığın bir adamla bir uçakta yalnız kalmasına ve gitmesine izin veriyorsun.

Lane baktı ve: «Bir içki alayım» dedi. Bara gitti ve iki bardak aldı. Karısına dönüp: «İster misin?» diye sordu. Kadın hayır anlamına başını salladı. Bunun üzerine adam, kendine bir bardak içki doldurdu, üstüne buz ve su koydu ve yudumlamaya başladı. Sonunda biraz rahatlamış görünüyordu:

— Bu içki, kötü bir söz söylemekten alakoyuyor beni. Kimi kadınlar konusunda erkekleri endişelendiren şeylerden biri de, sevgilim, onların asla yumuşamamalarıdır. Bunu kadının yüzünde ve vücut kaslarında görebilmek olanaklıdır.

Bir yudum daha aldıktan sonra sözünü sürdürdü:

— Söylemek istediğim şu ki; sana bakarak, daha neler söyleyebileceğini anlamak olası. Şöyle düşündüm: O olanla yetinmeyecek, öyleyse ben de suçsuzluğumu kanıtlamaya çalışmalıyım. Günboyunca Susan'ı hiç düşünmediğim biçimindeki suçlamana gelince, cevabım şu: Düşündüm. Böylelikle bu konuda da temize çıkmış oluyorum. Fakat senin yüzünde gördüğüm ne biliyor musun? Tatsız bir tartışmayı sürdürmekten kendini alamıyorsun. Bu giderek daha da kötü boyutlara varabilir ve bir saldırı biçimine ulaşabilir. Böyle yaptığın da oldu. Benim bütün bu davranışlarına diyeceğim şudur: Senin akılcı biçimde konuştuğunu kabul etmiyorum.

Kadın kendini savunan bir ses tonuyla:

— Böyle bir şeyi nasıl söylersin, anlamıyorum, dedi. Gayet iyi bilirsin ki, Spaceport'da, havaalanında görevli olanlar, kocası burada bulunmayan kadınlar ve genç kızları rahatsız ederler. Bu nedenle buradaki ailelerin ilkesi de, dikkat et...

Adam ürktü. Gözlerini kapadı. Dişlerini sıktı. Bütün bunlar kendini tutmak için gösterdiği çabanın duygusal tepkileriydi.

Kadın durdu. Kocasının söyledikleri onu sinirlendirmişti. Sert bir karşılık vermeye hazırlanıyordu. Yine de kendini tuttu ve sakin bir sesle:

— Buradaki ailelerin kuralı genç kızlarını yetişkin erkeklerden uzak tutmaktır, dedi.

Lane bardağını barın parlak tezgâhının üstüne koydu:

— Senin kuralın bana biraz garip geldi. Susan, Kaptan Sennes ile ilk çıkışında tiyatroya gidiyor bu sorun olmuyor da, ikincisinde Tombaugh'a gitmesi mi sorun oluyor? Tombaugh bir seks yeri mi?

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda kadın dayanamadı ve kendini savunmaya girişti:

— Şey, ben onu demek istememiştim. Ben demiştim ki...

— Senin görüşüne göre, diye Lane karısının sözünü kesti. Bu kız, genç ya da yaşlı bir erkekle seks mi yapmalı?

— Hayır! diye bağırdı kadın. Tartışmayı başka bir noktaya çekmeye çalışıyorsun. Allahaşkına Kumandan Lane, sen eve gelinceye kadar bizim bu türlü sorunlarımız olmadı. Birdenbire bu sorunlar çıktı karşımıza. Birdenbire bir Kaptan Sennes çıktı evimize geldi ve bizim onaltı yaşındaki kızımızla arkadaş oldu. Birdenbire Susan değişti ve karmakarışık biri oldu. Oysa hiç de böyle değildi. İşte beni rahatsız eden bu!

— Uzayda kalsam daha iyi olacaktı galiba! diye mırıldandı adam.

Sarışın kadın susuyordu. Sanki bu görüşü destekliyor gibiydi. Bu durum Lane'yi kızdırdı:

— İzin verirsen sana bir şey söylemek istiyorum, dedi. Sen Susan'ın birlik üyeliği ile seksi karşı karşıya getirmeye çalışıyorsun ve Kaptan Sennes ile böyle bir ilişkiye girerse, o genç gangsterler tarafından ahlâkının zayıflığıyla suçlanıp incinebileceğinden korkuyorsun.

— Bu tümüyle saçma, diye bağırdı Estelle. Eğer orada, Uzay Kontrol'da yaptığın işlerden kafanı kaldırıp biraz çevrene baksan... (Tam bu sırada telefon çaldı. Kadın kocasına baktı) Bu işler bu kadar ivedi mi? Bu saatte telefon edecek kadar, dedi.

Lane karısının bu sözlerine bir karşılık vermedi. İleri atıldı ve ahizeyi aldı:

— Ben Lane, dedi. Yanlo, gerçekten bir şey mi yakaladın? (Sesinde şaşkınlık ifadesi vardı) Evet, Elliotson ile konuştum. Kısa sürede bir L-20'niz olacak. Üzgünüm, bunlar ırmağın karşısı için, fakat... tamam. Elinden geleni yap. Herşeyden önce veri topla!

Telefonu kapattı. Orada öylece kalmıştı. Yüzündeki tüm yorgunluk ifadesi şimdi yerini heyecana bırakmıştı. Gözleri umutla parlıyordu. Bir anda fırlayıp sokağa çıkacakmış gibi bir hali vardı. Çok sevinçli görünüyordu. Karısı ona doğru yürüdü, kollarını kocasının boynuna doladı ve alçak sesle:

— Bana anlatabileceğin bir şey mi? diye sordu.

Adam hayır anlamına başını salladı. Birden içinde bulunduğu durumu farketti. Karısını yakaladı ve sımsıkı sardı. Şimdi kadının vücudunda hiçbir direnç yoktu:

— Yatsak iyi olacak. Sana anlatabileceğim tek şey gidip yatmak ve dinlenmek!

Bir kolu karısının omuzunda yürümeye başladılar. Koridorun ucundaki yatak odalarına girdiler.

Onyedinci Bölüm

VE dışarıda görünmez gözlemci zırhlı aracın 200 feet kadar üstünde süzülerek dolaşıyor. Spaceport'ta güzel bir gece. Her yanda sokak lambalarının parıldayan ışıkları. Yüksek yapılar yok bu uzay kentinde. Herşey çok sakin görünüyor.

Aşağıdaki zırhlı araçta, birinci asistanın önündeki panelde ibreye benzer bir görüntü belirdi. Asistan, kadrandaki düğmelerle uğraşarak görüntüyü netleştirmeye çalıştı. Ardından baş fizikçiye dönerek ,alçak bir sesle:

— Efendim, galiba oldukça güçlü bir enerji alanı karıştı, dedi.

— Yakala onu!

Genç adam yutkundu:

— Onu yakalamak için A ünitesinin magnetlerini kullandım. Başka bir motorla beslesek daha iyi olacak. Sonra onu sizin kontrolunuza veririm.

Yaşlı adamın zeki gözleri parladı, heyecanlanmıştı. Çabucak elini uzattı ve bir düğmeyi çevirdi. İkinci motor çalışmaya başlayınca büyük araç sarsıldı.

— Bakın! diye bağırdı asistan. Sonra sesini alçalttı. Ekrana bakın!..

Parlak mavimsi yüzey ışıldayan şekillerle kaplanmıştı. Baş fizikçi öne doğru uzandı. Gözleri büyük bir ilgiyle panele, panelden ekrana gidip geliyordu.

Alçak sesle konuşmaya başladı:

— Biraz daha A üzerine... Çabuk! B'ye yarım dönüş daha ver... Baylar, bizimle uğraşan şeyle ilgili değerleri okuduğunuzda, bu araçtaki güçle uyuştuğunun farkında mısınız? Leon, Kumandan Elliotson'a telefon et ve şu hava laboratuvarını yollamalarını söyle. Philip, sen Kumandan Lane'yi benim için ara... (Durdu) Şuraya bakın! de-

di. Eğer bu 4000 milyon mil uzaklıktan çalışıyorsa, ışık hızından çok daha hızlı çalışan sistemleri kullanıyorlar. Çünkü karşılıkları aynı anda alıyoruz. Hâlâ aynı toplam enerji çıktısı var. Büyük, ama bizim mıknatısları bastırmak için yeterli değil...

Sustu. «Dr. Yanlo!» Philip'ti seslenen. «Lane'yi aradım. Telefonu çalıyor.»

Yanlo telefonu aldı. Lane'nin «Merhaba» dediği duyuldu ve önceki konuşmayı yaptılar. Konuşma bittiğinde telefonu kapadı ve yeniden sesli düşünmeye başladı:

— Burada bir esrarengizlik var... Bugün benim hayatımın en büyük günü. Ve kuşkusuz sizlerin de. Herşeye çok dikkat edin. Bu, veri tablosunun değişikliklerinin dinamik düzeyinin anında öğrenilmesidir.

Genç adamlardan biri, Leon, onun yüzüne ilgiyle baktı. Ürkmüş gibiydi:

— Şu anda doktor, dedi, karımı ve iki çocuğumu düşünüyorum. Bu, savaşta ölümle burun buruna gelmek gibi bir şey sanki. Biz öyle bir konumdayız ki, dışarıdan neyin gelebileceğini bile bilmiyoruz... Sizin, ışıktan da daha hızlı enerjiler biçimindeki çözümlemeniz pek güven vermiyor.

Diğer genç adam sözü keserek araya girdi:

— Hava laboratuvarı hangardan çıkarılmış. Bir dakika sonra hazır olacakmış.

— Güzel, güzel... dedi baş fizikçi gülümseyerek.

İkinci adam ekranı gösterdi:

— Şekiller değişiyor. Bu şekillere ne anlam veriyorsunuz?

Yaşlı adam baktı ve gördükleri nedeniyle rengi attı. Düz yüzeyde beliren kare ve dairelerin oluşumunu izledi. Ölçü okuyuculara baktı. Gözlerinde sanki bir şeyler kaçırmışçasına bir hüzün vardı. İbrelerin hepsi sınırlarını zorluyorlardı. Mutsuz bir biçimde:

— Son birkaç saniyede güçlerini dört kat arttırdılar.

Bir enerji kabarmasına hazır olun. En iyisi makinamızı kurtarmaya çalışalım, diye konuştu.

O anda gözleri ekrana takıldı. Şekillerden biri ekranı tümüyle kaplayacak biçimde büyüdü ve geniş bir kare biçimini aldı. Dr. Yanlo birden bağırdı:

— Şimdi!..

Mıknatıslardan kurtulunca, Görünmez gözlemci Jaeger'in evine doğru fırladı. Bud'un yatak odasına uygun bir konum aldı. Oğlu henüz uyumamıştı. Babasının telepatisine cevap verdi ve pencereye yaklaştı.

— *«Kötü bir şey mi var?»* diye sordu Bud.

— *«Hem de çok kötü. Bir zırhlı aracın ışınına yakalandım. Yardım istemeliyim. Şimdi çok dikkatli olmalıyız. Ben buradan hemen ayrılmak zorundayım. Çünkü daha çok gücü olan başka birinin gelmesi tehlikesi var.»*

Oğlan çok korkmuştu:

— *«Bizim için tehlikeli mi bu?»* diye sordu.

— *«Korkarım ki öyle,»* dedi baba. *«Bana yardım gelinceye kadar bu beni yakalayan şey her ne ise pekçok şey öğrenmiş olacak. Kuşkusuz, yeni kuvvet buraya ulaşmadan onun ne kadar zaman aldığına da dikkat edecek. Böylece bu insanlar, biz Dren'in, hem enerjide hem haberleşmede ışık hızından daha hızlı taşıyıcılarımız olduğunu da öğrenmiş olacaklar. Onlar bunu yalnız haberleşmede kullanıyorlar. Daha da kötüsü ben bir kez yakalandım, burada daha fazla kalmamalıyım.»*

— *«A-ama,»* dedi oğlan itiraz ederek. *«Ben ne olacağım peki?»*

— *«Şu anki planım,»* dedi baba güven verici bir sesle: *«Yarın herşeyi daha iyi incelemeye çalışmak. Ve eğer senin insan baban Len Jaeger hastaneden çıkarsa onu görmek. Eğer bunu sağlayabilirsem, işini bırakması ve buradan ayrılması için ona emir vereceğim.»*

— *«Oldukça kötü yaralanmışa benziyor,* dedi Bud. *Galiba hastanede bir süre daha kalacak.»*

— *«O zaman sen yarın okuldan sonra metroda ol. Irmak boyunca doğuya doğru git. Orada, ikinci istasyonun biraz uzağında dur. Seninle orada bağlantı kuracağım. Eğer bunu başaramazsak, bundan sonra elinden geldiğince insan ol. Deneyler, incelemeler yapma...* Baba bir süre düşündükten sonra: *Oh! zamanıdır. Bir gemi geliyor. Bu gezegenle bütün ilgimi kesmeliyim. Hoşçakal!»*

L-20 Ünite B32 numaralı laboratuvar gemisindeki fizikçilerden biri :

— Jaeger'in evinin orada ani bir dalgalanma oldu. Ama şimdi gitti, diye konuştu.

— Taramaya devam et, diye emir geldi köprüden. Buaile yarın iyice incelenecek... bildiğim kadarıyla.

Büyük gemi bütün gece uzay kentinin üzerinde dolaşarak taramasını sürdürdü.

Lane uyandığında ortalık henüz karanlıktı. Gece olanları hatırladı. Estelle düzenli aralıklarla soluyordu. Derin bir uykuda olduğu belliydi. Yavaşça kalktı, üstüne robdöşambrını aldı ve aşağı inip, son gelişmeler üstüne bilgi almak için telefon görüşmesi yaptı. Sonra Elliotson'u aradı. İki kumandan eldeki verileri ve olayları uzun uzun tartıştılar. Sonunda, daha çok L-20'nin kent üzerinde dolaşmasının bir zarar getirmeyeceğinde karar kıldılarsa da, Gözetleyici teknelerin gündüz vakti kolaylıkla görülemiyeceğini düşündüler.

— Dışarıdan bir nükleer vuruş bizim savunma mekanizmamızı hedefleyecektir. Beklesek daha iyi olur, dedi Lane. Kanımca, bu yabancılar kendi gezegenlerinin nerede olduğunu öğrenmememiz için savaştılar bizimle. Bunun üzerine bizi izleyerek, bizim gezegenimizin nerede olduğunu saptamak istediler ve saptadılar. Bu durumda iki seçeneğimiz kalıyor. İletişim kurmayı başarmak ya da savaşmak. Ben, onların küçük gemilerinden birini yakalamaya -tahrip etmeye değil- çalışmamızı ve onun içindekilerle görüşme sağlamamızı öneriyorum. Tüm dünyanın ve

Güneş sisteminin yokolmasına neden olacak böyle bir savaştan kaçınmanın tek yolunun bu olduğuna inanıyorum.

Telefonun diğer ucundan Elliotson kısa ve öz konuştu:

— Sanırım komisyon onların uzaklaştırılmalarını isteyecek. Eğer böyle bir istek olmazsa sizin önerilerinize tümüyle katılıyorum.

Lane telefonu yerine koydu ve yatağa döndü. Saatin zili çalıncaya kadar da deliksiz uyudu.

Kahvaltıda Estelle onu seyrediyordu. Bir ara kalkıp gitti. Geri geldiğinde oldukça huzursuz görünüyordu:

— Susan iyi görünmüyor, dedi sinirli sinirli. Bugün yataktan çıkmayacakmış!

Lane suskundu. Kadına baktı:

— Mmm, dedi.

Estelle kocasına bir bardak daha çay koydu:

— Çocukluğundan bu yana ilk hastalığı, dedi.

— Eğer bir doktor çağırırsan, genel bir muayene sonucu ne olduğunu anlarız, dedi.

— Neyi anlamak istiyorsun?

Lane tartışmaktan kaçınarak söze girdi:

— Senin endişelendiğini düşünmüştüm. Fakat, (başını salladı) kendi kararını kendin ver. Bana sorarsan, her zaman için gerçeklerden kaçmanın kolay olduğunu düşünürüm.

Karısı ona bakmadan cevap verdi:

— Bir doktor çağırmak için herhangi bir neden göremiyorum doğrusu, dedi.

Kocasının yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Arkasına yaslandı, karısına döndü:

— Şu anda beni ve kendini olduğu gibi görebilmeni isterdim, dedi. Burada ben, üç üst filo komutanından biri olan ben, yüz bin ya da daha çok insanı yönetebilecek yetenekte biriyim. Oysa şimdi karımla, onsekiz yaşındaki kızımın sorunlarını akılcı bir biçimde tartışamıyorum.

Çünkü duygular ön planda. Gayet samimi bir şey söyledim, ona bile karşı çıktın.

Kadının rengi soluktu:

— İlk gece ona karşı saldırıya geçtin. (Daha alçak bir sesle sürdürdü) Kaptan Sennes'i eve getirdin. Bütün bunların kızın aklını karıştırmaya yettiğini düşünüyorum. Ve şimdi, bu sabah, on yıldan beri ilk kez hasta oldu.

Bu son sözleri işitince, adamın yüzü iyiden iyiye değişti:

— Aman Tanrım, yoksa onun hastalığı için beni mi suçluyorsun?

Kadın hiç ses çıkarmamakla birlikte, davranışı onu suçladığını belli ediyordu.

Adam altüst olmuştu. Kendinden geçmişçesine ayağa kalktı, kalkarken sandalyesini devirdi, fakat bunu ikisi de farketmedi. Bir süre sonra kadın fısıltıyla: «Üzgünüm, John,» dedi. «Bunlar benim düşüncelerim, önleyemedim.» O anda yanaklarından aşağıya gözyaşları boşanmaya başladı.

Lane duygularını kontrol etmeye çalışarak:

— Sen ne diyorsun, dedi. Susan'ın hasta olmasının nedeni düşünsel ve duygusal mı demek istiyorsun? Eğer öyle ise, bunun nedenini ona sormak gerekir. Bunu, ben gittikten sonra sen yapmalısın, ona sormalı, onunla konuşmalısın. Senin suçlamalarına gelince: Evet, Kaptan Sennes'i eve getirdim. Susan'ın, birliklerdeki ne yaptığını bilmeyen delikanlılar yerine gerçek bir erkeği tanımasının zamanı olduğunu düşündüm.

— Beğenmediğin delikanlılar senin gibi kişilerle birlikte yaşıyorlar. Bu nedenle kendimizde de biraz hata arasak iyi olacak. Kaptan Sennes konusuna gelince: Ben de onun gibi mesleğini herşeyin üstünde tutan birisiyle evlendim. Kocam evine, ailesinin yanına dönmek yerine, tarihin en uzun yolculuklarından birine katılmayı seçti. Ve ben on yıl senin deyişinle 3600 gece burada yalnızdım. Susan benim durumumu gördü. Bu onun için bir kâbus gibi bir şeydi.

Kaptan Sennes evlenmeye niyetli biri olsa bile -ki hiç sanmıyorum- yine de ben, onun Susan'la, Susan'ın da onunla ilgilenmesini istemem.

Adam iki elini kaldırıp, tartışmayı kesmek istediğini belirterek konuştu:

— Bu evlilik daha kötü sonuçlara varmadan ben evden çıksam iyi olacak.

Karısının karşılığını beklemeden yürüdü. Koridorda uzaklaşan ayak seslerinin ardından kapı kapandı. Zırhlı aracın motoru çalıştı ve gürültü yavaş yavaş uzaklaştı.

Pencerenin önüne giden kadın, aracın arkasından bakıp kaldı. O sırada çalan telefonun sesiyle kendine geldi. Gidip ahizeyi kaldırdı:

— Alo, dedi.

Bir kadın sesiydi telefondaki:

— Estelle, ben Ann. Sizin evin karşısındaki sokağa bakan penceremden o zırhlı tankı gördüm. Kumandan Lane'nin bununla eve gidip gelmesinin özel bir nedeni mi var, bize anlatılmayan? Bunu öğrenmek istemiştim.

— Yeni bir aygıt deniyorlarmış, dedi Estelle ilgisiz bir sesle. John bu iş için fazla zaman bulamadığından denemeyi böylece sürdürüyorlar.

— Oh, bunu duyduğuma sevindim. Birden şu uzayda bizim filoya saldıran müthiş yaratıkları hatırladım. Bizi bu kadar çabuk bulmaları korkunç olurdu. Herkes bunun er ya da geç olacağını söylüyor, ama bence geç olmasını yeğlerim.

— Ben de, dedi Estelle kısaca.

— Sağol hayatım. Hoşçakal!

— Hoşçakal.

Telefonu kapattı. Aynaya dönüp görüntüsüyle konuşmaya başladı. «İyi kıvırdık doğrusu» dedi. Geri çekildi. «Şu aracın ne için gelip gittiğini ben de merak ediyorum

ya,» diye kendi kendine mırıldandı. Gitti koltuğuna oturdu ve sesli düşünmeye başladı. «Hangimiz aptalız? Ben mi yoksa Ann mi? Gözlerini iri iri açtı: «Orada yabancıların olması olanaklı mı ki?»

Bu konuda daha fazla bilgisi olmadığından, düşünmekle işin içinden çıkamayacağını anlayan Estelle kalktı ve kahvaltı bulaşıklarını yıkamaya başladı.

O SABAH şafağın ilk ışıkları, bir düzine L-20 laboratuvarı gökyüzünde dolaştığı sırada, Spaceport'u aydınlatmaya başladı. Gün ağardıkça, koruyucu uçak daha da yükseklere süzüldü. Artık gökyüzünde küçük siyah noktalar biçiminde görünüyorlardı. Bu yükseklikten -yirmi milin üstünde- kent oyuncak gibi görünüyordu. L-20 laboratuvar gemilerinin birindeki bir görevli tarafından verilen emire göre kent sürekli denetim altında tutulacaktı. Görevliler gözlem ekranlarından kenti gözlerken, bir yandan da söyleşiyorlardı:

— Halk yeraltında çalışıyor, bütün fabrika ve atölyelerimiz yarım mil ya da daha fazla toprağın altında. Fakat yine de insanlar güneşi görebilecekleri bir yerde yaşamak istiyorlar. Bu yüzden de bütün evler meydanda. Eğer herhangi bir kötü durum olursa, kadın ve çocukların aşağıdaki sığınaklara inmesi için uyarıda bulunmamız yeterli olacak. Gerçi tümünün bu uyarıya uyacağına inanmak güç.

O sırada bir ses duyuldu:

— Kumandan Lane ve birkaç adam Lane'nin evinden çıktılar. Görüntüyü yaklaştırayım mı?

— Evet, dedi baş görevli çabucak. Bu arada bizi Dr. Yanlo'ya da bağlayın.

Küçük gözleme penceresinden aşağıda oyuncak gibi görünen zırhlı aracın ilerleyişini izlediler. O sırada Dr. Yanlo'nun sesi duyuldu:

— Komutan Lane şu anda bizim 67-A'da. Onu Uzay Kontrol'a götürüyoruz.

L-20'daki görevli, harita gibi görünen Spaceport sokaklarındaki aracı sessizce izlemeye başladı. Araç, Uzay Kontrol binasının görünen bölümünü oluşturan kubbemsi yapının önünde durdu. Dr. Yanlo'nun sesi yeniden duyuldu:

— Kumandan Lane, onu aşağıya indirecek olan asansöre bindi... Bu durumda bizim görevimiz bitti.

Kısa süre sonra, Lane bürosunun bulunduğu kata geldiğinde iki güvenlik görevlisinin kendisini beklemekte olduğunu gördü. Selam verdiler. Lane başıyla karşılık verdi. Kimlik kontrol odasına gittiler. Lane çıktığında, kulübenin tepesinde her zamanki gibi yeşil ışık yanıyordu. İki güvenlik görevlisinden birinin telefona gidip, tuşlara basmasını bekledi. Lane'den daha genç görünümlü biriydi. Telefon açıldığında «B-10 kontrol ediyor» dedi. Parolalı bir görüşmeydi. Karşıdan aldığı cevap üzerine telefonu kapattı ve Lane'nin yanına gelerek yalnızca şu iki sözcüğü söyledi: «Negatif, efendim.»

— Evet, öyle kumandan, dedi öteki kesin bir sesle.

— Çok güzel, dedi Lane ve: İkinize de teşekkürler, diye ekledi.

Döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Bürosuna girince hemen iç haberleşme sistemini açarak:

— Bay Scott, dedi. Bay Jaeger'i ne zaman buraya getirirsiniz? (Durdu) Mesajımı almıştınız, değil mi? diye sordu.

— Evet efendim, aldık, dedi diğer taraftaki ses. Bay Len Jaeger hakkında -bu oldukça uzun bir hikâyeye benziyor- masanıza bir not bıraktım. Kendisi şu anda bir kaza nedeniyle hastanede. Onu sürekli denetliyorum.

Lane bilgi için teşekkür edip kapattı. Fakat hemen koltuğuna oturmadı. Dönüp büyük gözlem ekranından bakmaya başladı. Her zamanki gibi yıldızlarla bezeli bir görünümdü bu. Lane hem bakıyor, hem de düşünceli biçimde başını sallıyordu. Sonra dönüp yerine oturdu. Tam önünde Len Jaeger ile ilgili not duruyordu. Onu okumaya koyuldu.

Bir süre sonra ekrandan bir ses duyuldu:

— Uranüs yörüngesinin yakınındaki ileri gözetleme bölgesine 0323 saatte geldik. Büyük bir yay çizerek dola-

şıyor, dünyada saptanan haberleşme ışını ile bağlantı kurmaya çalışıyoruz. 0911 saat geçmesine rağmen hiçbir bağlantı kuramadık. Hiçbir bulgu elde edemedik.

Lane duymamış gibiydi. Kâğıdı okumayı bitirdi. Gözleri parlıyor, hoşnut görünüyordu. Bugüne dek okuduğu en ilgi çekici bir şeyi okuyor gibiydi. Sonra iç haberleşme sistemine uzandı:

— Bay Scott, dedi.

— Evet, efendim.

— Anladığıma göre Bay Jaeger, sarhoş olduğu sırada «Kızıl Kedi» birliği üyelerini ona saldırıp yaralamakla suçlamış.

Karşı tarafta bir duraklama oldu. Sonunda:

— Belki sizin de bildiğiniz gibi kumandan, birlikler bu tür konulardaki tavırlarını Birlik Merkezi'ne bağlı olarak alırlar.

Lane güldü:

— Peki, adam ciddi olarak yaralanmışsa, o zaman bunlar kendilerini nasıl savunacaklar?

— Bilmiyorum, efendim, dedi Scott. Ben yalnızca Bay Jaeger'in kendisiyle ilgili bilgi toplamıştım. İsterseniz Birlik Merkezi'yle de görüşüp ayrıntılı bilgi alabilirim.

— Yo, yo, dedi Lane çabucak. Eğer Bay Jaeger herhangi bir saatte gelirse haberim olsun. Şu an ki niyetim hastaneye gidip onunla yüzyüze görüşmek.

— Çok iyi olur kumandan.

Bağlantıyı kapattılar. Lane yeniden kâğıdı aldı ve bir kez daha göz gezdirdi. Bir süre düşündü. Bu konuda kafasında yavaş yavaş bir sonuç belirmeye başlamıştı.

Ondokuzuncu Bölüm

O SABAH okul başlamadan önce Mike Sutter, «Mavi Porsuklar»ın lideri Johnny Sammo ve «Sarı Geyik» birliğinin lideri Tom Clayton ile görüştü. Konu Susan Lane idi.

İki delikanlı, bu konuya pek değinmek istemedilerse de, Johnny Sammo, Susan'ın bu konuda daha önceden de suçlandığını hatırlatınca, Susan'ın Marianne ile görüştürülmesine karar verdiler. İki çocuk okula gittikten sonra Marianne Mike'nin yanına gelerek: «Tom ve Johnny ile ne konuda konuştuğunuzu bilmiyorum. Neden bana anlatmadın? diye sordu.

— Zamanım olmadı, dedi Mike. (aşağıya, sokağa bakıyordu, bir yandan alçak sesle) Umarım Susan acele eder. Bu okul öncesi konuşmalar sinir bozuyor. Dersleri kaçırmasak iyi olur.

O sırada koluna bir elin değdiğini hissederek döndü:

— Neden beklemiyorsun, Mike, diyordu Marianne. Neden bekleyip de ötekilerle konuşmuyorsun?

— Hayır, dedi Mike. Susan bana kendisi itiraf etti. Lee'den sonra iki birlik lideriyle görüştüm. Kural böyle.

— Biliyorum ama, dedi Marianne. Ama Mike, arkadaşlık duygularını göstermelisin.

Mike duymamazlıktan geliyordu. O sırada yanlarında gürültüyle bir grup genç geçti. O hâlâ sokağa bakıyordu. Kalabalık içinde Susan'ı arar gibiydi. Arkadan Marianne'nin sesi duyuldu:

— Mike, beni dinlemek zorundasın. Lee ve Susan bizim en iyi arkadaşlarımız.

Bunun üzerine Mike hayretle döndü ve kıza:

— Sen ne diyorsun? Bunu onlar için yapacağım, onlara karşı olduğum için değil, diye homurdandı.

— Kendi itiraf etti, değil mi? diye üsteledi Marianne. Sana kendisi telefon etti. İşte *jabber* olmak bunu gerektirir.

Mike biraz düşündü:

— Peki, dedi. Okul sonrasını bekleyelim. (O sırada yanına gelmiş olan Bud Jaeger'e dönerek) Bud, bu konuda sen ne düşünüyorsun? diye sordu.

Bud bir karşılık vermeden Marianne araya girdi:

— Okula gitsek iyi olur, dedi.

Oğlan Bud'a döndü:

— Seninle sonra görüşürüz, Bud, tamam mı?

— Bud «*Sack*» diye karşılık verdi.

* * *

O sabah Estelle sık sık kızının odasına gelerek onu yokyokladı. Her seferinde Susan'ı gözleri kapalı yatıyor buldu. Öğle sıralarında Susan'ın odasından ve bitişikteki banyodan sesler geldi. Ardından, pijamasının üzerine bir sabahlık geçirmiş olan Susan mutfak kapısında belirdi ve kahvaltı masasına oturdu. Kadın kızına çay, tost, yağ ve marmelat hazırlamıştı:

— Başka bir isteğin var mı, canım? diye sordu.

Kız ilk kez konuştu:

— Hayır anne, bunlar yeterli, dedi.

Estelle kendine de bir bardak çay doldurdu. Sonra masaya geldi ve bir sandalye çekerek kızının karşısına oturdu. Ne söyleyeceğine karar vermişti:

— Baban hastalığına çok üzüldü ve bir doktor çağırmamı istedi benden. Ama ben önce seninle konuşmak istedim.

— Sağol anne, dedi kız. İşler çok karıştı. Daha önce sana anlatmamıştım. Kaptan Sennes'in buraya geldiği geceden beri birlikteki yerim sarsıldı.

Kadın şaşırmıştı. «Demek ki tüm sorunu birliğinden kaynaklanıyormuş!» diye düşündü.

— Ne olabilir ki, sen her zaman iyi bir *jabber* gibi davrandın, diye konuştu.

Susan aynı dinginlikle anlatmayı sürdürdü:

— İlk gece Peter beni eve getirdiğinde kapının önünde bir süre durduk, konuştuk, sonra da... beni dudaklarımdan öptü... ve o sırada oradan geçmekte olan Mike ve Lee bunu gördü. Ve bunu bir daha tekrarlamamam için, birlikçe beni gözleme kararı alındı.

— Oh! dedi Estelle. (Çok şaşırmıştı. Olanları kavramakta güçlük çekiyordu) Bu nedenle mi gözleme kararı alındı? diye sordu hayretten açılmış gözlerle.

Susan evet anlamında başını salladı:

— Aslında Lee bu konunun üzerinde durmayacaktı ama Mike...

— Mike haklıydı ama, değil mi?

— Fakat beni şaşırtan Peter'dir. Ona, bu ilk olayla ilgili kurallarımızı okudum. Fakat...

— Söylemek istemem ama tatlım, dedi kadın. Bu kadar zaman geçtikten sonra hastalanmana neden olan bu olay çok küçük ve önemsiz bence. (Kız bir karşılık vermedi) Peki, birkaç gün sonra bu gözleme bitecek, değil mi?..

— Evet bitecek, ama...

— Ama ne, canım? (Kadın başını iki yana salladı) Eğer herşeyi olduğu gibi anlatmazsan sana nasıl yardımcı olabilirim?

— Anlatılacak bir şey yok, dedi Susan.

— Bir şeyi gizlemiyorsun, değil mi?

— Hayır, hayır! dedi Susan telaşla. Başka bir şey olmadı. Yalnızca içimde gelişen duygu beni rahatsız ediyor.

— Bu duygunu anlıyorum, dedi Estelle. Bu gözleme sona erdiğinde bu duygu da sona erecek, kuşkun olmasın.

Susan başını önüne eğdi. Estelle onun durumundan

bir şeyler gizlediğini anlamıştı. Daha farklı biçimde yanaşmayı denedi:

— Bak canım, dedi. Akşam baban geldiğinde ona senin durumunu ve neden doktor çağırmadığımızı anlatmak zorundayım. Benden bir şey saklamamalısın. Şimdi beni iyi dinle. Kaptan Sennes ile herhangi bir ilişkin olmadı, değil mi?

— Öyle bir şey olmadı, anne, dedi kız.

— Tamam, dedi Estelle. Şimdi bir soru daha. Karşı cinsten biriyle, örneğin Lee gibi biriyle şimdiye kadar hiç seks ilişkin oldu mu?

— Oh, anne, hayır, Allahaşkına! (Susan'ın benzi sararmıştı) Bütün bunlar çok saçma. Kuralların ne olduğunu biliyorsun. Ondokuz yaşına kadar seks yok, ondan sonra da evlenmek zorundayız.

— Özür dilerim, kızım. Birden paniğe kapıldım, dedi Estelle.

Susan'ın yüzü kızarmıştı:

— Herşey çok karmaşık, dedi.

Estelle dudaklarını ısırdı. Tartışma bitmişti. Susan'ın anlattıkları dışında önemli bir sorunu olmadığını anlamıştı. Kızına dönüp:

— Neden gidip yatmıyorsun? Yarın okula gidecek misin? diye sordu.

— Sanırım, dedi Susan: Mutsuzdu.

— Eğer bugün seni telefonla arayan olursa, diye söze girdi Estelle, Lee, Marianne ya da başka biri örneğin, konuşmak ister misin?

Kız başını hayır anlamında salladı:

— Onların hepsini yarın göreceğimi söyle, yeter. (Ardından ekledi) Umarım ki...

Kahvaltının kalan bölümünde anne ile kız arasında tam bir sessizlik egemendi. Kahvaltısını bitiren Susan, hiçbir şey söylemeksizin kalktı ve odasına gitti. Estelle onun arkasından bir şey hatırlamış gibi fırladı ve kızına seslendi:

— Birliğinden herhangi birine telefon edip, bugün gelemeyeceğini bildirmiş miydin?

Susan'ın kısık sesi duyuldu:

— Hayır anne!

— O halde, dedi Estelle. O halde neden hiç kimse telefon etmiyor?

— Oh! Hiç kimse umursamaz ki anne, dedi Susan. Kızın sesi bitkindi.

Yirminci Bölüm

LEN JAEGER, öğle uykusundan uyanıp da gözlerini açtığında, yakışıklı bir adamın üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Bu yüzü daha önce hiç görmemişti. Hastanenin doktorlarından biri olduğunu düşünerek:

— Merhaba doktor! Siz hangi doktorsunuz? diye sordu.

Bu yanılgı üzerine Lane durakladı. Acaba bir doktor kimliğiyle onunla daha mı iyi konuşabilirim diye düşündü. Ama hemen vazgeçti ve konuyu doğrudan doğruya açmaya karar verdi.

— Hayır, Bay Jaeger, ben başka bir nedenden ötürü buradayım, dedi. Bir yandan da gülümsemeye çalışıyordu: Burada oldukça iyi bir tıbbi bakım altında olduğunuz görülüyor.

— Evet, her geçen gün kendimi daha iyi hissediyorum.

— Güzel! (Kumandan gecikmeden konuya girdi) Kendinizi iyi hissetmediğinizde bana söyleyin. Öğrenmek istediğim bir konu var. Tüm Spaceport'ta yalnız siz ve ben bir enerji yayıyoruz. Bu enerji, Güvenlik görevlileri tarafından K-enerjisi olarak belirlendi. (Lane, insan cildinin nasıl enerji depo ettiğini ve bunu yirmidört saat içinde nasıl yayımladığını kısaca anlattı) Sizin bu enerjiyi nerede depoladığınızı bulmaya çalışıyoruz, diye içten bir dille sözünü tamamladı.

Yataktaki adam bu konuya çok yabancıydı. Böyle derin konuları nasıl bilebilirdi ki? Hiçbir düşüncesi yoktu. Yalnızca bir makinistti o. Bir yıl kadar önce, daha yüksek bir ücretle iş bulabildiği için Spaceport'a gelmişti. Birkaç hafta önce de, evden kaçmış olan oğlu çıkagelmiş ve şimdi onlarla birlikte oturuyordu. Bu oğlan, kısa süre önce de bir birliğe katılmıştı. Jaeger ise bunu dün gece öğrenmişti.

— Buraya gelmeseydik, eminim ki bunların hiçbir olmayacaktı, dedi. Benim bulunduğum yerde çocuklara ahlâk eğitimini aileleri verirdi.

Bu son söz üzerine John Lane bir an durakladı. Jaeger:

— Beni yanlış anlamayın, efendim, dedi. Bazı çocuklar için birlikler belki iyi olabilir. Ama benim oğlum için böyle değil.

John Lane, kendisi için de hassas bir konu olduğundan sözü değiştirmek istedi:

— Ne oldu? dedi. Sizin bir yerlerde döğüldüğünüz yazılı burada.

Kaba yüzlü adam gözlerini kıstı. O anda kendini tehlikede hissetti. «Belki de, genç bir çocuğa saldırmaya kalkışan yetişkin bir adam diye suçlayabilirler beni,» diye düşündü. Bunun üzerine ağzından yalan sözler döküldü: Barda nasıl oturduğunu anlattı. O sırada iki birlik üyesinin nasıl üzerine saldırdıklarını anlattı. Anlattıklarına gerçeklik kazandırmak için elinden geldiğince ayrıntılandırıyordu:

— Öyle ki, dedi. İki delikanlı bana, kendimi savunmam gerektiğini söyleyip dışarıya çağırdılar. Kapının önüne çıktığımda bütün birliğin orada olduğunu gördüm. Ardından hepsi birden üzerime çullandılar ve gördüğünüz gibi buradayım. Hastaneden çıkınca ne yapacağım, biliyor musunuz?

John Lane yavaşça sordu:

— Ne yapacaksınız?

— Oğlumu alıp, dedi Jaeger, bu çılgın kentten uzaklaşacağım. Şu birlikler benim sandığımdan da kötüymüş. Sanki... (Durdu, uygun bir sözcük arıyor gibiydi) Sanki bir düşman ülkesinde yaşıyor gibiyim. Kendi ülkeme geri döneceğim. Orada belki uygarlık yok ama, kendi istediğim gibi yaşayabileceğim.

Eğer Lane sorularını daha önceden hazırlamış olma-

saydı, yaşlı adamın konuyu saptırmasıyla ne soracağını unutup gidecekti. Not defterini açtı:

— Oğlun neden kaçmıştı? diye sordu. Dışarıya mı kaçmıştı? Sen buraya gelmeden önce mi oldu bu kaçış?

Susma sırası Jaeger'e gelmişti. Bütün bu sorulara hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Kafası karışmıştı. Daha büyük bir yalan bulmak zorundaydı şimdi. Aslında hem karısına, hem kendisine uygulanan bir hipnotizma ile bir oğlan çocuğunu evlat edinmişlerdi. Oysa Lane'ye anlattıkları farklıydı.

Suç oğlanın annesindeydi. Bud, üstüne aşırı titreyen bir anne elinde büyümüştü. Ama biraz disiplin gerekliydi, değil mi.

— Bir gün, diye sözünü sürdürdü Jaeger, annesinin onunla bu kadar ilgilenmesine karşılık, ben de disiplin uygulamaya karar verdim. Üzerinde biraz baskı uyguladım. Evden kaçtı ve şeyde yaşamaya...

Yataktaki adam durdu. Lane bir el hareketiyle, bu tür ayrıntıların önemi olmadığını anlatmaya çalıştı. Ancak işin garip yanı, Jaeger'in, Bud'un nereye kaçmış olduğunu bir türlü hatırlayamamış olmasıydı. Bunu farkedince çok şaşırdı ve gözlerini iri iri açarak:

— Hey! dedi. Çocuğun nereye kaçtığını unutmuşum. Çok garip, bu tür şeyleri genellikle unutmam çünkü.

Durum açıktı. Bu durum Lane'ye çok şey anlatıyordu. Fakat artık çok geçti. Lane, her ikisinin de aynı ev koşullarına sahip olduklarını düşündü. Annelerinin çocukları üzerindeki aşırı düşkünlükleri neden oluyordu bunlara. Bu bir gerçekti. Lane, Bayan Jaeger'de kendi karısı Estelle'yi buldu.

Lane, adamın susması üzerine bir kez daha sordu:

— Nereye gitmiş olabilir?

— Karıma sorsan daha iyi edersin, dedi Jaeger. Benim aklımda kalmamış.

Lane pek hoşnut olmuş gibi görünmüyordu:

— Üç hafta kadar önce eve döndü dedin, değil mi? diye sordu.

— Şey, tabii, biz gidip onu alıp getirdik.

Aslında bu nokta da önemsiz gibi görülebilirdi. Jaeger oğlanı, Bud'u, kendi oğlu gibi kabul ettiğini farketti. Gerçekte onun öz oğlu bu deli adamdan kaçmış, bir daha da geri dönmemişti ve belki de hiç dönmeyecekti. Anlatılan dönüş öyküsü ise, hipnotik olarak ona söyletilen bir yalandı. Yabancı bir çocuk Spaceport'a kendini belli etmeksizin ancak böyle sızardı.

Lane daha fazla bir şeyler öğrenemeyeceğini anlamıştı. Bir an durup bu sağlıksız makinistin yüzüne baktı. Sonra odadaki diğer yataklara baktı. Hepsi Len Jaeger'den daha sağlıklı görünüyorlardı.

Hiçbir şey söylemeksizin yataklardan birine doğru gitti. Adama doğru eğildi ve Len Jaeger'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle: Güvenlik görevlisisin, değil mi? diye sordu.

Adam başını salladı:

— Evet.

— Rapor edilmeye değer bir şey söyledi mi? diye sordu.

— Hayır.

— Teşekkürler. (Lane sesini yükseltti) Umarım yakında iyileşirsiniz. Herkese geçmiş olsun, dedi.

Kumandan, Jaeger'in yanına giderek ona son bir soru sordu:

— Bay Jaeger, cildinizin K-enerjisiyle nasıl yüklendiğini gerçekten bilmiyor musunuz?

— Kesinlikle bilmiyorum, bayım. Doğrusu da buydu.

Lane aynı ses tonuyla: «Sağol» dedi. Sonra arkasına bakmadan yürüdü. Kapının önünde ona eşlik eden, fakat içeriye girmeyen görevliler bekliyordu. Orada doktoru gören Lane, onu bir kenara çekip gayet alçak bir sesle:

— Odadaki diğer yataklarda yatanların tümünün Gü-

venlik Görevlisi olduklarını herhalde biliyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Evet.

— Eğer onlardan biri kaydadeğer herhangi bir şey söylemek isterse hemen beni arayın.

— Özür dilerim ama kumandan, dedi doktor. Sizce kayda değer şey ne olabilir?

Lane güldü:

— Elinizden geleni yapın doktor. Bu konuda belli bir önerim yok!

Bürosuna geri döndü. O sırada okul bitmiş, Dolores Munroe Mike Sutter'i arayıp bulmuştu. Kız soluk soluğaydı ve Mike'nin yanında Marianne vardı.

Dolores birden bir önceki gece vermiş olduğu sözü hatırladı. Saatler geçince unutuvermişti. Şu anda Kaptan Sennes düşüncesine egemen olmuştu. Bu nedenle durdu. Fakat, Susan'dan da öylesine nefret ediyordu ki, Kaptan Sennes'e verdiği sözü unutuverdi. Sözler, birbiri ardından ağzından döküldü.

— Şu küçük, iyi *jabber*, yani Susan hâlâ itiraf etmedi mi?

Mike ona baktı. Fakat hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Yalnızca:

— Diyelim ki, sen onun yerine itiraf ediyorsun, dedi.

— Şey, dedi Dolores. Demek ki size anlatmadı! Herhalde hiçbir şey anlatmayacağımı düşündü. Ya da, söylesem bile benim yalan söylediğimi düşüneceğinizi sandı. Tamam. Bu yüzden söyleyeceğim. Geçen gece onun evinin önünden geçerken, bir *booter*'ın onu dudaklarından öptüğünü gördüm. Yani Susan aynı şeyi bir kez daha yaptı. Peki, şimdi ona ne yapmayı düşünüyorsunuz? Söyler misiniz birliğin moral sorumlusu Bay Mike Sutter?

Mike aceleyle Marianne'ye baktı. Kız bakışlarını kaçırdı ve hemen karşı kaldırıma geçti.

Mike soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

— Susan için başka neler söyleyeceksin, Dolores, diye sordu.

Dolores kızdı:

— Daha ne olsun istiyorsun? diye bağırdı. Bu yetmez mi?

Mike gayet sakin:

— Ne zaman olmuştu bu olay? dedi.

— Saat on dolaylarında, diye karşılık verdi Dolores.

— Bu konuyu birliğe götüreceğim. *Sack,* Dolores (Mike gitmek üzere davranmışken birden geri döndü ve Dolores'in kolunu yakalayıp, ela gözlerinin içine bakarak konuştu) Susan senin onu gördüğünü biliyor mu?

Kız oğlanın bu davranışından birdenbire bir korkuya kapıldı. Kendini toparladıktan sonra:

— Onu gördüğümde, bağırmamdan ötürü nasıl sıçradığını görmeliydin. Eğer...

Mike ona baktı ve:

— Bu *booter* onu kucaklamış öpüyordu sen bağırdığın sırada değil mi?

— Evet, dedi kız hafifçe kırıtarak. Bu harekette saklı olan kıskançlık da ayrıca seçilebiliyordu. Fakat bu Mike'nin çözümleyemiyeceği kadar karmaşık bir duyguydu.

Dolores sözünü bitirince oğlan başını salladı:

— Sack. Bu konuyu götüreceğim...

Uzaklaştı, onu bekleyen Marianne'nin elinden tuttu ve bir blok ötedeki alışveriş merkezine doğru yürüdüler. Çok sinirli görünüyordu.

Kız sonunda dayanamayıp sordu:

— Ne yapacaksın?

— Susan'a telefon et ve onu buraya çağır!

— Kız birden durdu. Mike'nin elini itti. Gözleri yaşla doluydu:

— Susan'ı üzmen için sana yardım etmeyeceğim, dedi.

Mike kızın söylediklerinden etkilenmedi. Çok öfkeli görünüyordu:

— Dinle, dedi. Susan, Dolores onu gördüğü için itiraf etmek zorunda kaldı. Bu gemici ile olan ilişkisi bizim düşündüğümüzden de ciddi. Dün gece, o vakitte beni aramasının nedeni de, Dolores olanı biteni bize anlatmadan aktarmak isteğiydi. Eğer bizden arkadaşlık bekliyorsa, yapacağımız en iyi şey onu bu *booter*'den uzak tutmaktır.

— Niçin önce Lee ile konuşmuyorsun? diye sordu kız merakla. Ela gözleri oğlanın yüzünde gezinirken kolunu yakaladı. Lütfen böyle yap, Mike, dedi.

Oğlan başını salladı ve bir şey demeden uzaklaştı. Kız onun yarım blok ötedeki telefon kulübesine girişini izledi. Oğlanın tuşlara basıyormuş gibi yaptığını düşünerek, gerçekte telefon etmeyeceğine inanıyor gibiydi.

Telefona Estelle çıktı:

— Oh! Evet. Mike, dedi. Hayır. Susan yatıyor. Hepinizi yarın görebileceğini söyledi. Anlamıyorum, şu gözleme birkaç gün içinde bitmedi mi? Oh, yeni bir şey mi? Dün mü?..

Kadının sırtı hol kapısına dönüktü. Bu nedenle Susan'ın gölgesini farkedemedi. Kız orada durmuş, sırtını duvara dayamıştı. Estelle'nin telefon konuşması sürüyordu:

— Galiba yanılıyorsunuz. Lee ile konuşabilir miyim? Oh! (Durdu. Yutkundu) İyice anlamalıyım. Yani Susan bir hafta hiçbir birlik üyesine yaklaşmayacak. Bu ikinci ceza mı? Oldu. Ona söylerim. Fakat Mike, bence bu konuda çok hatalısınız. Oldu, oldu. Diyeceğim başka bir şey yok!

Telefonu kapattı. Öylece kalakaldı. Sonra döndü, gözleri kapalıydı. Susan'ın orada olduğunu neden sonra farketti. Anne kız birbirlerine baktılar. Ve sonra...

Gözyaşları... Aynı anda ikisinin de gözlerinden aşağı yaşlar süzülmeye başladı.

BUD JAEGER saat üçte okuldan döndü. Oldukça telâşlı görünüyordu. İlk işi kitapları bir yana fırlatmak oldu. Kısa boylu kadın, oğlanın annesi, onu izliyordu. Sonra onu kapıda bekleyip sordu.

— Baban eve gelince ne yapmayı düşünüyorsun?

— Anne, şu sıra birlik görevlerim var. Konuşacak zamanım yok. *Sack?* dedi Bud.

Kadın oğlanın arkasından bakakaldı. Gözden kaybolunca da içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Bud Jaeger, ırmağın ötesindeki ikinci metro durağında indi. O saatte asansörde ondan başka kimse yoktu. Dışarı çıktığında kendini, tuğla sığınak biçimindeki koruyucu yapıda yalnız buldu. Spaceport'un varoşları görünmüyordu, çünkü iki numaralı çıkış kapısı, kent içindeki son çıkış kapısından on mil uzaktaydı. Çevrede, bir kuzeyde, öteki güneyde olmak üzere iki yerleşim alanı vardı. Bunun ötesinde çimlerle kaplı geniş bir açıklıktı.

Bud korunağın en yakın kenarına gitti. Biraz durduktan sonra çimlere çıktı. Durdu, dünyaya, bu yabancı gökyüzüne! baktı. Sağını solunu gözledi. Hiçbir sinyal gelmemişti. Babasından hiçbir iz yoktu.

Bud yakında bir duvar olduğunu gördü. Duvara yaklaştı ve çevresinde kimsenin bulunmadığını anlayınca, zıplayıp duvarın öte yanına geçti.

Yine çevresine bakındı. Bir ses çıkardı. Bu insana ait bir ses değildi. Bu seste korku ve heyecan gizliydi. Ardından soyunmaya başladı. Üstündeki insanlara ait bütün giysileri çıkardı. Sonra bacakları arasındaki bir noktaya dokundu: garip bir şey oldu. Cildi parıldamaya başladı. Cilt sıyrıldı, çıktı, uzun bir ipek parçası gibi toprağa döküldü.

Şimdi orada, bacaklar ve kollar yerine, dokunaçları olan

pembe, kabuk gibi bir gövde duruyordu. İkinci bir çift dokunaç vücudun çevresini kemer gibi sarmıştı. Bir yandan bunları açıyor bir yandan da, uzun zamandır hareketsiz kalmış olmaktan kurtulmanın sevincini taşıyan sesler çıkarıyordu.

Çevresine dolananlar işlev görecek duruma geldiğinde diğerlerini insan kolu biçiminde kullanacak bir duruma getirdi. Sonra, girintili çıkıntılı bir madde üzerinde uğraşarak, bunu Bud Jaeger'e benzeyen bir oğlan biçimine getirdi.

Bu oğlan onun çıkardığı giysileri giydi. Duvarın yanına gitti ve duvarı aştı. O sırada babasının düşüncesi onu yakaladı.

— *«Oğlum, ne yapıyorsun orada?»*

Bud olayı özetledi. Baba durdu:

— *«Şu aşamada bu yaptığın çok tehlikeli bir şey... Fakat olan olmuş artık. Şimdi çok dikkatli olmalısın. Pek fazla kalamayacağım. İnsanlar, Neptün yörüngesine kadar olan uzaklıklara ileri gözetleme gemileri yolluyorlar. Henüz yerini bilmedikleri bir uzay noktasından, altı saat önce bir haberleşme ışınını aşağıya yolladık. Her an orada olabilirler. Bu tür şeyleri önceden kestirmek güç...*

Bud sordu:

— *«Nasıl kaçabilirim? Gerçekte bilmek istediğim şey bu!»*

— *«Zor olacak. Bir an için birinin, bu gezegenin savunmasının yakınında bulunması ve gerektiğinde inmesini düşündük. Fakat daha sonra bunun olanaksız olduğuna karar verdik.*

— *«Fakat burayı böyle almayı planlamıştık. Kötü bir şey mi oldu?»*

— *«Sakin ol, oğlum. Üç hata önce buraya geldiğimizde, insanlar henüz hiçbir şeyin farkında değildi. Hatırlarsan, insan filosunun bir yıldız sistemine yöneldiğini farkettiğimiz anda sen ve ben, özel yüksek hızda gemilerimizi*

kullanıp öne fırlayacaktık. Şimdi buraya inebilmeyi planlıyoruz.»

— «Yani tüm plan değişti mi?»

— «Evet oğlum. Şimdi senin yapman gerekeni söylüyorum. Omnivulture sınıfı uzay gemisini yöneten görevliyi kullanacağız.»

— «Susan'ı geziye götüreni mi?»

— «Evet. Senin insan baban Jaeger'i kontrol etmekte kullandığımız yöntemi kullan. Böylece seni de bize getirecektir. Mühendislerimiz şu Omnivulture tipi gemilere bir bakmak istiyorlar. Bunların çok yüksek tahrip güçleri var.»

— «İyi ama, nasıl edeyim de bu gemiye bineyim?»

— «Susan Lane'ye göre, kaptanın periyodik olarak böyle bir gemiyi uçurması gerektiğini söylemiştin ya. Nerede oturduğunu Susan ya da Dolores'ten öğren. Onu görmeye git. Kontrol yöntemini uygula. Onunla git. Hiçbir sorun çıkmamasına dikkat et. Hâlâ iki kapsülün var, değil mi?»

— «Evet. Ona ne olacak?»

—«Bu insanların bizim yöntemlerimizi keşfetmelerine izin veremeyiz. Bu nedenle de onun geri dönmemesi gerekli.»

O sırada altı ışık saati uzaklıktaki bir uzay gemisinden gelen görünmez enerji kesilmeye başladı:

— «Oğlum, konuşmamı bitirmek zorundayım. Talimatları anladın mı?»

— «*Galiba anladım...*» Oğlan konuşmasını sürdürdü. *«Bu günlerde birlikte çok görevim var. Altı çocuğa danışmanlık yapıyorum. Nasıl zaman ayırıp da Kaptan Sennes'i görmeye gidebileceğimi doğrusu bilemiyorum.»*

— «Sevgili oğlum. Senin için harekete geçme zamanı gelmiştir. İnsan baban hastanedeyken bunu başarabilirsin. Sonra bazı işlerini boşlayıp, buraya gelip beni görmelisin.»

— «Bu doğru. Eve gitmeden gidip onunla konuşmalıyım.»

— *«Bu işi çarçabuk bitirirsek iyi olur. Bir şey daha var. Senin de bildiğin gibi, Spaceport'dan çıkmak kolay, geri dönmek zordur. Buna göre, geri dönerken, neden, sanki kaçmış da, sonra fikir değiştirmiş gibi yapmıyorsun? Bu mazereti kullanırsan olmaz mı dersin?»*

— *«Büyük olasılıkla beni yeniden birliğime alırlar. Belki de Susan'a yaptıkları gibi, bir süre beni de gözleme kararı alırlar.»*

— *«Gördün mü ne kadar kolay. Haydi hoşçakal oğlum. Kendine iyi bak.»*

— *«Hoşçakal!»*

Ardından Bud metroya gitti ve asansöre bindi. Kapı hâlâ bıraktığı gibi açık duruyordu. Girdi, düğmeye bastı. Kapı kapandı. Bir süre sonra asansörün inişe geçtiğini gösteren ışık yandı. Her zamanki gibi zamanlamayı çok iyi yapmıştı. Yaklaşık bir dakika sonra Spaceport'a giden araç durağa geldi ve Bud bindi.

John Lane, bürosuna tam zamanında döndü. Yüzbaşı Koenig telefonla onu arıyordu. Yüzbaşı bir giriş limanı görevlisiydi. Bud Jaegger adlı bir delikanlının öğleden sonra saat 4.09'da Spaceport'a yeniden giriş yaptığını bildirdi. Yüzbaşı sözünü şöyle tamamladı:

— Kumandanım, öğrendiğime göre, bu çocuğun ailesi üzerinde özel bir izleme yapılıyormuş. Bu nedenle bu durumu size bildirmek gerektiğini düşündüm. Yazılı raporu arkadan göndereceğim.

— Teşekkür ederim, dedi Lane. Çocuğun kaçmak istediğini, sonra da fikrini değiştirip döndüğünü söylediniz değil mi?

— Evet, efendim. Babası hastaneden çıkınca ona kötü şeyler yapacağından korktuğunu söylüyor.

Geniş odada büyük bilgisayar ve diğer aygıtlarla çevrilmiş olan adam güldü:

— Bana öyle geliyor ki Yüzbaşı, bu çocuk korkmuş.

Peki, fikrini değiştirmesinde neyin etken olduğunu söyledi mi?

— Birliklerin onu koruyabileceğine karar verdiğini söyledi kumandanım.

Lane bir kez daha güldü:

— Peki, teşekkürler Yüzbaşı, dedi ve telefonu kapattı.

O sırada iç iletişim sisteminin sinyali çaldı. Açtığında Andrew Scott'un sesi duyuldu :

— Şimdi yanımıza geliyorum, efendim. Önemli bir mesaj aldım.

— Çok iyi, bekliyorum, dedi Lane ve koltuğuna yaslandı.

Az sonra arkasındaki kapı açıldı ve Scott içeri girdi, kapıyı kapattı:

— Çok acil efendim, diye hemen söze başladı. Komisyon bu K-enerjisi konusunda toplantıya başladı ve her onbeş dakikada bir telefon ediyorlar.

Bu sırada Lane döndü. Onun sözlerinde kritik bir şeyler olmalıydı. Ama kumandan bunu düşünmüyordu. Çok kızgın görünüyordu. Scott'a baktı. Adam onun duygularını sezdi, azar işiteceğini düşünerek yutkundu.

— Bay Scott, böyle paldır küldür içerye girmek sizin alışkanlığınız mıdır? diye sordu Lane.

— Çok özür dilerim, efendim. Aslında protokolün uygulanması gerektiğine inanıyorum, ama öyle gergin bir ortamda yaşıyoruz ki...

Kumanda nyumuşadı:

— Pekâlâ Bay Scott. Mesajınızda başka bir şey var mı?

Scott hiç duraklamadan cevap verdi:

— Sanırım bazı terslikler var kumandan. Bay Reid özel olarak telefon etti ve filoya hareket emri verilebileceğini söyledi.

Lane şaşırmıştı:

— Fakat bu, bu küçük casusluk olayından dolayı alarma geçildiğini gösteriyor. (Dişlerini sıktı, canı sıkılmış

görünüyordu. Bir süre düşündü, sonra rahatlamış olarak başını salladı. Bir karara varmış gibi görünüyordu) Bay Scott, akılsızlığa karşı gerçek ve içten bir tepki göstermeliyiz. Eğer herkes onların öfke dürtüsüyle giriştikleri harekete göre davranırsa, o zaman çok kötü durumlara düşeriz. Bence komisyon üyelerini davet edip, onları ikna etmeliyiz. Ama yine de filonun çarpışmaya gitmesi konusunda ısrar ederlerse...

Durdu, Scott'a döndü:

— Kendi üzerimde başka bir K-enerjisi tespiti yaptırmak istiyorum. Bay Scott, komisyona telefon edip bunu bildirin. Bir de karımı arayıp akşam yemeğine evde olacağımı söyleyin. (Ayağa kalktı) Bugün evime korumasız gideceğim. Yalnızca metroyu kullanacağım. Tıpkı K-enerjisini cildimde topladığım zamanki gibi yapacağım. Sonra da yine buraya dönüp testi yaptıracağım.

Masanın çevresinde dolaşıp koridor kapısına doğru gitti. Orada bir an durdu, geri döndü:

— Mümkün olan her yerde savunmamızı ve güvenliğimizi arttırmalıyız...

Sonra kapıyı açtı, koridora çıktı ve kapıyı arkasından çekti. O gittikten sonra Scott, komisyonla ve Estelle ile iki telefon konuşması yaptı. Sonra bir üçüncü numarayı aradı. Telefona çıkan kişiye «Len Jaeger'in durumu nasıl?» diye sordu. Karşıdan aldığı cevap üzerine başını salladı ve duyduklarını yüksek sesle yineledi: «Bu sabah hastaneden taburcu edildi demek. Teşekkürler.»

Telefonu kapattı ve dışarı çıktı.

SUSAN'in annesiyle yaptığı telefon konuşmasından sonra Mike, onu beklemekte olan Marianne'nin yanına gitti:

— Danışmanlık yaptığım birkaç kişiyi gidip görmem gerekiyor. Sen de, oğlanlarla oynamak isteyen beş yaşındaki kızları görmeye git. *Sack?*

— *Sack,* dedi kız kayıtsızca.

Tam gitmek üzere döndüğünde, oğlan hızla yanına geldi ve yanağını kızın yanağı üstüne koydu. Yüzleri aynı yöne bakıyordu. Mike:

— Yapma *moocher,* dedi. İyi bir *jabber* görevini yerine getirmelidir. Bana hak ver.

Kız derin bir soluk aldı, fakat bir şey söyleyemedi.

Mike konuşmayı sürdürdü:

— Susan bir hafta sonra yeniden aramızda olacak ve yeniden iyi bir *jabber* gibi davranacak.

Yanlarından pekçok insan geçiyordu, ama kimse birliklerin sorunlarına dalmış bu iki kişiyle ilgilenmiyordu. Marianne:

— Fakat bir hafta çok uzun bir süre. Neden iki gün ya da yalnızca yarın değil?

Mike'ye göre bunlar duygusal çıkışlardı. Yanağını kızın yanağından çekti:

— Ben yalnızca kuralları uyguluyorum, dedi.

Saatine baktı, başını kaldırdığında, kızın arkasından gelmekte olan sarışın oğlanı gördü. Bunu farkeden Marianne de dönüp arkasına baktı. Oğlan yanlarına gelince:

— Selam Marianne, selam Mike, dedi.

— Selam Lee, dediler ikisi birden.

— Susan nerede? diye sordu Lee. Onu gören var mı? Sesinden hiçbir şeyden kuşkulanmadığı anlaşılıyordu.

Marianne Mike'ye baktı ve sırtını Lee'ye dönerek:

— Sen anlatmalısın, diye yavaşça fısıldadı.

Mike'nin benzi attı. Şaşırmıştı. Ama yine de Lee'ye Susan'ın dün geceki telefonunu, neler söylediğini, Dolores'in olayla ilgili aktardıklarını birer birer anlattı. Kendisinin ve öteki birlik liderlerinin de bu konudan haberdar olduklarını söyledi ve sözlerini şöyle bitirdi:

— Bir hafta için birlikten uzaklaştırıldı. Karar bu!

Lee, bütün anlatılanları ilgiyle dinledi. Sonra da:

— Hayır! dedi. (Gözleri kızgınlıktan ateş saçıyordu. Mikeye döndü) Bu çılgınlığı sen başlattın, dedi ve bunu sürdürmene izin vermeyeceğim. Onu karşına alıncaya kadar Susan gayet iyi bir *jabber*'di. Bu saçmalığa hemen bir son verilsin.

— Çok geç, dedi Mike. Karar verildi bir kere.

— Hayır, verilmedi, diye itiraz etti Lee. Bay Mike Sutter şu birlik liderlerini bu gece bir araya topla. Neler yaptığını bir gözden geçirmemiz gerekiyor. Bana öyle geliyor ki, sen «Kızıl Kedi» birliğini bu kurnaz manevralarla ele geçirmek istiyorsun.

Mike hemen karşı çıktı:

— Ben yalnızca birlik kurallarını uyguluyorum.

Lee bunu duymamışa benziyordu:

— Birliğin liderinin sen olmadığını unutarak davranıyorsun.

Mike kendini biraz toparlamıştı.

— Bu özel bir durumdu. Herkes bana katılıyor.

— Ben katılmıyorum! diye bağırdı Lee ve devam etti. Şimdi benim dediklerimi yapıyor musun, yapmıyor musun?

Mike bir süre sessizce durdu. Çok sinirlenmişti:

— Neler hissettiğini kestirebiliyorum, dedi. Evet, Johnny Sammo ve Tom Clayton'a telefon edip bu akşamki toplantıya çağıracağım. Belki birkaç uzlaştırıcı kişi de çağırabilirim.

— Bu toplantıda senin, Susan'ın ve benim yanımda olmanı istiyorum.

Mike ona baktı:

— Susan'ın yanında olacağım, dedi.

— Sen hep bu *jabber*'lerin mahvı için çalıştın, dedi Lee. Bu nedenle, bu gece hatalarını düzeltmelisin. Yoksa bu birlik ikimizi birden içinde barındıracak kadar geniş olmayacak.

— Susan'dan her zaman için *moocher*'in değil, bir kız arkadaşın gibi söz ediyorsun, dedi Mike.

— Yalan bu, dedi Lee. Mike, ne söylemek istiyorsan açıkça söyle.

— Lee, bütün bunlar, babası o uzun yolculuktan döndükten sonra oldu Susan'a. Bunu sen de farkettin mi?

Lee başını salladı ve birden daha soğuk bir havaya büründü:

— *Sack,* dedi. Bütün bunlar boş laf. Bay Lane kuralları bozacak hiçbir şey yapmadı...

— Susan'ı o *booter*'la tanıştırdı, kız da ona kapıldı.

— Biraz önce, Susan'ın *booter*'ı dün son kez gördüğünü söylediğini bana ileten sen değil miydin? Neyse hoşçakal.

Bunları söyleyen Lee, Susan'ı savunur gibiydi. Durdu:

— Önemli değil. Bu gece herşeyi düzelteceğiz nasıl olsa. *Sack?*

* * *

Lane akşam yemeğini oldukça sakin görünen Estelle ve Susan ile birlikte yedi. Kafasını meşgul eden sorunlardan ötürü, önceleri onların ruhsal durumlarını farkedemedi. Düşüncelerinden sıyrılarak karısına ve kızına baktı. Bir şeyler sezmişti. Onlara birçok soru yönelttikten sonra, olanı biteni kızına anlattırmayı başardı. Dinledikten sonra düşünmeye başladı. Ardından kızına:

— Suçlu musun? diye sordu.

Başını sallayan Susan:

— Aslında değilim, dedi. Bir yanlış anlama var. Sorun olan Mike, eminim bundan. Birliğin moral sorumlusudur o.

— Bugün hasta olmanın nedeni bu muydu? diye sordu Lane .

Susan bir şey söylemeksizin başıyla onayladı.

— O halde, dedi Lane. Suçlu olmamana rağmen yine de seni rahatsız ediyor, doğru mu bu, ne dersin?

Kız yutkundu. Yanağından aşağıya gözyaşları süzüldü. Mavi gözleri buğulandı ve babasına bakamadı.

Bu Lane için yeterliydi. Cevabını almıştı:

— Çok basit, dedi. Hafta bitesiye okula gitme. (Bunları söylerken Estelle'ye baktı. Onun mavi gözleri de buğulanmıştı. Lane sözünü sürdürdü) Spaceport'un dışında bir özel okula gidersin. Bu okula geri dönmen gerekmeyecek, ne yarın ne de başka bir gün.

— Oh, baba... Susan, babasına karşı çıkan bir tonla söze girdi:

— Bunu yapamazsın. Birlikler bu tür şeylere izin vermezler.

Bir süre düşünen Lane sonunda:

— Peki, kabul ediyorum, dedi. Ama bu Allahın cezası şeylerin ne yaptığını hâlâ tam ve kesin olarak anlayabilmiş değilim.

Susan'ın yüzü bir anda ciddileşti:

— Baba, sana hatırlatmak zorundayım. Birlik kurallarından biri de, bir *jabber*'in yanında küfürlü ya da hakaretamiz konuşulmasına izin vermemektir.

Lane güldü:

— Biraz önce bana bir hafta *jabber* olmadığını söylemiştin.

O sırada anne yerinden kımıldadı. Kızına döndü:

— Hayatım, babanın sözleri üzerinde bu kadar durma. Niçin yemeğini bitirip de yatmaya gitmiyorsun?

— Tamam, anne, dedi Susan ve yemeğini bitirdi.

Adam bir süre, ne olduğunu anlamamış gibi şaşkın şaşkın baktı.

— Bir dakika, dedi. Anlayamadım...

— Suss sevgilim, dedi Estelle. Zavallı kızı yalnız bırak. Yeteri kadar sorun yarattın zaten.

Kumandan Lane haketmediği halde kötü bir durumda kalmıştı. Sandalyesini biraz geri çekti ve öylece oturdu. Bir eliyle masadaki peçeteyi çekiştiriyordu. Sonra parmaklarıyla masaya vurmaya başladı. Karısı ise hiç ona doğru bakmıyordu. Lane tıkırtıları hızlandırdı. Sonunda daha fazla dayanamayıp, ürkütücü bir ses tonuyla:

— Aile psikolojisinde çocuğun önünde tartışmanın yanlış olduğunu biliyorum. Ama gerçekten bilmek istiyorum, neden olduğum sorunlar nelerdir? Merak ediyorum. (Kızına döndü) Senin için herhangi bir sorun yarattım mı Susan?

— Hayır baba.

Adam karısına döndü:

— Evet Bayan Lane, buna ne buyurursunuz?

Estelle kıpkırmızı olmuştu. Kocasına bakmaksızın kızına döndü:

— Onun teklif ettiği çözümün cezasının ne olduğunu babana anlatır mısın?

— Oh anne... gerçekten... kız çok heyecanlanmıştı.

— Tamam Susan, dedi Lane. Duymak istemiyorum. Kendini ve beni üzme. Soğuk bir tavırla konuyu kapattı: Seni temin ederim ki güzelim, bu konuda cezaları hiç hesaba katmadım. Sanki ceza yokmuş gibi davrandım.

— Oh, Tanrım, dedi Estelle. Bunu neden daha önce düşünmedim?

— Estelle Allahaşkına, diye bağırdı kocası. Kızımın önünde beni küçük düşürmeye çalışmaktan vazgeç. (Son

derece kızmıştı, ayağa kalktı) Yanlış bir şey söylemeden gitsem iyi olacak. (Gitmeden önce son bir söz söylemek için Susan'a döndü) Önerim geçerlidir, dedi. Eğer istersen dışarıdaki bir okula gidebilirsin.

Bu sözlerden sonra, önce odayı, ardından da evi terketti. Arkasında sıkıntılı, üzüntülü bir ortam bırakmıştı. Susan kendini bunalmış hissediyordu. Çok kötü bir seçimle karşı karşıya bırakılmış gibiydi. Birden karşısında oturan annesine:

— Oh, anne. Ne yapacağım? Eğer onun istediğini yapmazsam deliye dönecek, dedi dertli bir sesle.

— Eğer yaparsan, hayatım, diye söze başladı Estelle. Birlik onu karşısına alacak. En iyisi sen, bugünkü konuşmaları hiç duymamış ol. Unut gitsin. Ve... Durdu, gözleri parlıyordu. Babanı bana bırak. Onunla konuşurum, eğer... (Durdu, olgun yaşının tüm kıvraklığıyla gülümsedi) Eğer bu konuyu onunla yatak odasının özel ortamında konuşursak daha iyi olur. Çünkü bütün gerçek kararlar orada alınır.

Susan bunu işitmemezlikten geldi. Gözlerini annesinin arkasındaki duvara dikmişti:

— Oh, anneciğim. Büyümüş olmayı ne kadar isterdim bir bilsen, dedi içten bir sesle. Sonra kalktı.

Estelle kızının koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. O sırada telefon çaldı. Susan'ın sesi duyuldu:

— Ben bakarım, anne.

Bir süre sonra Susan'ın «Bud, sen misin? Ne istiyorsun? dediği duyuldu.

* * *

Jaeger'in evinde, Bayan Jaeger mutfaktaydı. Telefonun başında duran Bud, sırtını mutfağa vermiş, ağzını da telefona iyice yaklaştırmıştı. Bu, görüşmenin çok özel olduğunu belirtisiydi. Konuşmasını sürdürdü:

— Senin Tombaugh'a birlikte gittiğin şu Kaptan Sennes'in evinin nerede olduğunu bana söyler misin? Gidip onu görmek istiyorum da.

Susan bir an düşündü:

— Üzgünüm ama bende adresi yok. Yalnızca telefon numarasını biliyorum. Biraz bekle getireyim. Ahizeyi bıraktı ve hızla yatak odasına gitti.

Aynı anda Bud da bir kâğıtla kalem getirdi. Sonra Susan'ın verdiği telefon numarasını yazdı. Bunun üzerine Susan sordu:

— Kaptan Sennes ile ne görüşeceksin?

— Seni Tombaugh'a götürmüştü, değil mi?

— Evet.

— Onun, her iki-üç günde bir uçağı denediğini söylemiştin değil mi?

— Evet öyle.

— İşte, bundan sonraki deneme uçuşuna beni de götürüp götüremeyeceğini soracaktım.

— Oh! dedi Susan. (Kaptan Sennes onaltı yaşındaki güzel bir kızı yanına alabilirdi ama, onüç-ondört yaşında bir oğlanı kabul etmesinin kuşkulu olduğunu düşündü) Bud, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama seni uyarmak isterim. Eğer sen onyedi yaşında genç ve güzel bir kız olsaydın -ne yazık ki değilsin- belki olurdu. Bu nedenle ümitlenmesen iyi olur. Ama yine de istersen bir ara, dedi.

— Bir deneyeceğim, dedi Bud. Yarın okulda görüşürüz Susan, diye sözlerini bitirdi.

— Belki de görüşemeyiz, dedi Susan. Babam beni Spaceport'un dışında bir özel okula gönderiyor...

Birden durdu. Yaptığı şeyin çılgınlık olduğunu düşünüp sustu. O anda telefonun öteki ucundan Bud'un kapatma sesi duyuldu. Bir an için öylece kaldı. Kendi düşüncesizliğine kızdı. Sonra telefona sarılıp Bud'u aradı, ama sürekli meşgul sinyali aldı.

Bud ,Susan'dan aldığı telefon numarasını tuşlara bastı,

bekledi. Sennes evde yoktu, fakat onunla aynı evi paylaşan genç subay evdeydi. Bud adresi istediğinde adam şaşırdı:

— Şey, gelip onunla konuşmanızın bir zararı dokunmayacak ama, sabah yine telefonla aramanız daha uygun olacak, dedi. Bu, onu yakalayabilmeniz için uygun bir zaman olacaktır. *Sack?*

Oğlan biraz bozulmuştu:

— Bundan sonraki rutin uçuşu ne zaman, biliyor musunuz?

— Şey, Çarşambadan önce yok. Yalnız bunu biliyorum.

Bud son bir çabayla:

— Neden bana adresi vermiyorsunuz? Sabah gelip onu bulabilirdim.

— Yok, hayır, dedi telefondaki adam. Bazı nezaket kurallarımız var. Onun izni olmadan başkasının gelmesine izin veremem. Yarın onu arasın. *Sack?*

— *Sack* dedi Bud. Telefonu kapadı ve evden çıktı.

Bir dakika sonra telefon yeniden çaldığında Bayan Jaeger açtı:

— Hayır Susan, Bud biraz önce gitti... Sanırım beş dakika önce. Üzgünüm canım, nereye gittiğini ya da ne zaman eve geleceğini bilmiyorum. Birlik toplantısından söz etmişti, bu tür toplantıların ne kadar sürdüğünü bilirsin. Oldu. Hoşçakal.

Telefonu kapadı ve biraz hüzünlü bir durumda mutfağa döndü.

LEE DAVİD gözlerini halıya dikmişti. Şark usulü döşenmiş bir odadaydı. Lee yerde, halının üzerinde oturuyordu. Mike'ye bakmadan sordu:

— Baban uzun gezisinden ne zaman döner Bay Sutter?

— Bir yıl kadar sonra, dedi Mike. Sinirliydi. Dönüp ötekilere baktı. İçinden «Tüm bu olup bitenler niye?» diye düşündüyse de bunu dışarıya vurmadı.

Lee sözünü sürdürdü:

— Çok kötü. Çünkü ailesinin isteklerini yerine getiremedi.

— Yani, dedi Mike. Eğer o burada olsaydı, benim sorun yaratmak üzere burada olmayacağımı mı söylemek istiyorsun?

Lee halıya bakmayı sürdürüyordu. Toplantı odası gündüz gibi aydınlatılmıştı. Herkes oturmakta olan Lee'ye bakıyordu. Ortalık sessizdi. Bir kenarda onun birliğinin üyeleri oturuyordu. Diğer tarafta iki birliğin liderleri; Tom Clayton ve Johnyy Sammo'ya ek olarak, zenci Ben Kismo ile kısa boylu Martin Tate vardı. Dolores Munroe ve onun yakınındaki Bud Jaeger de ayrı bir grup gibi duruyorlardı. Martin Tate ortalıkta dolaşıyordu. Lee'nin yanına gelip durdu:

— Lee, arkadaşlarınla Susan arasında kaldın. Dolores' ten gördüklerini dinledik. Ona inanmadığını da söylemedin.

Lee bakmadan konuştu:

— Hayır, ona inanıyorum. Ama onun orada ne yaptığını bilmiyorum.

Martin devam etti:

— Mike, Susan'ın kendisine söylediklerini rapor etti. Buna da karşı çıkmadın.

— Hayır, karşı çıkmadım, çünkü Bay Sutter'in yalan söyleyebileceğini düşünmedim, dedi Lee.

«Bay Sutter!» Bu sözü duydukça Mike'nin yüzü gerildi. Marianne yanına gelmiş ona cesaret vermek için gülümsüyordu. Mike kendini toparladı ve ortaya doğru ilerleyerek oradaki bir sandalyeye oturdu.

Martin sözlerini sürdürdü:

— O halde Lee itirazlarını ortaya koymalısın. Susan'ın suçlu olduğuna karar vermiştik. Ama şimdi sana bakınca, bu kararı kabul etmediğin duygusuna kapıldık. Bu çok ciddi bir durum.

Lee başını salladı:

— Yanılıyorsunuz, dedi. Kabul ediyorum. Ama bir koşulla.

— Ne koşulu? Anlat.

İlk kez olarak sarışın delikanlı başını kaldırdı:

— Bundan böyle bu birliğin lideri olmaktan vazgeçerim. Kalan zamanımı da küçük işler yapan sıradan bir üye olarak geçiririm. Birlik de kendine başka bir lider seçer.

— Bütün diyeceğin bu mu?

— Hayır!

— Öyleyse hepsini söyle.

— Şu anda kendi birliğimin üyelerinin eleştirisiyle karşı karşıyayım. Tümü Susan'ın suçlu olduğu yönünde oy kullandı. Oysa o, birliğe katıldığından beri iyi bir *jabber*'dı. Bu nedenle anlayamıyorum olanları. Kendime göre bunların bir tek açıklaması var.

— Söyle.

— Öyle sanıyorum ki, Dolores birliği parçaladığında hepimiz rahatsız olduk. Bunun bana karşı yapıldığı gibi bir duygu var içimde, çünkü ben, gerçek bir neden göstermeksizin, *moocher*'ım Dolores iken bunu Susan olarak

değiştirdim. Oysa gerçek şuydu: Dolores'i, bana karşı olan tavırları bir *moocher*'e yakışmadığı için birçok kez uyardım. Sürekli olarak benimle dudak dudağa öpüşmek istiyordu ve ben bunu reddediyordum.

Odanın bir köşesinde oturan Dolores'in sesi yükseldi:

— Yalan! Beni Susan yüzünden bıraktı. Geri kalan herşey...

Mike ayağa fırladı:

— Kapa çeneni Dolores, diye bağırdı.

— Bir gün, diye sözünü sürdürdü Lee. Eğer bir kez daha dudaktan öpmeye kalkışırsa ondan ayrılacağımı söyledim. Hemen o an öptü. Bu da aramızdaki ilişkinin hemen orada bitmesine neden oldu ve ondan uzaklaştım.

Dolores yerinden fırlayarak yeniden bağırdı:

— Bir çoklarından daha çabuk geliştim. Bazı kızlar da böyle olur. Ne yapayım, ben de bunlardan biriyim.

Bu sırada «Sarı Geyik» lideri Tom Clayton söze karıştı:

— Dolores, dedi. İnsan korteksi onsekiz yaşına kadar tam anlamıyla gelişmiş olamaz. Zaten bu nedenledir ki, biz burada, birlik içindeyiz. Sen aykırı gittin. Sen bir gevezesin. Şimdi, bütün olup bitenleri daha iyi anlıyoruz. (Çevresine bakındı) *Sack, Jabber'ler?*

Herkesin *«Sack»* dediği duyuldu. O sırada Johnyy Sammo, Martin Tate'nin yanına giderek:

— Bir düşüncem var. Onu önerebilir miyim? diye sordu.

Daha genç olan Martin başını salladı. Johny'nin koyu kahve gözleri odadaki bütün *jabberleri* taradı:

— Burada «Kızıl Kedi» birliğinin diğer üyelerinin vicdanlarını yoklamaları ve Dolores ile Lee hakkındaki konuda ne düşündüklerini itiraf etmeleri gerekiyor. Mike, sen ne dersin?

Mike öne çıktı, gözlerini kıstı:

— Bir anda çok şey soruyorsun Johny, dedi. Bırakalım da her Kızıl Kedi kendi vicdanıyla birgün için başbaşa kal-

sın ve onda nsonra itiraf etsin. (Sustu) Herkes bilir ki ben kurallarda nhiç sapmam. Bu Susan ya da Lee konusu için de böyle. Ama şimdi, birlik Susan'ın ilk suçu üzerine olan kararımı geri çevirince şaşırdığımı söylemeliyim. Benim kanım, onların bu kararlarında bazı gizli nedenlerin olduğudur. Ortada bir karışıklı var. Bunu düzeltmek için zamana ihtiyacımız olduğunu sanıyorum.

Bu sözler üzerine Lee:

— Bu, Susan üzerindeki kararın da ertelenmesi anlamına gelmiyor mu? diye sordu.

Johnny Sammo araya girdi:

— Lee, Susan'ın ikinci suçu oldukça ciddi. Bir hafta için bu konu üzerinde düşünmesinin ona bir zararı olmayacak ki.

— Suçsuz birini cezalandırmak yanlıştır, dedi Lee kısaca.

Kızıl saçlı Tom Clanton sözü aldı:

— Lee, bu, suçluyu cezalandırmanın da yanlış olduğu gibi bir anlama geliyor. Senin dediğine göre, Dolores altı aydır hatalı davranıyor. Ve ben inanıyorum ki, senin de belirttiğin gibi, o kesinlikle suçludur.

Dolores'in bu sözler karşı çıkması beklendi ama, o yandan hiç ses çıkmadı. Kız şimdi bir başka konuya dalmıştı. Bud Jaeger ile alçak sesle fısıldaşıyordu. Bunun için kendine göre haklı bir nedeni vardı. Bud konuşmaya şöyle başlamıştı:

— Senin Kaptan Sennes'in apartmanına gittiğini biliyorum. Eğer onun adresini bana verirsen bu konuda hiç ağzımı açmam.

Kız yıldırım çarpmışa döndü. Vücudu, duyduğu korkuyla bir süre titredi. Sonra kendini toparladı:

— Onun adresini ne için istiyorsun, diye sordu.

— Susan'ı götürdüğü gibi beni de bir uçuşa götürmesini isteyeceğim ondan. Bu nedenle de yarın gidip onu bulacağım ve konuşacağım.

Bu neden kızı birden cesaretlendirdi:

— Sana onun telefon numarasını vereyim, dedi.

Bud itiraz etti:

— Hayır, hayır. Telefonda beni dinleyeceğini sanmam. Onunla yüzyüze konuşmak istiyorum. Yarın sabah bu işi çözümlemek niyetindeyim.

Kız bir an çevresine bakındı. Tüm *jabberler* oradaydı. «Bud şimdi bir şeyler söylemeye kalkarsa mahvolurum,» diye düşündü:

— Bir dakika, dedi, aceleyle çantasından kâğıt ve kalem çıkardı, adresi çabucak yazıp oğlana verdi ve ekledi: İşe yarayacağını sanmam, Bud. Çünkü sen güzel bir kız değilsin.

— Susan da böyle söyledi, dedi Bud, küçük adres kâğıdını cebine koyarken.

— Oh!.. Dolores hafif bir çığlık attı. Ona Pet-şey, Kaptan Sennes'in adresini mi sordun?

— Onda adresi yokmuş, dedi Bud. Yalnızca telefonu varmış.

İşte bu güzel bir haberdi. Dolores gülümsedi, zafer kazanmış gibiydi. Bud'a döndü:

— Eğer beni ele verirsen, ben de senin bana şantaj yaptığını söylerim. Şimdi eşit konumdayız. *Sack?*

— Benim için endişelenme, dedi Bud. Adresi almış olmaktan hoşnuttu. Annem babamla hastanede konuşmuş. Yakında Spaceport'dan ayrılacakmışız. Bu nedenle bu uçuşta olmak istiyorum. Yoksa bir daha bu olanağı bulamam. *Sack?*

— *Sack,* dedi Dolores. Rahatlamıştı.

Dolores ile Bud bu önemli konuşmayı yaptıkları sırada, Lee ile öteki birlik liderleri arasındaki tartışma sürüp gitmişti. Zenci *jabber* Ben Kismo birden söze girdi:

— Bu gevezeliği uzun zamandır dinliyorum. Benim kararım, eğer Lee altı ay önce bunu bildirmiş olsaydı, Dolores de birliğinde kalamayacaktı, dedi.

Bir an bir duraklama oldu. Martin Tate «*Sack*» dedi. Tom Clanton da tamam anlamında başını salladı. Johnyy Sammo Mike'nin yanına gitti ve «Senin kararın nedir?» diye sordu.

Mike orada bulunan bir sandalyeye oturdu. Afallamış görünüyordu:

— Bu benim de kararım olmak zorunda, dedi. Aslında Lee'nin biraz önce anlattığı gerçeklerden haberdar değildim. Şimdi itiraf ediyorum ki, Susan'ın ilk suçundan ötürü cezalandırılmasını ve bu cezanın kuralların gerektirdiğinden ağır olmasını istedim, çünkü Dolores vicdanımı rahatsız ediyordu. Bütün bunlardan, altı aydır bir kargaşalık içinde olduğumuzu ve «Kızıl Kediler»in kurtarılması için öğütlere ihtiyacımız olduğunu anlıyorum.

Sessizlik oldu. Herkes Lee'ye döndü. Martin Tate yavaşça konuştu:

— Evet, Lee. Kendin ile ilgili kararın nedir?

Sarışın delikanlı kimseye bakmadı. Mike gibi o da afallamış görünüyordu. Bir süre düşündükten sonra o da alçak sesle söze başladı:

— Daha önce belirttiklerimden daha farklı nedenlerle itiraf ediyorum ki, bundan böyle Kızıl Kedilerin lideri olamam. Dolores konusunu ele alışım yanlıştı.

— Ya Susan, dedi Martin.

Yeniden bir suskunluk oldu. Sonunda Lee:

— Hayır, o farklı bir durum. Dolores başlangıçtan beri hatalıydı. Oysa Susan öyle değil.

Bunun üzerine Martin ötekilere döndü:

— Evet *jaberler*, dedi. Kanımca Lee gerçek bir *jabber* gibi hatasını kabul etti. Bu onun ilk suçu olduğuna göre, kurallar gereği önce bir uyarı cezası verilmeli ona, ama Kızıl Kedilerin de lideri olarak kalmalıdır. İtiraz eden var mı?

Bu kez Dolores durumu izleyebilmişti, arkadan bağırdı:

— Susan konusundan ne haber?

Martin Tate, Lee'ye baktı:

— Bu üyenin soru sormaya hakkı var mı? dedi.

Lee ayağa kalktı. Yeniden bir lider olarak söze başladı:

— Onu buraya tanık olarak Mike getirdi. Ben soruyu ona aktarıyorum, dedi.

Mike ayağa kalktı:

— Dolores'i bu toplantıya birlik görevi için çağırdığımıza göre, hâlâ bir *jabber* gibi soru sorabilir. Susan için ne düşünüyorsunuz?

— Karar olduğu gibi duruyor, dedi Martin Tate. Bir haftalık geçici uzaklaştırma bugün başlıyor. (Çevresine bakındı) İtiraz eden var mı?

— Ben itiraz ediyorum, dedi Lee kısaca.

Kimse bir şey söylemeden ona döndü.

Lee yavaşça başını salladı:

— Sack, dedi. Susan'a karşı verilen kararı kabul ediyorum, fakat ona, bu karara katılmadığımı Mike anlattığından daha ayrıntılı olarak, gelip olayı burada anlatmasının gerektiğini belirtmek istiyorum.

— İtiraz eden var mı? diye sordu Martin Tate bir kez daha.

Hiç kimseden ses çıkmadı. O sırada Martin Tate'nin gözü Bud'a takıldı. Oğlan öne çıktı:

— Bütün bu tartışmaları neden yaptığınızı bir türlü anlayamıyorum. Susan bana telefonda, babasının onu Spaceport dışında başka bir okula göndereceğini söyledi. Ve tabii buraya, yani okula geri dönmeyeceğini de...

Bu kez sessizlik daha uzun sürdü. Sessizliği Martin Tate bozdu ve Lee'ye dönerek:

— Ee Lee, ne dersin? dedi.

Lee David ağzını açmaksızın duruyordu. Yüzü solmuştu. Fakat birlik görevinin ne olduğunu iyi bilirdi. Söze başladı:

— Açıktır ki, Bay Lane ile görüşüp bazı sorular sormalıyız. Bundan sonra ne olacağı onun karşılıklarına ve

davranışlarına bağlıdır. Böylece, şu andan itibaren birlik toplantımız bitmiştir. (Öteki birlik liderlerine baktı) Kızıl Kediler Bay Lane konusunu inceleyeceklerdir. Fakat bu akşam birlik görevi olmayacak. Bu nedenle herkesin evine gidip ders çalışmasını öneriyorum. Mike! (Bir an durdu) Bu evi kullanmamıza izin verdiği için annene teşekkürlerimizi ilet.

Mike alçak sesle bunu ileteceğini bildirdi. Herkesi kapıya kadar geçirdi. Kapıyı kapatıp döndüğünde, oldukça sevimli bir kadın girdi odaya. Yüzündeki gülümsemeyle: «Evect» dedi. «Kazandın mı, yoksa kayıp mı ettin?»

Mike kibarca: «Hayır, anne, bir birlikte hiç kimse kaybetmez.» Ardından ekledi. «Birini mi bekliyordun?»

Kadın evet anlamında başını salladı:

— Oh, evet. Erkek arkadaşlarımdan birini. Biliyorsun, baban gezideyken ben...

— Evet anne *Sack*, dedi Mike.

— Mike, tatlım, şu çirkin birlik dilini bana karşı kullanma, dedi annesi. Senin de bildiğin gibi, sana bir şeyler yapabilecekleri kuşkusuyla, çoğu annelik haklarımdan feragat ettim. Fakat bunun işe yaradığını da görmek isterim. Bundan fazlasını yapabileceğimi de sanmıyorum.

— Sağol anne. Sana sorun yaratmamaya çalışıyorum.

Kadın sözünü sürdürdü:

— Evet canım. Zaten birliklerin en iyi yönü de bu bence. Bu konuda babanla çok tartışmıştık. Ona, bu birliklerin sürekli bir çocuk bakıcısı gibi iş gördüğünü anlatmaya çalıştım. Gerçekten de bu birliklerin yararları zararlarından çok gibi.

— Teşekkürler anne, dedi Mike yeniden.

Bunun üzerine kadın Mike'ye döndü:

— Oldu, şimdi nereye gideceksen git. Bu gece buraya Henry gelecek, seni burada görürse sıkılıyor. Onun burada olmasının istemediğini sanıyor. Bunun saçma olduğu-

nu ona anlatmaya çalıştım, senin ve benim kendi hayatlarımızı yaşadığımızı söyledim.

Sustu. Mike bozuk görünüyordu:

— İyi geceler anne, dedi, odamda ders çalışacağım.

— İyi geceler canım.

* * *

Sutter'in evindeki toplantının bitmesinden sonra Dolores Munroe, Kaptan Sennes'e telefon etti. Kızın haberi yoktu ,oysa genç subay, kocası uzun bir geziye çıkmış olan güzel bir kadınla birlikteydi. Önce telefona cevap vermemeyi düşündü. Sonra «Belki de oda arkadaşımdan bir mesajdır» diye düşündü, ama Dolores'in sesini duyar duymaz bütün neşesi kaçtı.

Kız ona, Bud Jaeger ile yaptığı konuşmayı olduğu gibi aktardı.

— Ben onu gördüğümü hatırlamıyorum ama onun bizi gördüğü kesin, diye sözünü bağladı.

Kaptan Sennes:

— Benden ne istiyormuş? Lütfen bir daha tekrarlar mısın? diye sordu.

— Bir uzay gezisi -Susan'la yaptığın gibi. (Güldü, sesi sinirliceydi) Ona senin yalnızca güzel kızlarla bir arada olmaktan hoşlandığını da söyledim. Fakat yine de yarın sabah gelip seni görecekmiş, galiba okul saatinden önce. İkimiz hakkında bildiklerini gidip birliğe anlatması durumunda ikimiz için de pek iyi şeyler olacağını sanmıyorum. Bunu düşünsen iyi edersin.

— Şeyy... dedi Kaptan Sennes, bu yolculuklarda yanıma iki kişi almama izin veriyorlar. Madem ki bu aile bir süre sonra kenti terkediyormuş, neden olmasın? Ona dostça davranıp Çarşamba günkü uçuşa çağırmakta bir sakın-

ca görmüyorum. Gelecek Pazar'a da aynı şeyi birlikte yapacağız. Daha önce konuştuğumuz gibi, değil mi... *Sack?*

— *Sack*, dedi kız. Artık kapatıyorum. Eve gidip ders çalışmalıyım.

Telefonu kapattı. Sennes bir süre durdu, sonra kalktı, kadının yanına gidip üzerine eğildi ve onu kollarından öptü. Sonra içkisinden bir yudum alıp kadının yanına uzandı.

DESMOND REID, Lane'yi bekliyordu. Lane asansörden en son çıktı ve gülerek yanına geldi. Sonra kumandan kimlik saptama odasının yanında bekledi. Lane güvenlik görevlisinden bir kez daha «temiz» karşılığını aldı.

— Galiba senin görüşün bu konuyu çözdü, dedi Reid. Artık K-enerjisi yok.

Lane başını salladı. İki arkadaş koridorda yürümeye başladılar. Reid devam etti:

— Bu da düşmanın çok güçlü olmadığını gösteriyor. Bu durumda gezegenimizi onlara karşı savunma ümidimiz var.

— Gerçekten çok şaşırtıcı, dedi Lane. Bizle savaşmak yerine, hakkımızda bilgi toplamak konusunda daha hevesliler. Gerçi biz hiçbirini istemiyoruz ya. Ama öte yandan istedikleri bilginin ne olduğunu anlarsak ,o zaman onlara bu bilgiyi verip, 'Pekâlâ. Şimdi derdiniz ne?' diye sormak daha kolay olacak.

Bu sırada Lane'nin bürosunun kapısına vardılar. Kapı önünde durduklarında Reid Lane'ye:

— Ne zaman senin şu filo konuların açılsa, hiç ilgim olmasa bile, seni dinlerken bu konular bana hep ilginç gelir. Şimdi sana, özel yaşamınla ilgili bir soru sormak istiyorum: Susan nasıl?

Adam hoşnutlukla gülümsedi.

— Herşey benim istediğim gibi gidiyor, dedi. Şimdi Susan birliğinden bir haftalık uzaklaştırma cezası almış, ceza bugün başlıyor. Hafta sonunda, onu şu basit ilişkilerden tümüyle koparacak bir düşüncem var. Hepsi birer robot gibiler. Şaşırtıcı ama beklenilen bir sonuç bu.

Kapı açıldığında Reid ses çıkarmadan duruyordu. Lane sordu:

— İçeri gelmek istemez misin?

Reid başını salladı:

— Belki de, Birlik Eğitim Enstitüsü'nün bir psikoloji görevlisini seninle görüşmesi için göndersem iyi olurdu John. Belki de sana...

Durdu. Çünkü Lane'nin gri, durgun gözleriyle karşılaştı:

— Dez, dedi Lane. Susan benim kızım. Onun yolunu kendim çizmek isterim. (Soğuk bir biçimde güldü) Böyle bir psikologla karşılaşırsam, ona kendisi hakkında düşündüklerimi söyledikten sonra çenesine bir de yumruk indirmek isterdim.

Bir sessizlik oldu. Reid yeniden söze başladı:

— Ben birlikleri destekleyen biriyim. Bu nedenle daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Yoksa arkadaşlığımız zedelenebilecek. Fakat, senin Susan'a yaptıkların üzerine birliklerle yapacağın tartışmada, senin küçük oyununun nerelere vardığını görünce şaşırma.

Ayrıldılar. Lane bürosuna girdi, kapıyı kapadı. Reid son derece düşünceli, en yakın telefon kulübesine gitti ve Lee David'in telefon numarasını aradı. Bir süre bekledikten sonra Bayan David'in sesi duyuldu, Lee'nin akşam sekiz buçukta evde olacağını söyledi.

— O zaman yine arayacağım, dedi Desmond Reid. Ahizeyi yerine koydu, kulübeden çıktı ve hızla asansörlere doğru yürüdü.

* * *

Lane'nin evinde, saat sekizi biraz geçe telefon çaldı. Estelle mutfaktaydı, hem kahve içiyor, hem de bir şeyler okuyordu. Telefonu duyunca doğru koridor kapısına yöneldi. İkinci zil sesini duyduğunda «Bakacak mısın Susan?» diye seslendi. Uzaktan «Hayır» karşılığı gelince telefonu açtı. Arayan Lee David'di. Susan'ı istiyordu.

Estelle yeniden seslendi:

— Telefon sana Susan. Lee arıyor.

Bir an bir sessizlik oldu, ardından Susan'ın sesi duyuldu:

— Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum.

Estelle bir süre yerinden kıpırdamadı. Sonra telefona giderek:

— Lee, dedi. Şu anda canı çok sıkkın. Hiç kimseyle konuşmak istemiyor. Yeni bir şey mi var? (Durdu) Oh! Bud'a öyle mi söylemiş? Çok aptallık etmiş, çünkü böyle bir şey yok. Kızıl Kedilerin herhangi bir sert davranışlarına izin vermeyin. Tamam, şimdi gidip onunla konuşacağım ve onun küçük beyninde neler olup bittiğini anlamaya çalışacağım. Onu yarın okula göndermeye gayret ederim. Kandıramazsam beni yeniden ararsın değil mi? Oldu, hoşçakal...

Kadın telefonu kapattıktan sonra bir süre düşüncelere daldı, ardından bir başka telefon numarasının tuşlarına bastı:

— Jaeger'lerin evi mi? diye sordu.

Karşı taraftan Bayan Jaeger soğuk bir sesle:

— Evet, kimsiniz? dedi.

— Ben Susan Lane'nin annesiyim. Susan ve Bud, her ikisi Kızıl Kedi birliğindeler. Bud ile konuşabilir miyim?

Soğuk kadın Bayan Jaeger:

— Sanırım eve döndü, bir bakayım, dedi. Bir süre geçti. Bu sırada kadın Bud'un yatak odasına gittiğinde, onu orada masasına eğilmiş bir şeyler yazarken buldu. «Telefon sana Bud,» dedi. «Susan Lane'nin annesi arıyor.»

Oğlan hızla ayağa fırladı ve telefona koştu. Estelle:

— Bud, Susan'ın babasının onu Spaceport dışında bir okula göndereceği konusunda sana ne söylediğini tam olarak bilmek istiyorum, dedi.

Bud Susan'ın söylediklerini kelimesi kelimesine aktardı. Bunun üzerine Estelle biraz durakladı. Bud'u kınamamak elde değildi. Sonunda dayanamadı:

— Bak Bud, sanırım sen birlikte yenisin. Galiba onüç ya da ondört yaşındasın değil mi? O halde, böyle bir bilgiyi, bu kadar kısa sürede birliğe ulaştırman doğru değildi. Susan bir hafta için birlikten uzaklaştırılmasına çok üzgün, ne söylediğini bilmiyor. Sen şimdi bu bilgiyi hemen birliğe aktarmakla, ona bir sorun daha yaratmış oldun. Seni yalnızca bundan sonraki davranışların açısından uyarmak istedim. İleride bir daha böyle bir durumla karşılaşırsan, doğruluğundan emin olmadan kimseye aktarma, olur mu?

Bud özür diledi:

— Üzgünüm Bayan Lane, dedi. Sorun yaratmak istememiştim. Özür dilerim.

— Tamam, dedi kadın. Teşekkürler. Hoşçakal.

Bud telefonu kapattığında Bayan Jaeger yanına gelmişti. «Ne istiyormuş?» diye sordu.

Bud yavaşça döndü. Gerçek Bud Jaeger'e benzetmek için çok çaba gösterdiği bakışları değişti. Ayrılmasından bir gün önce, bu insanların açıklayamadığı davranışlarına tepki göstermekten kendini alamadı:

— Siz insanlar beni çok şaşırtıyorsunuz. Bazen insan denen yaratığı anlayamıyorum, dedi ve birden durdu. Ne yaptığını farketmişti.

Onu tanıdığından bu yana kadın ilk kez onun gözlerinde ve yüzünde bir zekâ belirtisi gördü. Hayretle baktı:

— Bu garip bir konuşma biçimi Bud, dedi ve durdu; söylemek istediği sözcükleri arıyor gibiydi: Zaten geri döndüğünden beri oldukça garip davranıyorsun. Kaçmak... seni değiştirmiş anlaşılan. Gözlerin bile daha değişik bakıyor.

Oğlan kadına baktı:

— İnsanların bazı güzel duyguları var tabii dedi. Başta anlayamamıştım, fakat şimdi... Zavallı Susan. Gerçekten çok kötü durumda. İnsanlar çok duyarlı. İnsan

çocukları başları derde girer girmez hemen yardım istiyorlar.

Kadın şaşkınlıkla onu izliyordu. Konuşması pek garipti doğrusu. Ama gerçeği anlaması da bir o kadar zordu. Çünkü hipnotize olmuş bir beynin bunu kavraması olanaksızdı.

Bud konuşmasını sürdürüyordu:

— Ama herşeye rağmen insanlar gerçekten güzel. Dünyada hayat ayrıntılarla dolu, değil mi? (Durdu) Babam... biraz karmaşık.

Kadın gülümsedi:

— Artık odana dönüp dersini çalışsan iyi olacak canım, dedi.

Bud bir an durdu. Sonra odasına gidip kapıyı kapadı.

* * *

Estelle telefonu kapattıktan sonra Susan'ın yanına gitti. Kız annesinin geldiğini duymuştu. Kapıda belirir belirmez:

— Anne, lütfen Lee ile ya da bir başkasıyla konuşmam için bana baskı yapma. Doğru düşünecek ya da doğru davranacak durumda hissetmiyorum kendimi.

— Şu an telefonda bekleyen kimse yok kızım. Buraya gelişimin nedeni, seninle şöyle oturup Kaptan Sennes ile aranda geçenleri enine boyuna konuşmak...

Kız susuyordu. Annesi sözünü sürdürdü:

— Sen ikinci olayın dudaktan öpme olduğunu kabul etmiştin. Fakat bunun yanı sıra açıklanacak başka şeyler de olmalı, değil mi?

— Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi Susan kendini savunurcasına. Fakat birden yüzünün kızardığını hissetti.

— Tam olarak ne oldu? diye sordu Estelle.

Kız bir an durdu. Sonra kesin bir kararla tüm olanları

en ince ayrıntısına kadar annesine anlattı. Bitirdiğinde, Estelle:

— Bu sıradan bir hoşçakal öpücüğüne benziyor, dedi. Başkaca bir şey oldu mu?

— Oh anne, gerçekten başka ayrıntı hatırlamıyorum. Ona kuralları okudum. Buna uyacakmış gibi geldi bana, ama sonra birden beni yakaladı. Gerçekten çok kuvvetli. Kıpırdayamadım bile.

Kadın gülümsedi:

— Bilirim. Baban da öyledir. Bu uzay personeli ağır yer çekimi etkilerine karşı eğitildikleri için çok kuvvetli olurlar. Br kere yakaladılar mı kolay bırakmazlar. Bıraktıklarında da iş işten geçmiştir artık.

— Bu sırada, dedi Susan. Dolores'in sesini duydum.

Annesi derin bir soluk aldı. Ani bir karar vermişti:

— O kadar kötü bir durum değilmiş. Niçin olayı yalnız bir 'iyi geceler' olarak kabul edip bu sorunu kapatmıyorsun? Haftanı tamamla, sonra yeniden birlik yaşamına dön. Ne dersin bu düşünceme?

— Oh anne. Herşeyin eskisi gibi olmayacağı duygusu var içimde.

— Peki, dedi kadın, öteki *jabberler* ceza verirken sen durdun değil mi? Hepsi birliği parçalamak mı istiyor bunların?

— Hayır! En azından bunu yapmadılar.

— Senden daha mı dayanıklı bunlar. Bunu mu söylemek istiyorsun?

— Hayır!

— Öyleyse sorun nedir? Haydi birlik terminolojisi ilekonuşalım, derdini ortaya dök bakalım.

— Babam, dedi Susan yavaşça.

— Oh! dedi kadın ve sustu. Sonra titrek bir sesle sordu: Onun duygularını incitmek istemezsin ya.

— Onun beni sevmesini istiyorum. Ama eğer istediğini yapmazsam beni seveceğini sanmıyorum... Susan'ın

güzel, çocuksu yüzü, gözyaşlarını engelleme çabasından ötürü zorlanıyordu.

— Fakat seçim yapmayı sana bıraktı.

— Oh anneciğim, dedi kız hemen, sen onu benden iyi tanırsın.

— Evet bu doğru, dedi Estelle. Bir *jabber*'in senin gibi konuşması beni şaşırttı. Evet, ailelerin de ileri sürebilecekleri bazı kurallar vardır.

Susan alçak bir sesle:

— Bugüne dek hiç böyle bir şey başıma gelmemişti ve öyle sanıyorum ki, düşündüğümden de zayıfmışım. Kendimi hiç de güçlü hissetmiyorum.

— Bak, dedi Estelle. Bu gece bu konuyu babanla konuşacağımı söylemiştim ya sana, istersen bu konuyu bırakalım artık. Olur mu?

Bunun üzerine bu konuda aldıkları kararı ertelediler. Susan'ın da isteği buydu zaten. Estelle ayağa kalktı:

— Şimdi bunları unutup biraz uyu canım. Sabah seni uyandırdığımda durumu bir kez daha değerlendiririz. *Sack?*

Kadın yatağa eğildi ve kızını yanağından öptü. Sonra odadan çıkıp mutfağa, kitabının başına döndü...

O sırada saat sekizbuçuk dolaylarındaydı. Birkaç dakika sonra, bir başka yerde, evindeki kütüphanesinden Desmond Reid, Lee David'e telefon etti. Selamlaşmalarından sonra Reid arama nedenini açıkladı:

— Lee, dedi. Susan'ın babasıyla yaptığım bir görüşmede, onun üç soru ile yüz yüze gelmesi gerektiğini anladım. Kibar bir kişi olarak tümüne doğru cevap verecektir. Bu da, birliğin, onun aklını başına getirebilecek bir karar almasında yararlı olacaktır. Ne olacağını bilmiyorum. Fakat bir şeyler yapılmalı. Susan'ı tanır ve severim. Onu, babasının tanıdığından da daha çok tanırım. Onun üzülmesini kesinlikle istemem. Birliği harekete geçirecek misiniz?

Lee bir süre düşündü:

— Sormam gereken üç soru ne olmalı sizce? diye konuştu.

Reid soruları ona teker teker yazdırdı. Lee sordu:

— Eğer birlik buna karar verirse, Kumandan Lane'nin yarın saat kaçta eve döneceğini nasıl bilebileceğiz, bir düşünceniz var mı? Susan onun dönüş saatlerinin belirli olmadığını söylemişti.

— Bu gece onbirde evde olacak, dedi Reid. Çok geç değil mi?

Lee düşündü. Ödevini yaptığı sırada telefon çalmıştı. Şu anda bir yığın defterin karşısında oturuyordu:

— Bu gece ödev gecesi. Yine de onbuçukta olabilir. (Sustu) Gerçekten ciddisiniz ,değil mi? diye bir kez daha sordu.

— Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım, dedi adam gülerek. Şu saçmalığa bir son vermek istiyorum artık. Eğer olanaklı ise tabii.

Kısa bir suskunluktan sonra Lee yine konuştu:

— Şey efendim, eğer Kumandan Lane üç soruya da olumlu cevap verirse, suçu kendi ağzıyla kabul etmiş olacak. Şimdi arkadaşım Mike'yi arayacağım. Eğer o da kabul ederse yapacağız.

— Yani, bu gece mi yapacaksınız?

— Evet, dedi oğlan. Şey Bay Reid...

— Bir şey mi var?

— Bu yüzleşme için iki yetişkin tanığa ihtiyacımız olacak.

— Bak bu çok güzel bir düşünce, dedi Reid kısaca.

Yirmibeşinci Bölüm

ÜÇ erkek ve iki kadın saat gece 11.00'de metrodan çıktılar. Erkeklerden biri John Lane idi. Lane bir süre gittikten sonra sola döndü ve evine giden yolda ilerlemeye başladı.

Yürüdüğü kaldırımda, evine yakın bir yerlerde bazı kişilerin bulnduğunu neden sonra farketti ve doğaldır ki kendisi ile bir bağlantı kuramadı. Onların neden orada olabileceğini düşündü. Tam onların yanından geçip gitmek üzereyken, gençlerden birinin yaklaşıp, «Bay Lane. Sizinle açıkça konuşabilir miyiz?» dediğini farketti.

Şaşırdı ve «Niçin, tabii. Ne vardı? diye adeta kekeledi.

Durdu. Dikkatli baktığında bunların hepsinin delikanlı olduğunu gördü. Birkaç saniye bu durumda çevresine bakındıktan sonra, Lee David ona yaklaştı:

— Efendim, bizler kızınız Susan'ın da üyesi olduğu Kızıl Kedi birliğinin üyelerindeniz. Size üç soru sormak istiyoruz.

Sarışın oğlan bir şeyler daha söyledi ama Lane artık duymaz olmuştu. O an gözlerinin önünden bir film şeridi gibi bazı anıları geçiyordu. Birincisi; Susan'ın dün akşamki yemekte yüzleşme ile ilgili söyledikleri... İkincisi; Desmond Reid'ın birkaç saat önce yaptığı uyarı.

Buradan şu sonuç çıkıyordu: *Lane bir birlikle yüzleşmekte idi.*

Bunu farkeden Lane beynine kan çıktığını ve tüm kaslarının gerildiğini hissetti.

Birliğin orada bulunan tüm elemanları ateş etmeye hazır bir otomatik silah gibi bekliyorlardı.

Sonra kendini toparladı:

— Sorular nedir? diye sordu.

— Susan'ın bir birliğe girmiş olmasına karşı çıktınız mı?

Birinci Filo Komutanı, Kumandan Lane artık geri dönüş olmadığını iyice anlamıştı. Kendini, her zamanki gibi, sonu belirsiz bir çarpışmaya hazır hissetti ve kendinden emin bir sesle:

— Evet! dedi.

Bundan sonraki iki soru şöyleydi: «Susan'ın birliğini terketmesine neden olabilecek herhangi bir harekette bulundunuz mu?» ve «Susan'ı birlikten uzaklaştırmak için uğraşmayı düşündünüz mü?»

Lane her iki soruya da «Evet» cevabını verdi. Burada seçilecek iki yol vardı. Ya soruları cevaplamayı reddetmek ya da tartışmaya girmek. Lane kendine yakışanı seçti ve bütün sorulara doğrulukla cevap verdi.

Birkaç saniye sonra Lane, sokağın köşesinden çıkan yetişkin birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Adam:

— Kumandan, arkadaşım ve ben sizin söylediklerinize tanığız. «Kızıl Kedi» tarafından kurallar gereği yürütülen bu yüzleşmeyi rapor edeceğimizi bilmenizi isteriz. Teşekkürler, dedi.

Konuşmasını bitirdikten sonra geldiği hızla dönüp gitti ve daha genç bir adamın arkasında durdu.

Lane'nin aklı iyice karışmıştı.

Orada, karanlıkta, ağaçların altında olup biten işlemleri aklından geçirdi. Aklına yeni bir düşünce gelip yerleşti. Bu birlik üyeleri, genç gangsterlerden başka bir şey değildiler.

Bu düşünceler içindeyken sarışın oğlan yaklaşıp ultimatomu verdi:

— Bay Lane, dedi. Düşüncenizi değiştirmeniz için yarın öğlene kadar süre tanıyoruz size. Üzgünüm.

Artık çok geçti. Lane bir şeyler söyleyerek öne doğru atıldı. O sırada karşısına Albert Mayo çıktı. Birliğin iri

elemanlarından biriydi. Lane delikanlının önünde bir an durdu, sonra dişlerini sıkarak bağırdı:

— Çekil yolumdan!

Albert çekilmedi. Bir ayağını arkaya doğru atarak, bir saldırıya karşı savunma konumu aldı.

Böylesi iri biriyle karşılacağını pek beklemeyen Lane bir an durakladı. Fakat çok kızgındı:

— Kenara çekil, diye emretti.

Albert kımıldamadı bile. O sıra kenardan «Albert, Bay Lane'nin geçmesine izin ver,» denildiği duyuldu. Albert bu uyarıya uydu ve çekildi. Lane o an bile kibarlığı unutmadı ve «Teşekkürler» dedi.

Sonra delikanlıların arasından geçerek dış kapıdan girdi, verandayı geçti, anahtarıyla kapıyı açıp eve girdi.

Eve girince ellerinin titremekte olduğunu farketti. Orada bir süre öylece durdu. Çok sinirlenmişti.

— Sen misin, John?

Estelle'nin sesi dip taraftaki odadan geliyordu.

Lane yutkundu, çabucak holdeki aynaya doğru yürüdü. Bir an için aynaya baktı ve: «Evet, canım» diye içeriye seslendi. Yeniden aynaya baktığında avurtlarının sinirden gerildiğini gördü. O sırada karısının ayak seslerini duyup döndü. Bütün çabasına rağmen yüzü onu gene de ele vermişti. «Ne oldu John? Çok kötü görünüyorsun.»

Bir an durup karısına herşeyi anlatmayı aklından geçirdiyse de hemen vazgeçti. «Galiba sonunda yorgun düştüm,» diye düşündü.

— Zavallı sevgilim, dedi kadın. Bu saatlere kadar çalışmak... (kocasına sarıldı) Susan'a söz verdiğim halde, yarın sabaha kadar bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu seni biraz olsun rahatlatır mı?

Adam gözlerini kıstı:

— Artık hiçbir zaman, hiçbir biçimde Susan ve birlik hakkında tartışmak istemiyorum. Bildiğim tek şey, kızı-

mın bu genç gangsterler çetesinden bir an önce uzaklaşması gerektiğidir.

Estelle durdu. «Senin kızın...» dedi. Sonra devam etmekten cayıp sustu.

Adam hızla Susan'ın yatak odasına doğru yürüdü. Bunu sezen kadın engellemek istediyse de, kesin bir işaretle susmasını belirtti.

Odaya girdi, öfke ile kızına baktı:

— Susan, yarın sabah okuluna, bir daha oraya dönmeyeceğini bildireceğim ve ben ayarlayınca da Spaceport dışındaki bir okula gitmeye başlayacaksın.

Susan hiç sesini çıkarmadan, şaşkın bakakaldı.

Lane çıkmak üzere geri döndüğünde karısının kapıyı tutup, geçmesini engellemeye çalıştığını gördü.

— Sen çıldırdın mı? Ne oldu? diye bağırdı kadın.

Lane birden kendini çok bitkin hissetti. Durdu ve:

— Bırak geçeyim, diyebildi.

— Sola dönüp diğer yatak odasına gitsen iyi olacak. Benim yatak odama gelme, dedi kadın.

— Peki, dedi Lane karamsar bir sesle.

Kadın kocasının geçmesine izin verdi. Arkasından bakıp şaşkınlıkla başını salladı.

Yirmialtıncı Bölüm

GECE pekçok kişi için dingin ve karanlıktır.

Jaeger'lerin evinde Bud yatağına uzanmıştı, uyanıktı. Anne ise, kendi odasındaki iki kişilik yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, uyumaya çalışıyordu.

Sutter'lerin köşkünde ise, üzerindeki sabahlıkla Mike'nin annesi âşığı Henry'i merdivenlerden aşağı indiriyordu. Dış kapıya geldiklerinde kadın erkeği öperek iyi geceler diledi. Arkasından yavaşça kapıyı kapattı, yine merdivenlerden çıktı. Mike uyanıktı. Annesinin kapısının kapandığını duyduktan sonra gözlerini kapadı ve çok geçmeden uyudu.

David'lerin evinde Lee uyanıktı. Kapının altından sızan ışık halıyı hafifçe aydınlatıyordu. Yavaşça yatağından kalktı ve kapıyı açtı. Dışarıya baktı, annesi sırtı ona dönük olarak oturmuş, kitap okuyordu. Lee, onun zarif parmaklarıyla kitap sayfasını çevirişini izledi. Duvar saati 03.12'yi gösteriyordu. Lee hiç ses çıkarmadan kapısını kapadı, yatağına girdi ve uyudu.

Kent gecenin sessizliğine bürünmüş, evlerin ışıkları birer birer sönmüştü. Sokak ışıkları dingin bir geceyi hafifçe aydınlatıyordu. Gözlem laboratuvarı alçaktan uçarak kenti tarıyor, herhangi bir sinyalin varlığını arıyordu.

Gece yaşıyordu. Derken şafağın ilk ışıkları belirdi. Ortalık perde perde ağarmaya başladı.

Yatak odasına bitişik banyoda Lane musluğu açtı. Alelacele yıkandı, traş oldu ve giyindi. Koridorda yürürken arkasından bir ses duydu. Kim olduğuna bakmaksızın anlamıştı. Yavaşça döndü ve karşı odadan çıkan Estelle'yi gördü. Geceliğinin üstüne parlak bir sabahlık geçirmişti. Kocasının tıkırtısını duymuş ,onu kaçırmamak için fırlamıştı. Yüzü makyajsızdı, yine de hoş bir yüzdü. Acıma-

sız zaman tam olarak amacına ulaşamamıştı. Orada, öylece kocasına bakan bu kadın, evet, tam bir kadındı. On yıl önce bıraktığı gibi yarı kadın, yarı kız değil.

Kadın yumuşacık bir sesle:

— Herşey bitti mi? dedi.

Bu sesteki duygusallık, gece yorgunu adamı etkiledi. Elleriyle belirsiz bir hareket yaptı:

— Tabii ki bitmedi, dedi.

— Peki öyleyse ne oldu? diye sordu Estelle. Öğle yemeğinde ne kadar anlayışlı biriydin, beş saat geçmeden tümüyle değişmiş biri olarak geldin eve!

— Aklım başımda değil miydi yani, diye sordu Lane.

— Evet, dedi kadın. Bir anda aklını başından alan nedir?

Adam bir an durdu:

— Gerçekten sevgilim, dedi. Her zaman senin duygularını kullanıp galip çıktığın bu tür saçma tartışmalara artık girmek istemiyorum.

— Kendini aldatıyorsun, dedi kadın.

— Bak, dedi adam, kesin bir ses tonuyla. Düşündüğüm çok basit. Çocukların çocukları yetiştirebileceğine inanmıyorum.

Sarışın kadın başını salladı:

— O kadar basite alma bu konuyu. Gençler birbirlerini ve daha genç olanları yetiştirip eğitiyorlar. Bunu da belli kurallarla yapıyorlar. Sizler uzayda, keşiflerin peşinde dolaşıp, bu işlerin dışında kaldığınızdan çocuklar böyle yetiştiler. Fakat ben senin tüm sorununun bu olduğuna inanmıyorum' Dün geceki bunalımının sebebi neydi?

— Sen söyledin ya; tüm bu durumlardan uzun süre uzakta kalmış olmam.

— Bu konuşmayı burada kessek iyi olur, dedi Estelle. Ne yapmayı düşünüyorsun?

— Büroya gideceğim.

— Akşam yemeğe gelecek misin?

— Evet... Tabii, dedi adam şaşırarak. Evim burası, başka nereye gidebilirim ki.

— Akşam yemekte bu konuyu yeniden tartışmamızda yarar görüyorum. Özellikle şu birliklerle ilgili sorunu bir görüşelim istersen.

— Hayır, dedi Lane. Beni doğru bildiğim yoldan birlik ne yapsa caydıramaz. Bu konuyu bırakalım. Şimdi gidebilir miyim?

Son sözünü şakacı bir tavırla söylemişti.

Kadın gülümsedi:

— Eğer benim izin vermemi istiyorsan, buyur, dedi. (Sonra, annesinden izin isteyen bir çocuk gibi davranan kocasına) Ama, dedi. Eve zamanında gel. Yüzünü yıkamayı unutma. Çok yorucu oyunlar oynama. Kavga etme. Yabancılardan da şeker alma.

Adam başını salladı:

— Yine sen kazandın. Zaten kurnazlık savaşı olsa, senin ustalıkla yer alacağına eminim.

Kadın bunun üzerine düşünceli düşünceli güldü:

— Bu dünyada, dedi, son sözü sürekli erkekler söylüyor. Sen on yıl önce gittiğinde, ben kaybetmiştim.

Adam yeniden ciddileşti:

— Gitmek zorundayım, dedi. (Kapıyı açtı) Akşama görüşürüz, diyerek dışarıya çıktı.

Bürosuna vardığında Lane, dünden beri kendisini bekleyen soruyla yeniden karşılaştı: *Ne yapmalıyız?*

Komite bir şeyler yapılmasına karar vermişti. Andrew Scott Lane'ye raporunu verdi:

— Daha fazla beklenmeyecek galiba efendim.

Kumandan dudağını kıvırdı:

— Saldırı için oy kullanmak kolay, dedi. Üç aydır şu yaratıkları bir diyaloğa sokmaya çalıştık. Fakat onlar buna karşılık bizim devriye gemilerimizi tahrip ettiler, böy-

lece barış isteğimize kulak asmadıklarını gösterdiler. Bundan sonra beklemek daha da güç.

Sonra bir el hareketiyle konuyu değiştirmek istedi:

— Bay Jaeger ile ilgili herhangi bir rapor var mı? diye sordu.

Ayrıntıları hiç atlamayan Bay Scott anlatmaya başladı:

— Len Jaeger hastaneden sabah yediyi biraz geçe ayrılmış, sonra işyerine uğramış, herhalde bir iki gün içinde Spaceport'dan ayrılacağını işyerine iletmiş olmalı.

— Onun nereye gitmeyi düşündüğünü öğrenebilirsek iyi olur. Onu izleyin, dedi Lane.

Scott «Tamam» dedi ve çıktı.

* * *

Saat dokuz dolayında kızı Susan'ın odasına giren Estelle kızın uyuduğunu görünce geri dönüp mutfağa gitti ve kendine bir bardak çay doldurdu. Yarım saat kadar sonra Susan da mutfağa geldi. Annesinin kendisine kahvaltı hazırlamasına karşı çıkan Susan, kendisi iki tost, iki yumurta ve çaydan oluşan kahvaltısını hazırladı ve oturdu. «Çok acıkmışım» diyerek atıştırmaya başladı.

Estelle ses etmeden öylece oturdu. Susan bir ara annesine baktı:

— İsteğimiz olmadı, değil mi anne? diye sordu.

— On yıllık bir uzaklık babana çok şey unutturmuş kızım.

— Sakın yanlış bir şey yapma anne.

Estelle şaşırdı:

— Ne gibi?

— Yani babamı benim yüzümden terketmek gibi, dedi Susan.

Kadın bir an durdu. Kızının bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyordu:

— Ee, şimdi ne yapacaksın? İntihara mı kalkışacaksın, dedi sertçe.

— Oh, anne. Saçma şeyler söyleme lütfen!

— Birlik kural kitabında, evde ağır koşullarla karşı karşıya kalan *jabber*lerle ilgili bir sayfa var. Bu gibi durumlarda diyor, *jabber*, kendini feda edecek bir karar vermek zorundadır.

— Oh, Allahaşkına anne!.. (Kızın yüzü kızarmıştı) Artık kendime geldim. Bundan sonra daha olgun davranmaya karar verdim.

— Yani okula geri mi döneceksin?

— Şey... Bu hafta değil tabii... (Sustu) Suçlu olmadığım için kötü bir davranışla karşılaşmak istemiyorum.

Estelle yeniden sordu:

— Peki o halde, bugün ne yapacaksın? Bana teker teker anlat.

— Odama gidip yatacağım. Babam evde olursa akşam yemeğine çıkmayacağım.

— Tamam, bugün böyle geçti. Ya yarın?

— Ama anne her günü hemen planlamam olanaksız. Biraz düşünmeliyim.

— Bana öyle geliyor ki, dedi Estelle. Kararını yarın vereceksin. Onun için bütün gün peşinde dolaşıp gözlerimi üstünden hiç ayırmazsam sakın itiraz etme.

— Nasıl istersen öyle yap.

— Tabii yapacağım, dedi kadın. Seni, bugün de bir şahin gibi gözleyeceğim.

Kız güldü:

— İşin pek zor olmayacak. Çünkü odamda ya okuyor ya da uyuyor olacağım.

— Ders çalışmayı neden düşünmüyorsun?

Kız başıyla onayladı:

— Evet, ders de çalışıyor olabilirim. (Kalktı) Her neyse. Hangisini yaparsam yapayım şimdiden izlemeye başlayabilirsin, dedi ve mutfaktan çıktı.

* * *

Öğleden hemen sonra Andrew Scott Kumandan Lane'ye, Kaptan Alex Mijnalen'in kendisini görmek istediğini söyledi. Bu isim Lane'ye tanıdık geldi. Onu o zamana dek hiç görmemişti ama adını çok duymuştu. «Gelsin» dedi.

Beş dakika sonra Mijnalen geldi:

— Aslında birbirimize çok yakınız, dedi. Odam sizinkinin tam iki kat altında.

Elli yaşlarında, sempatik görünümlü bir adamdı. El sıkıştılar, Lane yer gösterdi.

— Burada ne aradığımı merak ediyorsunuzdur, dedi Mijnalen. Size 'kulübe hoş geldiniz' demek için burdayım.

Lane şaşırdı:

— Kulüp mü? diye sordu.

— Bugün öğleyin Birlik Merkezi'ne sizin adınız asıldı. Yirmidört saat teşhir edilecek, sonra da birlik kurallarına göre gereken yapılacak.

Lane birden dün geceki tartışmayı hatırladı. Saat onbirde geleceklerini söylemişler, saat onbiri geçtiği halde ne gelen olmuştu ne de giden. Sakın bu gelen bu iş için gelmiş olmasındı? Birden yüzünün ifadesi değişti.

Konuyu iyi anlayabilmek için:

— Bu kulüp nedir? diye sordu.

— Oh! dedi adam. Biz kulüp üyeleri, Birlik Merkezi'nde böyle ilan edilen isimlerle temas kurarız. Amacımız onlara yalnız olmadıklarını, onları destekleyenlerin de bulunduğunu göstermektir. (Durdu, başını salladı) Benim adım yedi yıl önce asılmıştı, dedi.

Lane'in yüzü parladı:

— Oh, dedi. Ne kadar aptalım. Anlamam gerekirdi.

(Durdu) Biz kulüp üyeleri, ne yapıyoruz? diye memnuniyetle sordu.

— Birbirimize moral destek sağlıyoruz.

— Kaç kişiyiz burada?

Mijnalen durdu, öksürdü.

— Kumandan Lane, dedi. Burada Spaceport'ta pek çok cesur adamın yanı sıra bir o kadar da kadın var. Bu tür tartışmalar genellikle yatak odalarında oluyor ve tabii erkekler kaybediyor. Kadınlar sizin görüşünüzü beğenmedikleri takdirde kendilerini çekiveriyorlar. Bu durumda da erkeğin ısrar etmesini beklememek gerekir tabii.

Lane'in yüzündeki gülümseme soldu. Birden Estelle'in de aynı biçimde davrandığını hatırladı.

— Peki, dedi. Kulübün sürekli üyesi kaç kişi?

— Ortalama ikiyüzelli.

— 400 bin aileli bir kentte mi? (Lane çok şaşırmıştı) Aman Allahım!

— Burası birliklerin etkin olduğu bir kent efendim, dedi Mijnalen, ya onlara teslim olacaksınız ya da bize katılacaksınız.

— Sizinle beraberim, dedi Kumandan.

Mijnalen ona elini uzattı:

— Bilgi almak istediğinizde bana telefon edebilirsiniz. Sizi ilerde örgütümüz hakkında daha da fazla aydınlatabilirim. Şu anda öğrenmek istediğiniz bir şey var mı?

Lane başını salladı. Bir an birlik yüzleşmelerinin sonucunun ne olabileceğini sormayı düşündü, fakat sonra kendisinin buna önem verdiği sanılır düşüncesiyle vazgeçti. Mijnalen'in elini sıkarken:

— Yedi yıl sonra da olsa, yine de iyi bir iş başarıyorsunuz, dedi.

— Hayatımda hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım, dedi Mijnalen. Bu garip bir cevaptı ama Lane dikkat etmemişti.

Adamı uğurladıktan sonra oturdu. Birkaç dakika sonra kendi yönetim işlerine dalmıştı bile.

O öğleden sonra, bozuk bir kadın sesi Birlik Merkezini telefonla aramıştı. Kendini Bayan Len Jaeger olarak tanıttıktan sonra «Kocamdan gizli telefon ediyorum» dedi. «Kocam oğlumuz Bud'un biz kenti terkedinceye dek evden çıkmasına izin vermiyor.»

Görevli sordu:

— Oğlana şiddet uyguladı mı?

— Evet.

— Buna hâlâ devam ediyor mu?

— Hayır. Bud direnç göstermiyor çünkü. Bazı birlik görevleri olduğunu ve yarın da okula gitmesi gerektiğini bildiğim için sizi aradım.

— Oğlunuz hangi birliğin üyesi?

— Kızıl Kediler. Bu durumdan onları haberdar ederseniz... Sustu. Sonra derin bir iç çekiş duyuldu. «Hoşçakalın» dedi ve telefon kapandı.

Görevli telefonu kapattı ve önündeki deftere bir şeyler yazdı.

ESTELLE akşam yemeğinde biri kendisine, biri de kocasına olmak üzere iki tabak koydu.

— Belki bilmek istersin. En sevdiğin yemeklerden bir haftalık stok yaptım. Üç karton da sigara aldım.

Adam durdu. Çatal ve bıçağı elinde öylece baktı:

— Bir daha söyle bakayım, dedi.

Kadın tekrarladı.

Adam bu kez elindekileri masaya bıraktı ve büyük bir dikkatle:

— Ne demek istediğini bir türlü anlayamadım. Biraz açıklar mısın? dedi .

— Yoksa, bilmiyor musun?

— Neyi bilmiyor muyum. Lane'in sabrı taşmak üzereydi. Allahaşkına Estelle, ne demek istiyorsun? diye bir kez daha sordu.

— Seninle bir kez daha görüşeceklerdir. İlk seferinde bir şey yapmazlar, dedi.

İşte bu beklenmedik bir şeydi. Adamın öfkeden yüzü kızardı.

— Kızardın, dedi Estelle. Tahmin etmiştim. Geçen gece eve çok sinirli gelmenin nedeni buydu değil mi?

Adam durdu. Yalan söylemek onun için çok güçtü. Anlatmaya başladı. Bitirdiğinde: «Sorduğun bu muydu? dedi.

— Bu bir görüşmedir, dedi kadın. Artık evimizdeki yemek stoku bittiğinde az yemek yemek zorundasın. Sigaraya da paydos!

— Yani Spaceport'un gıda fişlerinin birliklerin elinde olduğunu ve bunları kullanarak gıdadan mahrum etmek için şantaj mı yapıyorlar, demek istiyorsun?

— Tam bir mahrumiyet sayılmaz. Senin kategorindeki insanlar için mantıksal bir diyete izin veriliyor yalnızca.

Senin tipinde olanlar genellikle kalp hastalıklarından ölüyorlar. Bu da az yemeyi ve sigarayı bırakmamayı başaramadıklarından ileri geliyor. Birlik gerekli protein, vitamin ve mineralleri veriyor. Her neyse biraz kilo vereceksin belki ama daha uzun yaşayabileceksin.

Adam durdu, bir gece önceki konuşmayı hatırladı, Minajen demek bunu kasdetmişti, diye düşündü.

— Hay Allah! dedi. Peki ben ekmek ve su ile de yaşarım. Susan'la sen ne olacaksınız?

— Biz restoranlarda da yiyebiliriz. Ama herhalde böyle yapmayacağız. (Durdu. Kocasını süzdü) Gözlerinde biraz olsun utanma duygusu görmek isterdim doğrusu, dedi.

— Allahaşkına Estelle! (Bir an düşündü) Sanırım Spaceport dışından yiyecek temin edebilirim.

Kadın başını salladı:

— Gümrük girişinde izin vermezler buna.

— Ciddi olamazsın!

— Neden olmasın. Birlikler resmi kuruluşlar. Bu yetkileri var. Sana bunu daha önce anlatmaya çalıştım ama, ah! John Lane, seninle aklına koyduğun konu dışında konuşmak ne kadar zor!

Adam dinlemiyor, boyuna düşünüyordu:

— Gayet basit, diye konuştu bir süre sonra. Haftada bir ya da iki kez seyahate çıkıp, gittiğim yerlerde istediğim kadar yerim. (Durdu) Sakın bunun da yasaklanmış olduğunu söyleme bana.

Karısı güldü:

— Bir kez onların listesine girdin... dedi. Spaceport dışına çıkabilmen için uygun mazeretin olması gerekir. (Bir süre sustu) Gerçi filo kumandanı olarak uygun mazeret bulmak senin için zor olmasa gerek. Ama senin gibi namuslu birinin de sırf böyle bir nedenden ötürü yanlış şeyler yapacağını sanmıyorum.

— Belki bunun için iyi bir neden bulabilirim, dedi Lane.

Yemeğin bundan sonraki bölümü oldukça sessiz geçti. Kadın kocasının arkasındaki duvara bakıyor, kocası ise başını tabaktan kaldırmıyordu. Adam bir ara başını kaldırdığında Estelle ile gözgöze geldi. Gülümsüyor gibiydi.

Yemeğin sonuna doğru bir kez daha gözgöze geldiler. Artık Estelle'nin gülmesi kahkahaya dönüşmüştü. Kendini kontrol edemiyor, gözlerinden yaş akarcasına gülüyordu. Lane yerinden kalktı karısının yanına gitti, onu kendine çekti, sıkıca sarıldı. Bir süre sonra Estelle kendini toparladı.

— Yaşlı *booter* hak ettiği cezaya çarptırıldı, bu birden çok komik geldi de... Ondan kendimi tutamadım, dedi.

— Görüyorsun ne kadar saçma şeyler bunlar, dedi Lane.

— Kusura bakma ama Lane sen bu cezayı hak etmiştin, dedi karısı.

Bunun üzerine karısını bırakan Lane: «Bu gece ayrı yatsak iyi olacak galiba» diyerek odadan çıktı. Uzaktan bir kapının kapandığı duyuldu.

Estelle ise mutfağa geçip, bulaşıkları makinaya koydu. O sırada telefon çaldı. Lee idi arayan. Susan'ın yarın okula gidip gitmeyeceğini sordu. Olumsuz cevap alınca biraz canı sıkıldı:

— Ona bu yanlış davranışları bırakmasını ve iyi bir birlik elemanı gibi davranması gerektiğini söyler misiniz?

— Tabii, dedi Estelle.

Lee telefonu kapattı. Ardından Mike'ı aradı. Onun boş odasında zil bir süre çaldıktan sonra, Jaeger'ların evinin yakınında iki kişiyle birlikte duran Mike'ın elindeki otomatik cihaza bağlandı. Mike açtı ve «Mike Sutter» diye kendini tanıttı.

— Ben Lee, dedi. Bayan Jaeger dışarıya geldi. Ona kenti terkedenler için varolan kuralları açıkladık. Ayrıca Bud'un

yarın okula gidebilmesi için serbest bırakılması gerektiğini, bunu denetlemek için de yarın sabah yedibuçukta burada olacağımızı anlatıp, bunları kocasına iletmesini söyledik. Bayan Jaeger tüm bunları Bay Jaeger'a ileteceğine dair söz verdi. Bir de elinden gelen yardımı yapmaya hazır olduğunu bildirdi.

— Sanırım bu gecelik işimiz bu kadardı. Artık sen ve diğerleri evinize dönebilirsiniz. *Sack?*

— *Sack,* dedi Mike.

— Herhangi bir şiddete başvurma var mı? diye sordu Lee.

— Hayır. Annesi Bud'un karşı koymadığını söylüyor.

— *Sack,* dedi Lee.

Telefonu kapattı. Mike, Bayan Jaeger'a döndü ve ona Lee'nin söylediklerini iletti.

— Bayan Jaeger, sizin Bud'ın annesi olduğunuz kadar arkadaşı da olduğunuzu biliyoruz. Eğer yarın sabahtan önce bir terslik olursa, lütfen Lee David'i ya da beni arar mısınız?

Kadın başını salladı:

— Ona bunu anlatmak oldukça güç olacak. Dışarıya çıkıp sizinle konuşmama izin vermişti. Belki beni dinler. Onunla uzun uzun tartışıp, ikna etmeye çalışacağım. (Sustu) Oğlana zarar vermesine kesinlikle engel olacağım, dedi.

Mike «*Sack*» dedi.

Dört delikanlı eve giden kadının arkasından baktılar ve kadın eve girip de bir gürültü patırtı gelmediğine emin oluncaya kadar orada beklediler. Sonra Mike çocuklara döndü:

— Herkes evine *Jabberler*, Lee evimize gidebileceğimizi söyledi, dedi.

Her biri ayrı bir yöne doğru, evlerine gitmek üzere yola koyuldular.

* * *

Jaeger'ların evinde ise, Bayan Jaeger büyük bir sabırla kocasına «Kızıl Kediler» Birliğinin anlattıklarını iletiyordu. Adam bir süre karısını dinledikten sonra:

— Hiçbir şey yapamazlar, dedi. Bu çocuklar bir kez beni öldürmeye kalktılar. (Rahatça yalan söylüyordu) Ama ben yine de ister genç ister yaşlı olsun gangsterlerin sözüne göre hareket edecek biri değilim. Yarın gidiyoruz. İşte o kadar! Onların isteği üzerine de iki gün daha kalamam.

— İki günden ne kaybederiz ki Len, dedi kadın. Benim hatırım için. Biliyorsun bir kere daha böyle davranmıştın ve oğlumuz evden kaçmıştı. Bu kez durum daha da kötü.

Kocası sözünü kesti:

— Haydi canım, dedi. Ben bundan sonraki hayatımı köle gibi sürdüremem. O kendine bakabilecek yaşa gelince istediğini yapar. Ama henüz o yaşa gelmedi. (Sustu Karısının tekrar konuşmaya hazırlandığını görerek bağırdı) Sus artık! Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Tamam! Yeter!

* * *

Ertesi sabah Susan giyinmiş olarak odasından çıktı, çalışma odasına gitti ve kapıyı kapattı. Telefonun başına gitti ve tuşlara basarak bir numarayı aradı.

Peter Sennes ile arkadaşının kaldığı apartman dairesinin telefonu çalınca her ikisi birden uyandılar. Sennes tam ayılamadığından arkadaşı açtı. «Merhaba» dedi, dinledi,

sonra «bir dakika» diyerek telefonun ağızlığını kapattı ve kaptana seslendi:

— Senin *jabber*... Susan.

Kaptan kalktı, hızla telefonun başına gitti, ahizeyi aldı:

— Merhaba, dedi.

Susan babasının en sevdiği içki koltuğunun üzerine oturmuş, sesi duyulmasın diye ahizeyi ağzına iyice yaklaştırmış öyle konuşuyordu:

— Peter, dedi. Benimle evlenir misin?

Kaptan Sennes işte o an iyice ayıldı:

— Hey! dedi. Dur bir dakika. Ne acelen var? Ne oldu?

— Açık açık soruyorum işte. Evet mi, hayır mı?

— Önce bir konuşsak daha iyi olmaz mı? (Durdu, sonra) Bak, neden benimle alana gelip kahvaltı etmiyorsun? Orada bol bol konuşuruz. Biliyorsun bugün benim uçuş günüm.

— Biliyorum. Beni de bu uçuşa götürmeni istiyorum. Tombaugh'da evleniriz. Bu yapılan bir şey.

Bu deneyli çapkın adam için tüm bu gelişmeler biraz çabuk olmuştu. Bir an düşündü:

— Bugün bir yolcum var, dedi. En iyisi sen de gel. Hiçbir sorun olmaz. Tamam mı canım?

— Anlaştık... (Kız biraz durdu sonra büyük bir ciddiyetle) Bak Peter. Şu işi bir an önce çözümlemeliyiz.. Hemen bugün evlenmeliyiz.

Peter bir şey demek istemediği için konuşmayı kısa kesti:

— Seni geçen Pazar buluştuğumuz yerde bekleyeceğim. (Durdu saatine baktı ve sözünü bitirdi) Kırk dakika sonra oradayım.

— Peki, dedi Susan.

Telefonu kapatan Sennes eliyle zafer işareti yaptı.

— Benim küçük *jabber* evliliği tartışmak istiyor, dedi.

Genç adam başını salladı:

— Hiç kimse evliliği senin tartıştığın gibi tartışamaz, dedi.

Sennes hızla banyoya giderken:

— Hemen giyinip çıkmalıyım. Sakın beni yavaşlatacak bir şeyler söyleme, dedi.

Lane'in evindeki çalışma odasında Susan bir not yazmakla meşguldü. Not şöyle idi:

Sevgili Anne ve Baba,

Siz bunu okuduğunuzda ben Bayan Peter Sennes olmuş olacağım. Böyle olduğu için üzgünüm, ama en iyisi buydu. Bana mutluluk dileyin.

Sizi çok seven kızınız,
Susan

Mektubu barın üstüne koydu, yavaşça kapıyı kapatıp sokağa çıktı ve metroya doğru gitti. Biraz sonra asansöre bindi, kapı kapandı. Asansör göstergesi aşağı inildiğini gösteriyordu.

Yirmisekizinci Bölüm

SABAH saat 7.30'da «Kızıl Kedi» birliği kız-erkek tüm üyeleri ve bir de yetişkin tanık ile birlikte Jaeger'ların evinin önünde birikmişlerdi. Tam saatinde yetişkin tanık Gregory Borge kapıya gtti, zili çaldı. Bir süre ses çıkmadı. Sonra içeriden kaba bir ses duyuldu:

— Şu çocuklara derhal burayı terketmelerini söyleyin. Bud dışarı çıkmayacak, onlar da içeri girmeye kalkmasınlar. Elimde içi saçma dolu bir tüfek var!

Tanık geri dönüp birliğe duyduklarını aktardı. Sonra da :

— *Jabber*'ler, dedi, bu kez durum oldukça ciddiye benziyor. Bence askeri polise haber verseniz iyi olacak.

Herkesin yüzü gergindi. Lee sorar gibi teker teker baktı herkese. Hiç kuşku yoktu kabul ediyorlardı bu öneriyi. Sonunda biri söz aldı.

Bu adam çıldırmış. Birlik Merkezi'ne haber verip, koruma aracı isteyelim!

— Biz de bunu düşündük, dedi Lee.

Jaeger'ların evinden hiç ses gelmiyordu. Bud'dan da bir ses çıkmıyordu. Sekiz dakika sonra karşı sokaktan bir koruma aracının gelmekte olduğu görüldü. Araç yolun karşısında durdu, içinde iki görevli ve ellerinde gaz silahları vardı. Lee onların yanına gitti. Adamlar:

— Siz yaklaşmaya başlayın, biz sizi koruruz, dediler.

— *Sack* Henry, dedi Lee.

Lee bunun üzerine tekrar yerine döndü:

— Marianne, sen git Bay Jaegger ile görüş, diye konuştu.

Kızın rengi soldu. Böyle bir şey beklemiyordu, şaşırmıştı. Mike'ın kolunu tuttu. Mike da bir kolunu onun

omzuna sararak cesaret vermeye çalıştı. Sonra elini çekti ve «Haydi git!» dedi.

Lee bu kez de Mike'a seslendi:

— Mike sen de benimle gel! (Diğer üyelere döndü) Bu gibi durumlarda ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Ona göre davranın, dedi.

Sonra Mike ile koşarak ilerlediler. Bir süre sonra bir evin bahçe duvarının yanına geldiler. Bulundukları yer, Jaeger'ların evinden görülemeyecek bir konumdaydı. Duvarın üstünden atladılar. Böyle birkaç evin bahçe duvarından atlayarak Jaeger'ların arka bahçesine kadar geldiler. Bu sırada Mike evin arka kapısına yöneldi. Bir gün önce Bayan Jaeger'dan arka kapıyı kilitlememesini istemişlerdi. Gerçekten de arka kapı aralıktı. Mike içeri girdi, Lee' ye de gelmesi için işaret etti. Buradan mutfağa geçtiler, oradan da oturma odasına yaklaştılar. Bir kenara gizlenip odayı gözetlemeye başladılar. Bud gerçekten babasının sözüne uymuştu ve odasındaydı. Aslında Bud tüm bu olup bitenlere hiç aldırmıyordu. Onun bütün derdi saat dokuzda *Omnivulture*'ın hangarlarından birinde olmaktı. Böylece Dünya'dan kaçacaktı... Len Jaeger'ın birliğe karşı çıkışı, bu olayları doğurmuş, bu olaylar da onun gidişini engelleme tehlikesini getirmişti.

Bud yatak odasının kapısında durmuş, elinde silahıyla duran babasına bakıyordu. Tam karşıdaki pencereden Marianne'ın bahçeye girdiğini ve eve doğru ilerlemekte olduğunu gördü. Bunun üzerine Len Jaeger kapıda bir kırık açarak silahının namlusunu oraya yerleştirmişti. Böylece artık pencereden görülemeyen fakat kapıya doğru yaklaşmakta olan Marianne'yi iyice nişanlamış oluyordu. O sırada yemek odasında bir iskemlede oturmakta olan Bayan Jaeger birden fırladı ve kocasını engellemek için ona doğru atıldı. Bunu gören adam atik davranıp kadını koluyla sert bir biçimde itti. Bayan Jaeger zayıf ve

çelimsiz bir kadındı. Bu itmeye karşı koyamadı ve sendeleyip yere yuvarlandı ve kalkamadı.

Bud birden çok karmaşık duygulara kapıldı. Karşıda, sokakta polislerin olduğundan haberi yoktu. Ona göre Marianne korumasızdı ve her an kurşunlara hedef olabilirdi. Bud:

— Hey! diye bağırdı. Bir kıza ateş edemezsin!

— Çabuk odana geri dön ve hiçbir şeye karışma! diye bağırdı adam.

Bud yeni bir üye olduğu için bu tür durumlarda ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ama çabuk karar vermesi ve olabilecekleri mutlaka önlemesi gerekiyordu. Marianne kapıya yaklaşmıştı... Birden, Bud kim olduğunu unuttu... Hemen ileriye fırladı... İlk değişiklik kollarında oldu. Kolları değişti, yumuşadı ve uzadı. Birer dokunaç durumuna geldi. Bu uzun dokunaçlar bir insan kolunun hiçbir zaman olamayacağı kadar kuvvetliydiler. Bud birden Len Jaeger'a saldırıp, uzun dokunaçlarını savurdu. Adam afallamış kendini korumaya çalışıyordu. O sırada birden kapıya takılı olan tüfek ateş aldı. Aynı anda oğlunun pitona benzeyen kollarından korunmaya çalışan adam sendeledi.

Dışarıda ise silahın ateş alması üzerine, içeride ne olup bittiğini bilemeyen görevlilerden biri gaz silahını ateşledi. İki gaz kütlesi fırlatıldı ve yüz feet uzaklığa düştü. O sırada sendelemiş olan Len Jaeger kapıdan fırladı ve kapının önüne düşmüş olan bu gaz güllelerinin üstüne kapaklandı. Bunlar anestetik gazın donmuş kristallerinden ibaretti. Len Jaeger gazın etkisi ile düştüğü yerden kalkamadı ve derin bir uykuya daldı.

Evin içinde ise Bud hâlâ kontrolunu kuramamıştı, kendinde değildi. Kollarının değişimi ile denge sağlamak için ayakları da değişip birer uzun dokunaç durumuna geldi. Bu gelişime paralel olarak yüzü de değişmişti ve artık Bud Jaeger'a da benzemiyordu. Odayı gözetlemekte olan

Mike ve Lee tüm bu olanları görmüşler ve hayretten adeta taş kesilmişlerdi. Bud karşılarında dört uzun dokunacıyla bir garip yaratık olarak oradan oraya çarpıyordu. Birden onları hissetti ve kendini toparlamaya çalıştı. Önce kolları, ardından ayakları sertleşti ve tekrar eski Bud oldu. Mike ve Lee'ye baktığında, artık her şeyin çok geç olduğunu, oğlanların onu farketmiş olduklarını anladı. Bunun üzerine hızla evden fırladı ve koşmaya başladı. Dışarıda hiç kimse onu engellemeye kalkmadı, çünkü bunca olanlar onun serbest kalması için değil miydi? Artık okula gidebilirdi. Nasıl olsa onu okulda görürüz diye düşündüler.

Bud büyük bir hızla koşuyordu. En yakın köşede asansöre bindi ve aşağıya inmeye başladı. Artık güvenlikteyim, diye düşündü ve rahatladı.

Geride, gördüklerinden şaşkına dönmüş bir türlü buna bir anlam veremeyen iki insan bırakmıştı. Len Jaeger ise tekrar hastaneye yatmıştı. Okulda herkes birbirine Bud'ı sorup duruyordu. Ama cevap hep aynıydı; kimse onu görmemişti.

Teneffüs bitmiş, son dersin zili çalmıştı. Mike tam sınıfa girmeye hazırlanırken birden durdu ve geriye dönüp Lee'nin sınıfına gitti. Kapıda durup Lee'ye dışarı gelmesi için işaret etti. Bir süre konuştular, sonra Lee geriye dönüp bilgisayarını kapattı ve Mike ile birlikte çıktılar. Metroya doğru yürüdüler...

* * *

Estelle ve John sabah sekiz buçukta kahvaltılarını yaptılar.

— Susan'dan hiç ses yok, dedi kadın. Galiba hâlâ uyuyor.

Kocası bir şey demedi. Kahvaltıdan sonra Estelle kocasını kapıya kadar geçirdi ve onu öperek uğurladı. Sonra

geri dönüp işe girişti. Önce mutfak, ardından yemek odası, oturma odası, çalışma odası derken bütün evi sırayla temizlemesi gerekiyordu. İşe başladı. İşin yarısına geldiğinde dinlenmek üzere durdu ve kendine bir kahve pişirdi. O sırada gözü duvardaki saate ilişti. 10'u birkaç dakika geçiyordu.

Şaşırdı. Zaman ne çabuk da geçmişti. Hızla Susan'ın odasına gitti. Kapıyı açtı, içerisi boştu. Susan yoktu. Çok şaşırdı. Etrafta bir not aradı bulamadı. Sonra telefona gidip ahizeyi kaldırdı. Ama birden durdu. Ya okula gittiyse. Ortalığı boşuna telâşa vermeye gerek yoktu. Ahizeyi yerine koydu. «En iyisi gidip yatmak» diye düşündü. Odasına gitti, uzandı, uyumuştu.

* * *

Sabah saat ondan kısa bir süre sonra Lane'in masasındaki iç haberleşme aygıtı çaldı. Andrew'di arayan. Len Jaeger'in tekrar hastaneye yatırıldığını haber veriyordu. Aane:

— Neyi varmış? diye sordu.

— Elimdeki rapora göre; Bay Jaeger bu sabah oğlunun okula gitmesine izin vermek istememiş, dedi Andrew Scott.

— Yarası ağır mı?

— Şey, pek sayılmaz. İki anestetik gaz güllesinin üstüne düşmüş. Uyanır uyanmaz evine gönderecekler... (durdu) Siz bu adamla ilgilenmemi istemiştiniz de efendim, dedi çekinerek.

— Evet, evet dedi Lane çabucak. Bir süre sustu sonra konuşmaya başladı tekrar: Bay Scott, ben burada yokken bu birliklere tanınmış olan ayrıcalıklara doğrusu hayret ediyorum. Aslında bu söz bile az gelir ya. Öyle görülüyor ki, bu gruplar canları istediği vakit büyüklere zarar verebiliyorlar.

— Bu tür sorunlar için belli kuralları var efendim.

— Sanırım bu kurallar oldukça esnek. Neyse, Birlik Eğitim Merkezi'ni arayıp da birini bilgi vermek üzere buraya göndermelerini isteyin.

— Hay hay efendim.

Randevu için öğleden sonra saat 1.30 belirlendi.

— Birlik Eğitim Merkezi'ni temsilen Bay Pontanyi gelecek, dedi Scott.

Lane güldü:

— Karım böyle bir şey istediğimi duysa çok memnun olurdu.

— Ona telefon edip bildireyim mi?

— Yo, yo. Tabii ki hayır, dedi Lane. Hiçbir surette.

ÖĞLEDEN birkaç dakika önce Lane hâlâ masasında oturmaktaydı. O sırada odasındaki büyük ekrandan bir erkek sesi duyuldu:

— Kumandan Lane, 20.000 SA serisinden bir devriye gemisinin bildirdiğine göre, yabancı bir filo Neptün yörüngesini geçmiş ve sıfıra doğru ilerlemekteymiş.

— Sıfır Dünya idi...

Çok önemli bir haberdi. Lane hemen ayağa fırladı!

— Siz şu anda hangi konumdasınız? diye sordu.

— Emredildiği gibi derinde efendim. Şu anki planımız T.23. İlk çarpışma geceyarısından önce olamaz.

— Çok iyi *Oriole*'yi sıfıra yakın tutun. Bu akşam uygun bir zamanda oraya geleceğim.

— Çok iyi olur kumandan...

— Bir süre sonra ses kesildi.

Lane masasının başına dönerek sekreterini aradı:

— Bay Scott, tüm gece-gündüz boyunca benim için hazır olabilecek bir küçük uzay gemisi var mı?

— Evet efendim.

— O halde Uzay Komitesi ile temas kurun ve derhal acil bir toplantı isteyin.

— Peki efendim.

Ama komite toplantısı hiç de kısa sürmedi. Bir sürü aptalca sorularla uzadı. Toplantı bitiminde üyelerle *Oriole*' de buluşma kararı alındı. Lane onlara «yarım saate kadar kalkabilecek olan uzay gemisine binmeye de hazır olmalarını» söyledi.

Daha sonra ofisine döndü. Saat 01.30'u birkaç dakika geçmişti. Odaya girince hemen bir adamın oturmakta olduğunu gördü. Biri onu görmeye gelmişti. Kimdi acaba? Adamın yanına gitti.

Lane yaşlarındaki adam ayağa kalktı. Boyu da onun kadar uzundu. Kendini tanıttı:

— Ben Birlik Eğitim Merkezi'nden Potanyi.

Lane o anda hatırladı ve «Oh!» dedi. Durdu. Görüşmek için pek uygun bir zaman değildi ama beklemekten başka bir işi olmadığına göre görüşebilirdi de. «Oturun» dedi.

Kısa bir süre sonra adam birlikle ilgili olarak açıklamalarına başlamıştı bile.

Normal bir insan bu adamlarla, yani birlik üyeleriyle işbirliği yapmalı, dürüst olmalı ve diğer normal kişilerin haklarını çiğneyecek herhangi bir şey yapmamalıymış.

Bir yetişkin böyle yapmadığı zaman saptırılmış ve şaşırtılmış demekmiş. Onlu yaşlar kişinin hayatıyla ilgili en iyi kararları verebilecek yıllarmış.

Örneğin onlu yıllar öncesinde cesaret çok önemli olurmuş. Ayrıca onlu yaşlar ,kızlar ve erkeklerin aynı şeyleri yapabildikleri yaşlarmış. Birliklerde çalışabildikleri yaş grubu da buymuş.

Kendi onlu yaşlarında yönlendirilememiş kişiler, yeni yetişkinler, çocukları yetiştirmeye kalkarak onları incitiyorlarmış. Bu nedenle belli kuralları olan birlikler yetiştirmeliymiş bu çocukları.

Tüm polis görevleri kurallara göre çalışan ve birliklerde örgütlenen bu onlu yaş gruplarınca yürütülmeliymiş. Bu yaştaki erkekler için cesaret normal bir şeymiş ve bu yaştaki kızların da cesur erkeklere hayranlık duymaları normalmiş.

Adam uzun uzun anlattı. Sözleri bittiğinde Lane:

— Peki, dedi. Şu uzay keşif yolculuklarına kim katılmalı? Delikanlılar mı, büyükler mi?

— Kesinlikle gençler. Erkekler kadar kızlar da, dedi adam. Çünkü hâlâ yaratıcı aşamada olan beyinleri pekçok şeyi çözebilecektir.

— İyi ama yetişkinlere yapacak iş kalmadı.

— Bizim kanımıza göre, yetişkinler -ben yetişkinler için

insanlar deyimini kullanmakta sakınca görmem çünkü gençler embriyo-insan durumundadır- evrende kendi yerlerini ergeç bulacaklardır.

Kumandan Lane:

— Sekizbuçuk yıllık deneyden sonra bazı istatistikler elde edilmiş olmalı. Sizin standartlarınıza göre çocuğun suç işleme durumu nedir? diye sordu.

— Dokuz yıl önce, diye söze girdi Pantanyi. Her yıl çocuk otoritelerinin elinden binlerce asi, serkeş çocuk geçti. Bugün kamplarda ikiyüz kadar çocuk var. Bunlar birlik kurallarına karşı gelenler. Bir süre sonra kendi birliklerine geri dönüyorlar. Bunun dışında... (Durdu, düşündü) Bugün Spaceport'da hiçbir çocuk suçu yok!

Lane ayağa kalktı. Yeteri kadar öğrenmişti. Soğuk bir tavırla:

— Bunu söylediğim için üzgünüm ama, benim izlenimime göre, tüm birlik hareketi çocuk suçu işleme eğiliminde. Sizin görüşünüze göre çocuk suçları azaldı. Oysa bana sorarsanız, çocuk suçu kapsamına onlu yaş grubunun tümünü sokmak gerekir ki, o zaman oran artacaktır. (Eliyle konuyu daha fazla uzatmak istemediğini belirten bir hareket yaptı) Bana anlatmış bulunduğunuz çılgınlıklar üzerinde tartışmak için bugün gerçekten hiç zamanım yok. Fakat en kısa zamanda sizin eğitim okulunuz ve onun kötü sonuçları üzerine eğileceğim.

Adamın yüzü biraz bozulmuştu:

— Kumandan, dedi içten bir sesle. Bu konumdaki güçlü birinin birlikleri durdurabileceğinden kuşkuluyum.

— Bakalım, dedi Lane tersçe.

Potanyi yeniden söze girdi ve kibarca:

— Size verdiğim bilgi sizin için yapabileceklerimizin en iyisiydi efendim, dedi.

Bunun ardından, Lane'ye göre pek hoş olmayan görüşme sona erdi. Bay Potanyi ayrıldı. Lane masasının başına döndü.

Saat ikiyi üç dakika geçiyordu.

Scott içeri girdi ve şefinin dikkatini çekinceye dek bekledi:

— Kaptan Mijnalen kendisiyle birlikte öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğinizi soruyor, dedi.

Lane gülümsedi. Fakat birlik konusunu o gün daha fazla tartışmak istemiyordu:

— Kaptana söyleyin ki, onunla birkaç gün boyunca birlikte yemek isterim. Bugün müsait değilim.

Birkaç dakika sonra dev ekrandan ikinci bir mesaj geldiğinde hem bunu hem birlikleri unuttu. Mesaj şöyleydi:

— Yabancı filo Uranüs yörüngesine yaklaşıyor. Bu akşam yedi dolayında Satürn'e ulaşacak. Sıfıra doğru hızla yaklaşmakta...

Tüm uzay gemileri Spaceport zamanına göre çalışıyordu. Lane sordu:

— Çarpışma saati olarak şu anki saptamanız nedir?

— Onların Jupiter'in ötesine geçmelerine izin vermeyeceğimize göre, dokuzdan biraz önce diyebiliriz.

— Teşekkürler, dedi Lane.

Sonra telefon çaldı. Lane önce anlamsız baktı telefona, birden kendine geldi ve hızla telefona atılıp ahizeyi kaldırdı:

— Ben Kumandan Lane, Sayın Başkan, dedi.

— Kumandan, dedi başkanın sesi. Halka bunu duyurmamız konusunda ne dersiniz?

Lane bir an düşündü.

— Hayır, Sayın Başkan. Tüm radarlarımız yukarıya yöneltilmiş durumda. Gemilerimiz düşman ile Dünya arasında. İsterseniz saat beşe kadar niyetlerini iyice anlamak için bekleyelim. Yoksa büyük bir panik olabilir.

— Pekâlâ kumandan, dedi Başkan ve telefon kapandı.

Lane iç haberleşmeden Scott'u aradı:

— Bundan sonra çok dikkatli olmak zorundayım. Herşeyi düşünmeye, en küçük olasılıkları bile gözden kaçırma-

maya çalışacağım. Buna göre, önümüzdeki saatlerde sen ve ben elimizden geldiğince bazı alışılmamış işlere gireceğiz, dedi.

— Tamam, efendim.

— Birincisi, dedi Lane, Jaeger'in de K-enerjisi yayınladığını düşünerek hastaneyle ilişkiye geç ve Jaeger'i telefona çağır.

Jaeger birkaç dakika önce hastaneden ayrılmış ve evin yolunu tutmuştu.

— Peki, dedi Lane. O halde bana Bayan Jaeger'i bağla!

Kadına, son zamanlarda kocasında ya da oğlunda alışılmadık davranışlar görüp görmediğini sordu.

— Kocam aynıydı, dedi kadın. Fakat Bud her zamankinden daha akıllı görünüyordu. Birlikte bulunmak ona yaradı.

— Bir dakika, diyerek ahizeyi Scott'a veren Lane, ona Jaeger eve geldiğinde burayı telefonla aramasını söyleyin, dedi.

Öğleden sonra 2.43'te Lane ondördüncü olasılığı incelemekle meşguldü. Bu, Bud'un kaçma girişiminden sonra Spaceport'a dönüşünde onu arayan Giriş Limanı görevlisiyle yaptığı konuşmaydı. Lane ahizeyi Scott'a uzattığında telefon kadranında bir başka sinyalin yanmakta olduğunu gördü. Scott düğmeye bastı ve birkaç saniye bekledikten sonra:

— Komite Başkanı Bay Reid arıyor efendim, dedi.

— Onunla daha sonra görüşmek istediğimi söyle.

Scott bunu iletti, karşı tarafı dinlerken ahizeyi tutan parmaklarının titrediğini, yüzünün gerildiğini hissediyordu. Ahizeyi Lane'ye uzatıp:

— Şimdi görüşseniz daha iyi olur efendim, dedi.

Lane telefonu aldı, hattın öteki ucunda, Reid'in yanında Mike ve Lee vardı:

— Delikanlıları yanına getirsem de onların anlattıklarını bir de sen dinlesen, dedi Reid.

— Yani bu sabah Bud Jaeger'lerde alışılmadık şeyler gördüklerini mi söylüyorlar? diye sordu Lane

— Evet. Bunu onlardan dinlesen iyi olacak.

Lane isteksizce:

— Peki, getir onları, dedi.

— Dört dakikaya kadar oradayız, dedi aceleyle Reid.

Lane telefonu yerine koyarken Scott'a:

— İlginç bir durum var galiba, diye konuştu.

İrtibat subayının gözleri açıldı:

— Size anlatmadı mı?

— Bana anlattığı Bud Jaeger'de farkedilen gariplik, dedi Lane ve ekledi. Birazdan burada olacaklar.

— Bana Bud Jaeger'in *bir insan olmadığı* olasılığından sözettiler, diye konuştu Scott.

Uzun bir sessizlik oldu. Lane yavaşça konuşmaya başladı:

— Şimdiye dek Bud Jaeger'e dikkati gerektirecek hiçbir sebep olmadı, dedi. (Sonra başını salladı) Bay Scott, askeri polise telefon edip onu tutuklamalarını ve buraya getirmelerini söyleyin!

— Tüm bilgisayar sinyal alarmlarını harekete geçireceğim, dedi Scott.

— Güzel, dedi Lane.

Scott odadan çıktıktan sonra koridor kapısı açıldı. Arkasında Lee ve Mike olmak üzere Desmond Reid içeriye girdi.

Lane onları isteksiz karşıladı, oturmaları için yer gösterdi.

— Bay Reid sizlerin bir şeyler bildiğinizi söylemişti. Lütfen tüm gördüklerinizi anlatın.

Oğlanlar gördüklerini ayrıntılarıyla anlattılar. Anlatma bittiğinde derin bir sessizlik oldu. Reid Lane'ye yaklaşıp alçak sesle:

— John, dedi. Yüz ifaden duygularını ele veriyor. Sanki hoşnut olmuş gibisin. Bu durumda seni hoşnut eden nedir?

Lane şaşırdı:

— Hoşnut olmak mı? diye söylendi ama kendini suçlu hissetmiş olacak ki, Dez, diye söze girdi. Haklısın. İlk düşüncem şu oldu: Düşman bizim en zayıf yerimizi ,birlikleri buldu. Ama sonra böyle bir düşüncenin şu anda yeri yok diye düşündüm. (Sustu) Her neyse, unut şimdi bunları. Sorunumuz duruyor.

Sesini yükseltti ve oğlanlara dönerek:

— Bud'un askeri polis tarafından tutuklanmasını emrettim. (Sonra Reid'e döndü) Şu iki delikanlının -Lee ve Mike'yi işaret ederek- benim odamda beklemeleri ve Bud geldiğinde teşhis etmeleri gerekiyor.

Reid iki *jabber*'ı odaya bıraktı ve kapıyı kapadı. Sonra kendisi koridor kapısına doğru yürüdü ve çıktı.

Bir süre sonra Scott soluk soluğa geldi ve masaya bir kâğıt bıraktı. Titreyen parmaklarıyla kâğıttaki son iki satırı işaret etti.

Kâğıdı okuyan Filo Kumandanı yazılanları anlamaya çalıştı. Kâğıt, *Omnivulture* 2681-E, aktif uçuş görevlisi Kaptan Sennes ve iki yolcusuyla ilgili bir uçuş kontrol emrinin bilgisayar kopyasıydı.

Yolcuların adı son iki satırda verilmişti: Bunlar Susan Lane ve Bud Jaeger idi.

Lane durdu. «Bay Scott» dedi. «Bu eski bir uçuşun raporu olacak. Çünkü kızım geçen pazar böyle bir uçuşa katılmıştı. Oysa bugün çarşamba,» dedi.

Ardından bir sessizlik oldu. Scott'un yüzü solmuştu.

— Efendim, dedi yavaşça. Bu bilgi son Pazar uçuşuna ait değli. Rapor biraz önce geldi, hemen size getirdim. Bu sabah dokuzda başlayan uçuşa ait.

Lane bir kez daha kâğıda, özellikle tarihine baktı: Ağustos 12 NOAD. Yüzünün rengi yavaş yavaş açılmaya başladı. Taş gibi kaldı. Sonra kendini toparladı ve arkasına yaslanarak «Bay Scott» dedi.

— Evet efendim?

— Birazdan Bay Reid yine gelecek. Ona Susan'dan söz etmeyin. Zor bir karar verilmesi gerekli. Yapacağım işi etkilemeye kalkmasını istemiyorum.

— Pekâlâ efendim. Durdu, sonra, Bayan Lane için ne düşünüyorsunuz kumandan?

Lane gülümsedi:

— Bu sabah dokuz olmadan evden ayrılırken, karım Susan'ın odasında uyuduğunu sanıyordu. Oysa Susan orada değilmiş. (Sustu. Sonra kararlı biçimde) Lütfen karımı arayın ve ona buraya gelmesini söyleyin. (Yine sustu, bir süre sonra şu cümleyi ekledi) Olabilecek gelişmeler sırasında burada olmasında yarar var. Belki de biricik kızımızla son kez bir görüşmemiz olabilir. Onu bundan yoksun bırakmamalıyım. (Yine durdu) Ona yalnızca buraya gelmesini söyleyin, başka bir şey anlatmayın, dedi.

Otuzuncu Bölüm

ESTELLE o gün birkaç kez uyudu-uyandı. İki kez kahve için kalktıysa da sonra yine yattı. Saat ikiye doğru uyandığında Susan'ın bir saat sonra okuldan geleceğini düşünerek, biraz iş yapmaya karar verdi.

Bunun üzerine çalışma odasına gitti. Barın üzerini silmek üzereyken notu buldu. Tam o sırada Andrew Scott ona telefon etmeye hazırlanıyordu.

Susan'ın notunu okudu ve telefona koştu. Kocasının numarasını bastı tuşlara.

Andrew Scott ise aradığında meşgul zili çalması üzerine Lane'e telefonun meşgul olduğunu söyledi.

O sırada kadrandaki ışık yandı, Scott açtı, bir süre dinledi sonra «evet efendim» dedi ve telefonu Lane'e uzatarak alçak sesle «Karınız» dedi.

Lane telefonu aldı. Yüzündeki ifade onun bu konuyu Estelle'e duyurmaktan ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu:

— Estelle, dedi. Biraz önce kızımızın Kaptan Sennes ile birlikte *Omnivulture*'da olduğunu öğrendim. Dez ve ben senin buraya gelmeni istiyoruz. Bu arada Kaptan Sennes'i arayıp durumu öğreneceğim. Oldu mu? diye sordu.

Telefonun diğer tarafından Estelle'in «Bekle!» diye bağırdığı duyuldu. Estelle o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kumandan ahizeyi kulağından biraz uzaklaştırmak ihtiyacını duydu.

Estelle telefonda ona kızının bıraktığı notu okudu. Lane'in yüzü bu olayda kendi sorumluluğunu da farketmesiyle karmakarışık olmuştu. Şimdi her şey daha iyi anlaşılıyordu. Yabancılar kendi casuslarını dünyadan kaçırmak için Sennes'in deneme uçuşundan yararlanmışlardı.

Lane Estelle'i daha fazla telaşa vermemek için bu düşüncesini ondan sakladı.

— Kaptan Sennes bu kadar küçük bir kızla evlenecek biri değil. En azından kolay kolay evlenecek biri değil, diye karısını teselli etmeye çalıştı.

Kadın onun sözünü kesti:

— Sen ne diyorsun John, dedi.

Adam bu tür konuşmanın saçmalığını anlayarak daha fazla uzatmadı:

— Estelle, Sennes'e sen telefon edip onunla konuş! dedi.

Kadının sesi çok soğuktu.

— Sen onu benden daha kolay bulabilirsin. Burada senden haber bekliyorum. Sonra da beni ara, dedi.

— Allahaşkına Estelle inat etmeyi bırak da buraya gel.

Estelle telefonu kapattı. Lane Scott'a döndü ve «durum kötü» dedi.

— Belki de korktuğumuz kadar kötü değildir efendim. Bir yere ya da Tombaugh'ya inmiş de olabilirler, dedi Scott.

— Kendimizi kandırmayalım, dedi Lane. Düşmanın niyeti belli. Benim güzel *Omnivulture*'ı, küçük Bud'ları elinde bilgilerle kaçabilsin diye kullanıyorlar. Onu elegeçirmeyi deneyeceklerdir.

— Kumandan, eğer izin verirseniz Kaptan Sennes ile temas kurmak istiyorum? dedi Scott.

Lane'in bu soruya vereceği yanıt kuşkusuz olumlu olmalıydı, ama karşısına çıkabilecek olan kötü bir olasılığı, Susan'ın ölmüş olabileceği olasılığını düşünerek ürperdi:

— Şu anda Mars yörüngesinin ötesinde olmalılar, dedi.

— O halde bizim haberleşme bilgisayarımız onların yerini kolaylıkla bulabilecek demektir.

— Tamam, tamam arayın.

Tam o sırada koridor kapısı açıldı ve elinde küçük bir

çantayla Desmond Reid içeri girdi. İki adamın çok meşgul olduklarını görerek eliyle konferans odasını işaret etti ve yavaşça «işin bittiğinde bana haber ver» diyerek odaya girdi.

Lane, Scott'a döndüğünde adamın ona telefon alıcısını uzatarak:

— Kaptan Sennes karşınızda efendim, dediğini duydu.

Otuzbirinci Bölüm

BUD JAEGER *Omnivulture* hangarına varınca imzalaması gereken yeri imzaladıktan sonra bekleme salonuna geçti. Oturdu ve eşyalarıyla gelip-geçen kalabalığı izlemeye başladı. Onun bu çok sakin oturuşu orada bulunan iki görevlinin dikkatini çekti. Biri diğerine Bud'ı göstererek: «Şimdiye kadar gördüğüm en sessiz çocuk» dedi. «Geldiğinden beri parmağını bile kıpırdatmadan öyle oturuyor. Ne bekliyor acaba?»

— Sennes'in uçuşunu... Bir yolcu.

İkisi birlikte güldüler. Biri:

— Hey, bu sana garip gelmiyor mu? Sennes'in erkek bir yolcusu olması. Sakin adam bu yaşından sonra garipleşmiş olmasın? (Durdu) Belki de çocuk korkuyor da ondan böyle put gibi oturuyor.

Gülüştüler.

Dokuza ondört kala Kaptan Sennes, Susan ile birlikte kapıda göründü. Nefes nefeseydiler. «Selam Bud!» dedi Susan. Sinirli görünüyordu. Kaptan Sennes bir kapıyı açarak: «Buradan» diye işaret etti.

Bud ayağa kalktı. Şaşırmıştı. Susan'a: «Burada ne işin var?» diye sordu.

Kız «sonra anlatırım,» dedi. «Konuşacak bol bol zamanımız olacak.» Sennes'i izlemeye başladı. Bud da onun arkasından gidiyordu.

Üçü birden ileride onları beklemekte olan o büyük dev aracın *Omnivulture*'ın yanına vardılar. Kaptanın yardımıyla önce Susan çıktı gemiye. Ardından Bud onu izledi. Oğlan hâlâ kızın orada bulunmasına bir anlam veremiyordu. Susan'ın söylediklerine göre oturdu ve kemerlerini bağladı. Susan'ın da aynı şeyi yaptığını görerek: «Sen de mi bizimle geliyorsun yoksa?» diye sordu hayretle.

Kız başını salladı.

«Ama sen daha önce bir kez gitmiştin,» diye itiraz etti. Kızın dinlemediğini görünce de ekledi. «Susan yapma!»

O sırada Sennes geldi ve yerine oturdu. Güvenlik kemerlerini bağladı. Ayaklarının altındaki büyük ekrandan geminin üzerindeki büyük kubbenin yavaş yavaş açıldığını gördü. Bud ne yapması gerektiğini bilememenin şaşkınlığı içindeydi. Sonunda çaresiz sustu. Havalandıklarından bir süre sonra Susan: «Hey» dedi. Gözlerimi açamıyorum. Dün bütün gece hiç uyumadım. İzninizle biraz uyumak istiyorum,» dedi. Ve ekledi *«Sack?»*

— *Sack,* dedi Peter Sennes.

Kız oturduğu yerde başı sol omuzuna düşmüş olarak uyumaya başladı. Kaptan Bud'a dönerek: «Aslında» dedi. «Oldukça uzun bir yolculuk. Biraz dinlenmesi gerektiğini düşünerek kahvaltıda meyve suyuna biraz sakinleştirici koydum.»

Bud yalnızca başını sallamakla yetindi. Zaman zaman bir şeyler söylüyor ama kural gereği olabildiğince az konuşmaya çalışıyordu. Dün sabah Kaptan Sennes'e hipnotizma yapmayı başarmıştı. Saatler ilerliyor ve büyük gemi Mars'ın yörüngesine doğru yol alıyordu. Rota tümüyle değişmiş Bud'un hipnotizmayla Kaptan Sennes'e verdiği rota tutulmuştu.

Saat üç sıralarında Susan uyandı. Gerindi ve gözlerini açtı:

— Hâlâ Tombaugh'ya gelmedik mi? diye sordu.

Bud onun gemide olmasından çok rahatsız olmaktaydı. Kızın bu sözlerine karşılık boş boş bakan Kaptan Sennes «Tombaugh mu?» diye sordu, sonra da başını çevirdi. Bud tüm bu olanları endişeyle izliyordu.

— *«Oh, baba...»* Sessiz dileğini uzaya yolladı. *«Ne zaman geleceksin? Sana ihtiyacım var.»*

O sıralarda görünmez gözlemci *Omnivulture*'ın hızını yakalamaya çalışıyordu. Başardı:

— *«Oğlum,»* dedi. *«İşte buradayım. Doğrusu iyi iş başardın.»*

— *«Fakat Susan gemide,»* diye cevap verdi çocuk... *«Ve biraz önce de nereye gittiğimizi sordu.»*

Baba bir süre sustu, sonra:

— *«Kaptan Sennes'i hipnotize ederken tüm öğretilenleri uyguladın, değil mi?»*

— *«Evet. Birkaç dakika için benden uzaklaşmak üzere kalktığında kristali ayağına düşürdüm ve bana öğretilen sözleri tekrarladım.»*

— *«Güzel.»*

— *«Fakat, baba, gemide bir başkasının bulunmaması gerektiğini söylemeyi unuttular.»*

— *«Bu bir hata!..»*

— *Ama Susan benim birliğimin bir üyesi,»* dedi Bud.

— *Bizim için önemli olan senin kaçabilmen oğlum. Şimdi beni dinle! Susan'a dön ve ona Kaptan Sennes'e geminin gideceği yeri sormasını söyle.»*

— *«Evet ama Susan...»*

Baba telepatik etkiyle bu düşünceyi o an için çocuğun kafasından attı.

— *«Kaptan ne cevap verdi?»*

— *«Henüz cevap vermedi. Burada oturuyor, çok sinirli.»*

— *«Bu pilotlar sıradan hipnotizmaya karşı bağışıklık kazanacak biçimde eğitilmişlerdir. Sen onun savunmasını atlattın. Bir çocuğun böyle bir şey yapabileceğine hiç ihtimal vermemişlerdir. Fakat biliyorsun, etki zamanla yavaş yavaş yok olacak. O nedenle biraz çabuk davranmalıyız. O şimdi nereye gittiğini anlamaya çalışıyor. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

— *«Oh!»*

— *«Ne oldu?»*

— *«Kaptan Sennes biriyle konuşuyor...»*

Otuzikinci Bölüm

SEKRETERİNİN uzattığı telefonu almak yerine, Lane:

— Kaptan Sennes'e bir dakika beklemesini söyleyin, dedi.

Hızla odasına gitti ve Reid'i dışarı çağırdı. Ona çabucak *Omnivulture*'ın başına gelenleri anlattı. Fakat yalnızca Kaptan Sennes ile Bud'ın adını verdi. Susan'dan hiç söz etmedi.

— Dez, dedi. Ne dersin? Unitenin tahrip edilmesini emretmem gerekiyor gibi geliyor bana?

Komite başkanı şaşırmıştı:

— Hayır, hiçbir surette, dedi. Bu belki de onlarla görüşebilmemiz için bir şans yaratır. Sen hep çarpışmak yerine onlarla görüşmeyi savunmadın mı?

— Dez, benim gibi düşündüğün için sağol, ama şu anda bunu uygularsam, herkes kişisel duygularımla hareket ettiğimi düşünebilir, dedi Lane.

— Ne demek oluyor bu?

— Susan da gemide...

Reid'in yüzü bir anda sapsarı oldu. Bir şey diyemedi. Donup kalmıştı. Bir süre sonra kendini toparladı, yutkundu:

— Estelle biliyor mu? diye sordu.

— Herşeyi bilmiyor.

Reid onlarla görüşülmesi gerektiği konusunda ısrar etti.

Bunun üzerine Lane masasındaki kırmızı düğmeye parmağını koydu ve basmadan önce «tamam mı?» diye sordu.

«Plan D'yi, değil mi» diye sordu Reid.

Lane başını salladı ve düğmeye bastı.

— Başka ne olabilir ki. Başkan, kabine üyeleri ve tüm

yüksek görevliler bu bilgisayarla şu andan itibaren otomatik bağlantıya girdiler. Her sözü işitip gerektiğinde anında karar verebileceklerdir.

Lane bir süre sonra Reid'e dönüp:

— Oğlanlara buraya gelmelerini söyle, onların yardımına ihtiyacımız olabilir, dedi.

O masasına dönerken iki delikanlı da içeri girmekteydiler.

Lane, Scott'a döndü:

— Karım gelirse, onu siz bilgilendirin, dedi.

— Hay hay efendim.

Lane telefonu artık Scott'tan alabilirdi. Önemli kişilerin dinlediğini bildiği telefonda çok sakin konuşmaya çalışıyordu.

— Ben filo Kumandanı John Lane. Altı saat önce Dünya'dan kalkan *Omnivulture* 2681-E Kaptanı Sennes ile mi görüşüyorum?

— Evet Kumandan ...Ve galiba bir sorunum var... Şu anda farkettim.

— Kaptan Sennes, dedi Lane. Hemen bize sorunu aktarabilirsin. Yalnız önce nerede olduğunu bilmeliyiz.

— Kadran 31, Dört-virgül-sıfır-üç.

Lane şaşırdı. Hemen anonsu açtı ve sanki *Oriole*'nin köprüsündeymişçesine:

— Tüm birim kaptanlarına, dedi. Bu belirtilen yere yaklaşın ve orada hazır bekleyin! Sennes'in yerini bir kere daha tekrarladı. Sonra tekrar telefona döndü:

— Kaptan, dedi, sizin iki yolcunuzdan biri olan oğlan insan olmayan bir yabancı düşmandır. Eğer ona kabul ettirebilirseniz, onunla görüşmek istiyoruz. Yalnız önce bize sorununuzu iletin.

— Biraz önce kendime geldim, dedi Sennes. Dün sabah bu çocuk bana hipnotizma yapmış. Şu anda bu etkiden tümüyle sıyrılmış durumdayım. Şimdi sizin istediğinizi yerine getirebilirim. Bir dakika.

Bir sessizlik oldu.

— *«Baba, benimle dünyadan görüşmek istiyorlar. Öğrenmişler!»*

Baba bozulmuştu buna.

— *«Bu çok ciddi bir durum. Gemi üssünden talimat almaya çalışacağım.»*

— *«Kumandan Lane ile görüşeyim mi?»*

— *«Evet.»*

— *«A-ma, o bir booter.»*

—*«Aynı zamanda kıdemli bir filo kumandanı da. Ne istediğini öğren bakalım. Fakat talimat gelinceye kadar kendinle ilgili hiçbir bilgi verme!»*

Lane eliyle Lee David ile Mike Sutter'a işaret etti.

— Şu paralel bağlantılı telefonları alın ve onunla ilk kez siz görüşün, dedi.

Her ikisi de söyleneni yaptılar. Mike bir baş işaretiyle ilk sözü Lee'ye bıraktığını belirtti.

O sırada Kaptan Sennes'in sesi duyuldu:

— Yolcu Bud Jaeger karşınızda, dedi. Başına geçirilmiş bir alıcı ve bir mikrofonu var ve konuşmaya hazır.

— Bud, dedi Lee David. Ben Kızıl Kedilerin lideri Lee.

— Selam, dedi yabancı çocuk herkesin duyabildiği konuşma sistemine.

— Sorun nedir Bud? diye Lee sordu.

— *««Baba, ne diyeyim?»*

— *«Ona ne istediğini sor.»*

— *«Ama onun ne istediğini ben biliyorum. Ve eğer birlik lideri bir soru sorarsa onu kesinlikle cevaplandırmak zorundayız. Kural böyle.»*

Lee tekrar sordu:

— Bud, kendini hâlâ bir *jabber* olarak görüyor musun?

— E-vet, tabii. Beni atmadınız üyelikten değil mi?

— Henüz hayır, dedi Lee. Sen ya bir *jabber*sin ya da

değilsin. Eğer bir *jabber*'im diyorsan, o zaman kurallara uymak zorundasın.

— Bu birlikte bulunmak çok hoş bir şeydi. Bizde böyle şeyler yok ne yazık ki. Lee, bu durumda bir *jabber* ne yapmalı?

— Nasıl bir durumda Bud?.. Sorun nedir?

— Babam buna cevap vermememem gerektiğini söylüyor. Tabii nereden geldiğimi de size söyleyemem. Babasıyla birlikte olan biri o ne derse onu uygulamak zorundadır.

Bir sessizlik oldu. Bu kez Mike konuştu:

— Bud, bizim amacımız barış. Sen ve ben biliyoruz ki, barışı ancak biz *jabber*'lar sağlayabiliriz, büyükler sağlayamaz. *Sack?*

— İyi ama, sizin sorularınıza cevap vermemin barışı sağlayacağına nasıl inanayım?

O anda Lee Dike'a susması için işaret etti. Sonra dönüp Lane'e baktı. Bu kez Lane konuştu:

— Bud, ben filo kumandanı Lane, dedi.

— Siz Susan'ın babasısınız. Siz bir *booter*'sınız.

— Kabul, tüm söylediklerin kabul. Bud, sizin liderlerinizle konuşmak istiyoruz. Şimdiye kadar pekçok kez görüşme teklif ettik, kabul etmediler. Neden Bud ,neden?

— Çünkü siz hiçbir uyarıda bulunmaksızın bizim gezegenimize bombalar attınız!

— Hayır atmadık!

— Ama birileri attı. Onların kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Bu nedenle buradayım zaten. Onları bulmak zorundayız.

— Dünya böyle bir şey yapmadı, Bud!

— Size inanmıyorlar. Bu nedenle de sizinle görüşmüyorlar.

— Bir dakika Bud, dedi (Lane ve Scott'a dönerek fısıltıyla) çabuk bana her uzay gezisiyle ilgili tüm belgelerin ve filmlerin kopyalarını getirin, dedi.

— Tamam efendim, dedi sekreter.

Lane telefonun ağzına kapattığı avcunu çekti:

— Ne düşünüyorsun Bud, oradan bizlere baktığında? dedi.

— Siz ve Bay Jaeger gibi olanlar kötü insanlar. Ama iyi olan pek çok kişi var orada.

— Bombaları biz atmadık Bud. Babanla konuşabilir miyiz?

— Bir sorayım.

— Yanında mı?

— Dışarıda, daha doğrusu onun görüntüsü orada.

— Tıpkı dünyadaki görüntüsü gibi mi?

— Evet.

— *«Seninle konuşmak istiyor baba.»*

— *«Ona hiçbir bilgi vermemeni söylemiştim sana. Nasıl bir itaat bu?»*

— *«Mike barışı sağlayacak olanların büyükler değil biz jabber'ler olduğunu söylüyor.»*

— *«Biraz önce gerekli talimatı aldım. İkinci kapsülü aşağı bırak.*

— *«A-ama, bu Susan'ı da öldürecek!»*

— *«Oğlum ben ne diyorsam onu yap!»*

Bir an sessizlik oldu, sonra Bud'ın sesi duyuldu:

— *«Yapmayacağım!»*

Ardından babanın ümitsiz düşüncesi geldi:

— *«Kumandan Lane ne istiyormuş itaatsiz çocuk?»*

— *«Sorayım.»*

SPACEPORT zamanına göre sekizi birkaç dakika geçe. Başkan Dünya'ya olup bitenleri duyurdu ve duyurusunu şu sözlerle bitirdi: «Ve şu anda Kıdemli Filo Kumandanı John Lane ve Uzay Komitesi Başkanı Desmond Reid, onların gezegenine hiçbir uyarıda bulunmaksızın bomba atıldığı yolunda ileri sürülen suçlamalara karşı gerçeği anlatabilmek amacıyla yabancı filonun kumanda gemisine doğru gitmektedirler.»

Bu haberin kuşkusuz spekülasyonu da çok oldu. Yabancıların anlaşmak niyetinde oldukları, ya da onların görüşme isteklerini değiştirecek pek önemli şeyler olmadığı söylendi. Hatta kuşku ve söylenti üreticileri Reid ile Lane'nin ölmüş olabileceğini bile söylediler.

Oysa gerçek şöyleydi: Yabancılar, Reid ve Lane'nin *Omnivulture* 2681-E'ye girmelerini kabul ettiler. Hatta Susan ile Kaptan Sennes'in iki adamı getiren küçük gemiyle Dünya'ya dönmelerine de izin verdiler. Sennes *Omnivulture*'nin pilotu olarak kalmayı önerdiyse de kabul edilmedi. Çünkü Sennes, az da olsa hâlâ düşman kontrolunun etkisinde olabilirdi.

Bunun üzerine iki adam sessizliğin içinde görünmez oldular.

İki büyük filo orada duruyor ve Dünya'nın güvenliği sağlanmaya çalışılıyordu.

* * *

Ertesi sabah 7.30'da Susan, Lee'ye telefon etti:

— Bugün okula gelmeyeceğim, dedi. Fakat sanırım cezalandırılacağım. O halde bunu neden bu gece yapmayalım?

Lee bunu Mike'ye ilettiğinde Mike:

— Herhalde gevezelik etmek istiyor, dedi.

Sarışın oğlan bir şey söylemedi. Okul kapısında durmaktaydılar. Lee düşünceli düşünceli çevresine bakındı:

— Bu koşullar altında, onu yargılamak için bir neden göremiyorum, dedi.

Mike Lee'ye şaşırarak baktı:

— Lee, dedi. Daha fazla Kızıl Kedilerin lideri olarak kalabileceğini sanmıyorum.

Lee soğuk bir sesle:

— Bu gece herşeyi görüşeceğiz. Daha önceki gibi düşünüyorum, dedi.

— Ve bu olayda, dedi Mike, senin de cezalandırılmanı düşünüyorum.

— Seni artık dostum olarak göremem, dedi Lee. Gülümsüyordu. Neşesi yerine gelmişti.

Mike sözünü sürdürdü:

— Kızlar konusunda zayıflık gösteriyorsun. Önce Dolores'e zarar verdin, şimdi de Susan'a.

Lee'nin yüzündeki gülümseme yokoldu:

— Bu akşam cezalandırılmam konusunu toplantıya getir *Sack?* Kızıl Kedilerin ilişkilerini de bu gece ele almalıyız. Dolores, Susan, ben, sen! *Sack?*

Bir duraksama oldu. «*Sack*» dedi Mike sonunda. Fakat Lee uzaklaşıp da okul binasına girdiğinde yüzü bozulmuştu.

* * *

O gece...

Altından düzinelerle *jabber*'in geçtiği kapının üzerinde yalnızca BİRLİK MERKEZİ yazılıydı.

İçeride...

Polis Henry ve arkadaşı iç odadan çıkıp biraz durdular.

— Hey, dedi Henry diğerine. Bu gece burada bir düzi-

ne birlik olacakmış. Ne olacağını merak ediyorum doğrusu.

— Gel bir bakalım, dedi arkadaşı

İki adam koridordan geçip salona geldiler. Büyük bir toplantıya benziyordu. Henry kapıda durmakta olan Marianne'ye sordu:

— Burada ne olacak?

— Birçok kişi, Lee de dahil bu gece yargılanacaklar, dedi kız.

Henry başını salladı ve arkadaşına dönerek:

— Demek Lee ha? Bu *jabber*'ler de hiçbir şey tanımıyorlar. Değil mi? dedi.

Bundan sonra iki adam dönüp uzaklaştılar. Tam o sırada Marianne içeriye girmekte olan Susan'ın önünü kesti:

— Sen içeri giremezsin Susan. Senin sıran daha sonra, Lee'den sonra.

Sarışın kızın güzel yüzünde büyük bir hayret ifadesi belirdi. «Lee!» diye yineledi. Sesi çok yüksek çıkmıştı. Birden çok kızdı:

— Bu yapılanlar tümüyle saçma. İçeriye gireceğim, beni durdurmaya kalkma sakın!

Ve içeriye, büyük salona girdi. Arkasından da Marianne daldı.

Tam o sırada Mike suçlamasını açıklıyordu:

— Onun *moocher*'ı onu aldattı. Oysa o böyle bir şeyin olmadığını söylüyor, dedi Kızıl Kedi Birliği'nin moral sorumlusu, birkaç ay önce Dolores ile birlikte olduğu sırada gösterdiği sorumluluğu burada göstermemektedir.

Adının geçmesi üzerine Dolores kımıldandı. Kaptan Sennes'in yakınında duruyor, fakat ona bakmıyordu.

Kıdemli birlik lideri ayağa kalktı:

— Diğer birlik liderleri Tom Clayton ve Johnyy Sammo bu durumu yakından biliyorlar. Kararı Tom'a bırakıyorum, dedi.

Tom öne çıktı:

— Lee, Mike'ye cevabın nedir?

Lee çok sakindi:

— Kurallarda ,erkeklerin ve kızların eleştiriye uğradıkları zaman intihar etmeleri yazılıdır. Dolores olayına kadar benim birliğimde asla böyle bir şey olmadığını kabul ediyorum. Benim aklımı karıştıran şudur: Ben bu düşünceyi yanlış anlamışım. Suçsuz ve yanlış yere eleştirilen çocukların kendilerini öldürmelerini anlamıştım. Dolores kadar suçlu olan birinin, zarar görmüş gibi davranmasını ve sanki suçsuzmuş gibi kendini öldürmesini ki Dolores bunu yapmamalıydı- hiç beklemedim. O halde ben hatalıydım. Ama benim hatam bilgisizlikten ileri geliyor. Beni anlayabiliyor musunuz?

— Devam et, dedi Tom Clayton.

— Susan'a gelince, dedi Lee. Benim kararıma göre birincisinde Susan suçsuzdu. Mike onunla yüzleşti, çünkü o kızların sözkonusu olduğu yerde biraz kararsızdır. Kendisi genellikle çabuk kızan biridir. Bu da yanlış değil, çünkü kendisi kuralların dostudur. Fakat bu durum Or taçağ'ın engizisyon mahkemelerini andırıyor biraz. Mike bir düşünceyi en aşırı çizgisine dek savunduktan sonra, bunu terkedebiliyor ve karalayabiliyor. Durumu bir cümleyle açıklamak isterim: Eğer Susan gibi bir kız bir *booter* ile evlenmek üzere kaçarsa. Birlik geriye, ta başlara dönüp durumunu bir gözden geçirmeli ve işe yeniden başlanmalıdır. Susan buraya geldiği zaman, ondan...

Durdu. Gözleri salonu tararken birden Susan'ı görmüştü. Yutkundu ve sustu.

Sarışın kız ortaya geldi ve topluluğa dönerek yüksek sesle konuştu:

— Lee'yi rahat bırakın. Cezalandırılacak biri varsa, o da benim!

Bu sırada Lee atıldı:

— Susan sus. Herşey tamam, dedi.

Susan susmayı reddetti:

— Dinleyin jabber'ler, dedi. Ben aptalın biriyim. Bir haftadır cezalıydım, çünkü bir uzay gemicisi beni aldattı.

— Susan sus, dedi Lee bir kez daha.

O sırada Mike Lee'nin yanına geldi, koluna dokundu: «Bırak konuşsun,» dedi. Sonra da Susan'ın yanına giden Mike:

— *Jabber*'ler dedi (kızı bileğinden sıkıca kavradı) Şimdi anlıyorum ki Susan yüzleştirilmemelidir. Daha doğrusu, onun çok içten konuştuğuna inanıyorum. Bilmek istediğim tek şey, yaptığının yanlış olduğunu ne zaman farkettiğidir.

— Onunla kahvaltı ederken, dedi Susan. Çeşitli anlamlar verilebilecek esnek sözler ediyordu. O an, sıradan bir yaşlı erkekten farkı kalmadı benim için, gerçekten.

Sennes bozuldu. Gözlerini kapadı ve gülümsemeye çalıştı.

Mike devam etti:

— Bundan sonra geziye niye devam ettin?

Susan şaşırmıştı:

— Böyle şahane bir geziyi kaçırmak istememiştim, dedi (herkese dönerek) Neyi kaçırdığınızı bilmiyorsunuz.

Oğlan bir süre kızın sözünü bitirmesini bekledikten sonra şöyle dedi:

— Gezi gerçekten çok güzel olabilir. Fakat öyel sanıyorum ki bu *booter* bir *jabber* avcısıydı ve örnek olsun diye de cezalandırılmalıdır.

Şimdi Kaptan Sennes'e daha da sokulan Dolores işveli işveli kırıtarak: «Cezalandırılacaksın,» dedi.

Sennes soğukkanlılığını hiç elden bırakmaksızın: »Burada, bir mahkemede miyim? diye sordu.

Dolores ona biraz şaşırarak baktı ve Kaptan gözlerini çevresinde gezdirerek «*jabber* avcılığı da suç muymuş?» dedi. «Ben böyle durumlarda yalnızca *jabber*'lerin cezalandırıldığını sanırdım.»

O sırada Lee ortadaki açıklığa doğru ilerledi. Dolores'in önünde durdu:

— Bir birliğe katılmaya hazır mısın? diye sordu.

Dolores duymamazlıktan geldi.

Susan da öne çıktı ve Lee'nin yanına geldi:

— Haydi Dolores söyle. Bizden ayrılmamalısın, dedi.

Esmer kız birden kurnazca güldü ve Kaptan Sennes'e baktı. Gemici onun bakışlarına isteksizce karşılık verdi. Dolores:

— Belki de evlenirim, dedi.

— Evlenmek için çok küçüksün, dedi gemici.

— Fakat deneyliyim, dedi kız kırıtarak ve önümüzdeki hafta onsekizime gireceğim.

Mike oraya geldi:

— Burada ne oluyor? diye kuşkuyla sordu.

Olan şuydu: Dolores *jabber*ler'den başkalarının da cezalandırılacağını öğrenince Kaptan Sennes'e şantaj yaparak, istediğini yaptırmaya çalışıyordu.

Dolores aynı kurnazlıkla devam etti:

— Bir uzay gemicisi için iyi bir eş olacağımı söylüyordu. Eğer o., uzun bir geziden geri dönmezse o zaman da başka birinin karısı olmaya aday olurum.

Salondaki herkes susmuştu. Dönmüşler, Dolores ile Kaptan Sennes'e bakıyorlardı.

— Kaptan, dedi Dolores devamla. Bir gemici ile evlenerek ona yardım edebileceğime inanıyor musunuz?

Adam bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonunda bu şantaja teslim oldu:

— Evet, dedi yavaşça. İnanıyorum.

Kız kazanmıştı. Sonra «Kızıl Kedi» liderine döndü:

— Dinle Lee... Geçirdiğim cezalı bir haftayı kendime koca bulmak için harcadım... Altından çok sular akmış olan köprülerden birindeyim... Bir birliğe katılmayı düşünmüyorum.

Bunun üzerine Lee:

— Söylediklerini duyduktan sonra, seni bir birliğe almayı ben de uygun görmüyorum artık, dedi. (Sonra Kaptan Sennes'e döndü) Eğer itiraz eden yoksa şu anda gidebilirsiniz. Sanırım sizin davanız bir hafta içinde sonuçlanır. (Dolores'e baktı) *Sack?*

— *Sack*, dedi kız.

Sennes'in koluna girip kapıya yöneldiler ve dışarı çıktılar. Hiç kimse itiraz etmedi.

Marianne Mike'nin yanına geldi:

— Neler oluyor? dedi. Ben ipin ucunu kaçırdım.

— İlginç bir kurnazlığa tanık olduk, dedi Mike.

— Dolores'le evlenen cezasını bulur, dedi Marianne gülerek.

O sırada Tom Clanton'un seslendiği duyuldu:

— *Jabber*'ler, dedi. Görüyorum ki Kızıl Kedilerin sorunları tümüyle çözümlenmiştir. Lee yine lider olarak kalıyor. Susan iyi bir *jabber* gibi davrandığından bağışlanarak eski konumuna dönüyor. (Çevresine bakındı) *Sack?* diye sordu.

Hepbir ağızdan, koro halinde «*Sack*» dediler.

— *Sack* demeyen var mı? diye sordu. Kimseden ses çıkmayınca Özel Toplantı bitmiştir, dedi.

Lee Susan'a döndü:

— Senin ve benim dışımızdaki herşey düzeldi, dedi. (Gözlerini kızdan ayıramıyordu. Sonra Susan'ın elini tuttu) Haydi gel, dedi.

Birlikte dışarı çıktılar.

* * *

Uzaklarda, Güneş Sistemi'nin çok uzak noktalarında, Jüpiter'in ötelerinde...

Anlaşma sağlanmıştı. Yabancıların bilgisayarları Lane'nin açıklamalarını incelemiş ve doğru söylediği sonucunu çıkarmıştı.

John Lane ve Reid ile yabancılar masaya oturmuşlardı. Bu grimsi-pembe yaratıklar büyük bir ilgiyle, dünyada, yeni güneş gezegenleri keşfetmek için yürütülen çalışmaları ve filmlerini inceliyorlardı. Saatler süren bu görüşmeler sırasında, Lane ve Reid izin alarak biraz uyudular. Bu yabancıların çok ilgisini çekmişti. İnsanların uyuduğunu duymuşlardı, şimdi de görüyorlardı. «Bizim uyumaya ihtiyacımız yok... Biz daha iyiyiz,» diye düşündüler.

İki adam uyandığında onlara merakla: «Şu birlikler nedir? Hangi teoriye göre çalışırlar?» diye sordular.

Reid alçak sesle: «Şimdi bu konu dışı soru da nereden çıktı,» diye fısıldadı.

Lane gülümsedi. «Çocuklarından biri buna bağlılığını o kadar açık kanıtladı ki,» sustu. «Eminim ki Dez bu birlik sistemini sen benden daha iyi tanıyorsun. Anlatsana!»

Reid uzun uzun anlattı. Bitirdiğinde Lane sordu: «Neden bunu öğrenmek istediniz?»

Yabancıların sözcüsü: «Çünkü» diye söze başladı. «Biz çocukları eğitmekte kullandığımız yöntemlerle bu inanç ve disiplini sağlayamadık. Onları itaatsizliklerden gerektiği ölçüde alıkoyamadık. Oysa bu birliklerde yetişen bir oğlumuzu, Bud'ı gördük. Bunun üzerine bu işin büyüklere değil, çocuklara ait olduğunu anladık.»

Adam bir an sustu sonra devam etti: «Dünya ile bir anlaşma yapmak istiyoruz. Buna göre, Bud gibi kız ve erkek çocuklarımızın oraya giderek bu birliklerde eğitilmesini isteyeceğiz... Ardından da dünyadan gelen bazı birlik üyelerinin de bizim gezegenimize gelerek bu birlikleri örgütlemesini isteyeceğiz.»

Bu konuşmalar sürdüğü sırada Desmond Reid yan gözle Lane'i süzüyordu. Lane bir ara onun bu bakışını yakaladı.

Adamlara dönerek: «Bu çok önemli bir anlaşma tekli-

fi» dedi. «İki gezegen arasındaki güvenlik sağlanır sağlanmaz bu işin ayrıntısını da görüşürüz...»

Bir süre sonra iki adam uzay gemilerinde dünyaya dönmeye başlamışlardı. Lane: «Bu yabancılara saldıranlara karşı bizim de mücadele etmemiz biçimindeki önerime ne diyorsun? Böylece biz de uzayda dost kazanmış oluruz.»

Reid başını salladı. Bir süre sessizlik oldu. Neden sonra Reid: «Lane» dedi. «Eğer iznin olursa dünyaya döndüğümüzde Birlik Merkezine gidip senin isminin *Booter*ler listesinden çıkarılmasını isteyeceğim. Ne dersin?»

Pilot koltuğunda oturan Lane önce ses çıkarmadı sonra düşünceli bir biçimde:

— Bak Reid, dedi. Şu anlaşma gezisine kim katıldı? Sen ve ben mi? Yoksa çocuklar mı?»

— Tabii ki sen ve ben. Yani deneyimli kişiler.

Lane devam etti:

— O zaman bizim kişisel tehlikeleri düşünmeden düşmanın üstüne gitmemiz de mi gençlik heyecanı?

Reid gülümsedi.

— John, dedi. Neyin çocuklar, neyin yetişkinler için olduğunu sen gayet iyi anlayabilecek durumdasın. Bundan eminim. Sorun, bu yaşlardaki gençlerin gerçekte yetenekli kiişler olmalarında yatıyor. Deney göstermiştir ki, bu yetenekleriyle çok güzel şeyler yapabilir bunlar. Eğer istersek bu yeteneğin yapıcı olmasını sağlayabiliriz. Ama inat edersek, yıkıcı olabileceklerdir. Yüz yıl öncesine bir dönüp bak. Tüm tarih, tahtı ele geçirmek isteyen kurnaz kişilerin çocukları kullandıklarının kanıtlarıyla dolu.

— Çocuklarının bu yeteneklerinin yaratıcı biçime getirilmesi Spaceport'ta farkedilip kabul edildiğinde, sen ya meşguldün ya da dışarıdaydın. Susan o sıralar henüz altı yaşındaydı. Sana on ya da yirmi yıl öncesinin polis karakolları askeri bir merkez için normal gelebilir. Fakat şu gerçeği de gözardı edemeyiz. Otoriteler bu yaşlardaki asilik ve akli dengesizliklerle başedemez hale gelmişlerdi.

Oysa artık bunların hiçbiri kalmadı. Kızacağına memnun olman gerekir.

Tüm bunları sessizce dinleyen Lane'in yüzünde belirgin bir değişiklik oldu. Bir şey söylemiyor ama konuşmayı onaylarcasına boyuna başını sallıyordu.

Reid tekrar söze başladı:

— İnsanlar gençlerin isyanlarının tekrarlanmasıyla karşı karşıya kalabilirlerdi. Fiziksel olarak büyümüş fakat duyguları gelişmemiş olan bu gençler de bu eğilimlerini sonraki nesillere aktaracaklardı. Tüm çılgınlık nesilden nesile geçecekti. Buna bir son verilmesi gerekiyordu. Gençlerin bu sorunlarının çözüm üinsanlığın ilerlemesine katkıda bulunacaktı. İşte yapılan budur. (Durdu) Evet, şimdi bir kez daha soruyorum: Ne diyorsun? *Booter* listesinden adının çıkarılmasına razı mısın?

Tekrar bir sessizlik oldu. Lane'in gözleri parlıyordu. Geriye, koltuğunun arkasına rahatça yaslandı... Islığa benzeyen bir ses çıkardı. Sonra Reid'e döndü ve tüm içtenliğiyle:

— ..... Evet! dedi.

— S O N —

BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)

2 — DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H. G. Wells)

3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)

4 — ALFA CELLÂTLARI
(Emil Petaja)

5 — MARS'TAN GELEN ÖLÜM
(Peter Randa)

6 — ÇELİK MAĞARALAR
(Dr. Isaac Asımov)

7 — ŞAFAK PROJESİ «PHOBOS»
(Arthur C. Clarke)

8 — ASİ GEZEGEN TYRRAN
(Dr. Isaac Asımov)

9 — DÜNYALI İSTİLÂCILAR
(Robert Silverberg)

10 — GALACTİCA
(Dr. Isaac Asımov)

11 — UZAY DÜĞÜMÜ
(C. J. Cherryh)

A.E. VAN VOGT

UZAYLI

...Uzaylı çocuk hemen cevap verdi:
-Kendim için korkmuyorum, fakat görevimi tamamlamadan tanınmak istemiyorum. Şunu belirtmeliyim ki türümün soylu bir evlâdı olarak ben, her zaman bu dünyalıların tümünden üstünüm. Hatta diyebilirim ki, bizim gibi bir ırka karşı hiçbir savunma güçleri yok. Bana öyle geliyor ki baba, bu gezegeni rahatça ele geçirebiliriz.

Beklemediği bu görüş, uzaylı gözlemciyi rahatsız etti:
-Aceleci oğlum. Bazı şeyler göründükleri gibi değildir. Bunu zamana bırakalım. Sen casusluk görevini sürdür diye konuştu...

200 TL.